

NE VORBEȘTE
PĂRINTELE
CLEOPA

7

NE VORBEȘTE
PĂRINTELE CLEOPA

7

Carte tipărită cu binecuvântarea

I.P.S. DANIEL

Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Ediție îngrijită de

Arhimandrit Ioanichie Bălan

Ediția a II-a

EDITURA MĂNĂSTIREA SIHĂSTRIA

2004

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CLEOPA ILIE, ARHIMANDRIT

Ne vorbește părintele Cleopa / Arhim. Cleopa Ilie. -
Ed. a 2-a. - Vânători-Neamț : Mănăstirea Sihăstria, 2001
13 vol.

ISBN 973-86836-2-9

Vol. 7. - 2004. - ISBN 973-86896-2-7

281.95(047.53)

CUVÂNT ÎNAINTE

Cu binecuvântarea Domnului nostru Iisus Hristos, cu îngăduința Prea Cuviosului Arhimandrit Cleopa Ilie și cu stăruința fiilor săi duhovnicești, oferim tuturor iubitorilor de Dumnezeu al șaptelea volum din seria binecunoscută de toți – **Ne vorbește Părintele Cleopa.**

Suntem încredințați că orice nouă apariție din scrierile Prea Cuvioșiei sale este o adevărată bucurie pentru noi toți, călugări și mireni, și ne simțim îndemnați s-o citim și să urmăm sfatul său duhovnicesc.

La început, Părintele Cleopa ne oferă o frumoasă predică cu conținut dogmatic și mistic, ținută la hramul Schitului Sihla – Schimbarea la Față – în vara anului 1978, care predomină întregul volum prin profunzimea și dinamismul ei apofatic.

După ce vorbește despre patimile Domnului, aduce un minunat cuvânt de laudă în cinstea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, care se cuvine să fie citit de tot creștinul.

În continuare sunt redată pe larg 14 reguli pentru mergerea creștinilor la biserică, pe care trebuie să le știe și să le respecte fiecare. Un

capitol special este intitulat „Cum înșeală diavolul pe om”, în care se arată cea mai iscusită metodă prin care creștinul își pierde mântuirea, prin amânarea pocăinței, care este valabilă pentru noi toți.

Alte capitole pe care le găsim în acest volum, sunt intitulate: „Lucrarea conștiinței”, „Nunta creștină”, „Sfaturi duhovnicești” – foarte folositoare tuturor –, „Inimă de mamă”, „Minunea făcută de Dumnezeu cu văduva Anastasia”, „Sinodul al VII-lea Ecumenic” și altele.

Încredințați că și acest volum, cu învățături duhovnicești ale Părintelui Cleopa, va aduce bucurie și o rază de lumină în casele și inimile noastre, îl recomandăm tuturor bunilor creștini iubitori de Hristos care doresc să meargă pe calea mântuirii.

Arhimandrit Ioanichie Bălan

Sfânta Mănăstire Sihăstria,
Soborul Sfinților Arhangheli,
8 Noiembrie 1998

PREDICĂ LA SCHIMBAREA LA FAȚĂ*

Părinților, fraților și iubiți credincioși,

Biserica lui Hristos cea dreptmăritoare are un brâu, cu care este încinsă de-a lungul anului. Pe acest brâu se găsesc douăsprezece mărgăritare preascumpe și preasfinte, adică cele douăsprezece praznice împărătești.

De aceea, la aceste dumnezeiești praznice, predicile sunt mai grele și mai dogmatice, pentru că în aceste praznice este arătată toată taina economiei în trup a lui Iisus Hristos și toată mântuirea neamului omenesc.

Astăzi este dumnezeiasca Schimbare la Față a Domnului, Dumnezeuului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Acest mare eveniment din viața Mântuitorului nostru, această mare sărbătoare și prealuminat praznic s-a petrecut în anul treizeci și trei al vieții Domnului nostru Iisus Hristos și în ultimul an al propovăduirii Sale.

Mântuitorul era pe atunci în partea Cezareei lui Filip, unde marele Apostol Petru L-a mărturisit ca fiind Fiul lui Dumnezeu cel adevărat. El i-a întrebat pe apostoli: *Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul Omului?* Iar apostolii ziceau: *Doamne, unii zic că Tu ești Ilie, alții zic că ești Ieremia sau alții, că Tu ești unul din prooroci* (Matei 16, 13-14).

* Ținută cu prilejul hramului Schitului Sihla, în anul 1978.

Iar Mântuitorul, vrând să scoată din mintea lor această mare greșală, că El ar fi unul din prooroci, care s-ar fi reîntrupat (ca să scoată din mintea lor și a tuturor popoarelor creștine de mai târziu), a binevoit să-i ia pe cei trei apostoli, pe Petru, pe Ioan și pe Iacov, fratele său, și să-i suie pe vârful Muntelui Tabor.

Acolo, cei trei apostoli, fiind obosiți de călătoria muntelui – că muntele este mare, lung și înalt –, când au ajuns cu Mântuitorul sus, de mare oboseală, au stat jos și s-au odihnit până au adormit. Apoi, trezindu-se ei, prin iconomia lui Dumnezeu, Mântuitorul S-a schimbat la față înaintea lor. Hainele Lui s-au făcut ca lumina, fața Lui strălucea mai mult decât soarele, iar ei, văzând aceasta, s-au spăimântat foarte și au văzut că stătea în văzduh și vorbea cu doi mari prooroci, cu Moise și cu Ilie.

Moise era icoana și închipuirea Mântuitorului, care a condus poporul lui Israel prin pustie până la primirea legii, mai înainte de venirea lui Hristos; și Ilie, cel mai slăvit dintre prooroci, care va veni și la a doua venire să predice Evanghelia trei ani și jumătate pe pământ, împreună cu Enoh și Ioan, pe vremea lui Antihrist, ca să întoarcă poporul evreiesc la dreapta credință.

Stând ei așa și privind la Mântuitorul, auzeau cum vorbea Mântuitorul cu Ilie și cu Moise în limba aramaică, limba lui Adam, pentru intrarea care avea s-o facă El în Ierusalim și pentru preaslăvita Lui patimă, pentru răstignire, pentru moarte și înviere.

Apostolii auzeau, dar erau îmbățați de lumină, de frică și de cutremur, că un nor deodată a cuprins vârful Taborului. Dar norul acesta nu era întunecat, ci luminos ca soarele și se întindea de la cer până la pământ și un glas din nor, de sus, s-a auzit: *Acesta este Fiul Meu cel iubit, întru Care bine am voit. Pe Acesta să-L ascultați!* (Matei 17, 5).

Dar, stând ei, deodată au dispărut cei doi prooroci. Ilie s-a dus în țara sa și Moise s-a ridicat la cer, iar ei au rămas uimiți, înțelegând că Hristos nu-i Ilie, ci este Dumnezeuul lui Ilie; Hristos nu-i Ieremia, ci este Cel Care l-a sfințit pe Ieremia în pântecele maicii lui, și iarăși că Hristos nu este Moise, ci este Cel care a dat lege lui Moise, pentru că Dumnezeu anume a voit să se arate acești doi prooroci, că El este Dumnezeuul proorocilor și nu unul din prooroci.

O, minunile Tale, Doamne! Ce era pe Tabor acum? Taborul luase forma Bisericii. Acolo se vedeau cele două Testamente: Testamentul Vechi era reprezentat prin Ilie și prin Moise, iar Testamentul Nou, prin cei trei apostoli: Ioan Evanghelistul, Iacov și Petru.

„Acolo – zice dumnezeiescul părinte Efrem Sirul – au văzut apostolii pe prooroci și proorocii pe apostoli. A văzut iconomul Tatălui, adică Moise, pe episcopul lui Dumnezeu, pe marele Apostol Petru, căruia i s-au dat cheile împărăției cerurilor. Acolo feciorelnicul Legii Vechi, Ilie, a văzut pe feciorelnicul Legii Noi, pe Ioan Evanghelistul, și s-a făcut Muntele Taborului în chipul Bisericii”.

Acolo se aude și glasul Tatălui, după ce pleacă cei doi prooroci, Care zice: *Acesta este Fiul Meu cel iubit, întru Care am binevoit; pe Acesta să-L ascultați!*

Petru Apostolul, care iubea mult pe Mântuitorul, ca și Ioan Evanghelistul, neștiind ce vorbește – cum spune Evanghelia –, ar fi vrut ca bucuria, lumina și dulceața aceea pe care o văzuse acolo, să rămână cu el totdeauna. De aceea, când a văzut pe Tabor pe cei doi prooroci, îi spune Mântuitorului: *Doamne, bine este să stăm noi aici! Să facem aici trei colibe! Ție una, lui Moise una și una lui Ilie!* (Matei 17, 4). Dar uitase că-i trebuie și lui colibă și lui Ioan Evanghelistul și lui Iacov! Dragostea lui era să-i umbrească pe cei trei pe care-i văzuse.

Iar Mântuitorul parcă-i zicea lui Petru:

„O, Petre, vrei să-mi faci Mie colibă? Iată îndată vine coliba!”

Și încă stând ei de vorbă, un nor luminos i-a acoperit pe dâșii. Un nor plin de strălucire și de lumină îi umbrea, le ținea și umbră și lumină. Și-i zicea Mântuitorul lui Petru: „Iată, Petre, colibă! Mai vrei să faci colibă? Eu ți-am adus nori din cer ca să te umbrească și să te lumineze. Adu-ți aminte, Petre, că n-am nevoie aici de colibele tale! Eu sunt care am acoperit poporul lui Israel, pe cei 638.000 robiți care au ieșit din robie, sub nor. Îi duceam ziua și-i acopeream ca sub aripi de vultur și noaptea îi luminam cu stâlp de foc.

Iată, Petre, colibă nefăcută de tine! Iată nor care strălucește mai mult decât soarele, și-ți ține și umbră! Deci să știi, Petre, că Eu n-am nevoie de colibele tale. Eu pot să umbresc tot pământul și tot cerul, că Eu l-am făcut”.

Și atunci, din acel nor preascump, aude Petru glasul Tatălui, al Părintelui, că se duseseră proorocii. Vine Tatăl din cer și mărturisește cine este Hristos. Ce le spune? „Voi ați văzut că Hristos nu-i nici Ilie, nici Moise, nici Ieremia! Hristos Dumnezeu, Care-i cu voi pe Tabor, *este Fiul Meu cel iubit, întru Care bine am voit; pe Acesta să-L ascultați!*”

Dumnezeu-Tatăl știa că Petru o să-L mărturisească pe Hristos până la Roma și acolo avea să moară răstignit cu capul în jos; și Ioan Evanghelistul avea să fie îngropat de viu, și lui Iacov avea să i se taie capul cu sabia de către Irod. Știa că până la moarte vor mărturisi pe Hristos.

„Dar să știți pe cine mărturișiți! Acesta, Care pe Tabor S-a schimbat la față și hainele Lui se văd acum ca lumina și fața Lui ca soarele, nu este Moise, nu-i Ilie, nici Ieremia, nu este unul din prooroci, *este Fiul Meu cel iubit, întru Care bine am voit, pe Care și la Iordan L-am mărturisit, pe Acesta să-L ascultați!*”

Și așa au luat încredințare mai-mare marele Apostol Petru, cu Ioan și Iacov, că Iisus Hristos este Mesia, este Fiul lui Dumnezeu și nu este unul din prooroci, ci este Dumnezeul proorocilor, Care i-a zidit pe ei în pântecele maicilor lor.

Dar, o, minunile Tale, Mântuitorule! Ce s-a arătat pe Tabor? Oare ființa lui Hristos? Doamne ferește! Ar fi o hulă să gândești aceasta, că ființa era aceea ce iradia din Hristos.

Prin secolul al XII-lea a fost în Bulgaria o erezie ai cărei membri se chemau bogomili. De la aceia au rămas cărțile care se numesc „Visul Maicii Domnului”, „Epistolia” și „Cele douăsprezece vineri”, cărți apocrife, pe care Biserica nu le-a aprobat niciodată.

Acești eretici aveau pretenția că ei, atunci când se roagă, văd ființa lui Dumnezeu. O, ce mare hulă și nebunie! Ființa lui Dumnezeu n-o văd nici heruvimii, nici serafimii, nici toate puterile cele gânditoare din ceruri. Ei aveau pretenția că, atunci când se roagă, apare o lumină și văd ființa lui Dumnezeu!

Era cea mai mare hulă adusă lui Dumnezeu, că cineva poate să vadă ființa Lui! Ce spune dumnezeiescul Evanghelist Ioan? *Pe Dumnezeu nimeni niciodată nu L-a văzut!* (Ioan 1, 18). Aici nu face aluzie la Dumnezeu întrupat, că pe Acela l-am văzut, sau la Dumnezeu, Care se arată lui Avraam, lui Isaia și lui Moise, cu pogorământ și cu închipuire, ci la ființa lui Dumnezeu, pe care nimeni n-a văzut-o niciodată.

Ființa lui Dumnezeu este inaccesibilă tuturor taberelor minților raționale din cer și de pe pământ și nimeni nu poate să vadă ce este El după ființă. Iar acei eretici spuneau că ei în vremea rugăciunii văd ființa lui Dumnezeu.

Slava ființei lui Dumnezeu reflecta raze și se lumina ca soarele, pentru că El era Însuși Dumnezeu și din dumnezeirea Lui slobozea raze ca un soare intens dumnezeiesc. Ceea ce se vedea pe Tabor nu era lumină creată, ci necreată, lumină care izvora din dumnezeirea Lui și era slava ființei lui Dumnezeu sau lumina slavei lui Dumnezeu.

Aceasta era deosebirea între schimbarea la față a lui Hristos și cea a sfinților Lui, prooroci, patriarhi și cuvioși de mai târziu.

Tocmai aceasta a fost lupta cea mare și înverșunată a Sfântului Grigorie Sinaitul și Sfântului Grigorie Palama, preaîndumnezeitul la minte, cu ereticii Varlaam și Achindin, balaurii cei din Calabria Italiei, care-i învinuiau pe sihaștrii din Athos că sunt bogomili, care spun că văd o lumină în vremea rugăciunii și că văd ființa lui Dumnezeu.

Dumnezeiescul Grigorie Palama, ale cărei sfinte moaște, cu toată nevrednicia, le-am sărutat acum câțiva ani la Mitropolia din Tesalonic, a fost cel mai mare teolog grec din secolul XIV. El a întrecut pe toți cu teologia lui, fiind mai presus de apofatismul Sfântului Dionisie.

Dacă Sfântul Dionisie Areopagitul are cea mai înaltă teologie, teologia apofatică sau negativă, Sfântul Grigorie Palama a trecut și peste aceasta. El numai cu puțin a întrecut pe dumnezeiescul Maxim Mărturisitorul, prea îndumnezeitul la minte, cel mai mare vârf al teologiei grecești. Sfântul Grigorie apără pe părinții din Sfântul Munte, pe isihăști, că nu sunt bogomili, că văd

lumină mare în vremea rugăciunii celei gânditoare a inimii.

Ei nu văd ființa lui Dumnezeu, ci altceva văd. Ce văd? Slava ființei lui Dumnezeu! Citiți în Filocalia VII, care o aveți, și vedeți lupta cea mare care a ținut sute de ani pe tema isihasmului! Să vedeți, lumină era care iradia din Hristos, dar nu era ființa Lui. Auzi ce spune dumnezeiescul părinte Efrem Sirul: „Din tot trupul Său izvora raza slavei lui Dumnezeu”.

Deci lumina de pe Tabor nu este ființa lui Hristos, ci slava ființei Lui. Să știți totdeauna, cei care sunteți teologi! Că o să aveți discuții cu oameni păruți filosofi ai veacului de acum. Niciodată ființa lui Dumnezeu nu s-a arătat cuiva, ci slava ființei lui Dumnezeu. De aceea cântă Biserica astăzi: „...arătând ucenicilor Tăi slava Ta – cât? nu toată, ci – pe cât li se putea”.

Deci slava ființei lui Dumnezeu s-a arătat pe Tabor apostolilor. Și aceasta se poate arăta și sfinților în vremea rugăciunii celei gânditoare a inimii, celor ce știu să se roage cu inima lui Dumnezeu. Dar nu este aceasta ființa Lui, ci slava ființei Lui. Să rețineți!

Să știți un lucru. Slava ființei lui Dumnezeu este nedespărțită de ființa Lui. După cum la soare raza nu se desparte de el, așa și slava lui Dumnezeu nu se desparte de ființa Lui. Dar nu este însăși ființa Lui, ci slava ființei lui Dumnezeu.

Iată ce este, fraților, Schimbarea la Față a Mântuitorului. Cum v-am spus la început, nu s-a făcut luminarea dinafară, ci dinăuntru, adică Hristos

nu Se luminează de altcineva, ca să strălucească ca luna, ci invers. La Hristos, lumina care se vedea în Tabor nu era ca la sfinții care se schimbau la față.

Așa să înțelegeți lumina de pe Tabor, așa să înțelegeți lumina pe care o pot vedea sfinții într-o mare și înaltă rugăciune a inimii.

Tot omul este dator să se schimbe la față. Dar cum se poate schimba la față? Dacă ieri a fost desfrânat și s-a mărturisit, să nu mai fie! Dacă a fost hoț, să lase hoția! Dacă a fost înjurător sau bețiv, să lase beția și înjuratul sau fumatul, să lase răutățile, să le mărturisească, să le plângă toată viața, să facă canonul; și așa se schimbă omul, nu la fața cea din afară, ci la cea dinlăuntru, a sufletului.

Și atunci, așezarea omului care a fost înainte de păcat, cu aceea care este când intră în fericire și în treptele duhovnicești ale desăvârșirii, nu mai seamănă.

Ieri era ca un drac, slujind păcatului, și astăzi, dacă s-a pocăit, și-a îndreptat viața și s-a sfințit, se face lumină și are lumină duhovnicească într-însul și merge din putere în putere, dintr-o desăvârșire în alta, pe cele trei trepte ale urcușului duhovnicesc, care sunt:

– *Nepătimirea rațională a sufletului sau făptuirea morală;*

– *Slobozenia duhovnicească a sufletului rațional, care-și retrage mintea sa din simțire și o leagă cu Dumnezeu prin contemplația naturală în duh, și*

– *Odihna duhovnicească a sufletului rațional*, (sâmbetele sâmbetelor), care-și retrage mintea sa chiar de la toate contemplațiile naturale în duh, de la cugetările cele mai înalte din zidiri și o leagă cu totul de Dumnezeu în extazul iubirii. Amin.

PATIMA DOMNULUI

Eu vorbesc și la mulți și la puțini. Și dacă atunci când vorbesc, o sută se vor întoarce la pocăință, plată însutită voi avea! Dacă șaizeci sau treizeci se vor întoarce, cum spune Evanghelia, mare plată voi avea! Iar dacă, din cei puțini care sunt în biserică, numai unul se va întoarce la Dumnezeu, și aceasta este mare plată, că un singur suflet îi mai scump decât toată lumea, decât tot ce există sub cer.

Deci tocmai aceasta m-a îndemnat la acești puțini, care au venit cu multă osteneală, având în vedere ploile și glodul, dealurile de urcat și muntele, au răzbătut cu toată tăria să ajungă până aici, mai mare plată au aceștia decât atunci când vine cineva numai când e vreme bună.

Cu cât o faptă bună se face mai cu osteneală, cu atât mai mare plată are de la Dumnezeu. Fapta bună care se face cu mai puțină osteneală, mai puțină plată are, iar care o faci mai cu greutate, cu mai multă osteneală, mai mare plată are de la Preasfântul Dumnezeu.

Cu opt zile mai înainte de a se sui pe Muntele Tabor, când Petru l-a mărturisit pe Mântuitorul,

zicând: *Tu ești cu adevărat Hristosul, Fiul lui Dumnezeu Celui viu* (Matei 16, 16), Mântuitorul l-a lăudat foarte pe Petru pentru această mărturisire, așa de adevărată și dogmatică, și i-a zis: *Fericit ești, Simone, fiul lui Ionă, că nu trup și sânge ți-au descoperit ție aceasta... Și Eu îți zic ție, că tu ești Petru, adică piatra credinței (Chifa), că Simon îl chema, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui* (Matei 16, 17-18).

Aici ne arată că pe dreapta credință a lui Petru și a tuturor care vor crede ca el, se va întemeia Biserica lui Hristos, iar porțile iadului, cum arată Sfântul Atanasie, care sunt gurile sectarilor și ale creticilor care hulesc adevărul Bisericii, nu o vor birui.

Să nu vorbiți de rău Biserica, că este întemeiată pe piatra cea din capul unghiului, care este Iisus Hristos.

Dar tot atunci, cu opt zile înainte de Schimbarea la Față, Petru, fiind lăudat așa de tare pentru dreapta lui credință, primește și o ocară de la Hristos. Că Mântuitorul începe să predice despre patima Lui, de suferințele Lui pe care avea să le sufere în Ierusalim, și zice: *Iată, ne suim în Ierusalim și Fiul Omului se va da în mâinile oamenilor păcătoși; și-L vor batjocori pe El, și-L vor bate, și-L vor scuipa, și-L vor răni, și-L vor răstigni, și-L vor omorî pe El, iar a treia zi va învia* (Matei 16, 21; 20, 18).

Petru, care Îl iubea foarte mult pe Mântuitorul, căuta să-l oprească, să nu meargă la răstignire:

Doamne, să nu-ți fie Ție una ca asta! (Matei 16, 22). „Cruță-Te pe Tine, Doamne! Nu Te sui în Ierusalim! Stai aici, nu cumva să mori!”

Atunci Mântuitorul se întoarce la Petru și-i spune cu mânie: *Înapoia Mea, satano, că nu cugești cele ce sunt ale lui Dumnezeu, ci cele ce sunt ale oamenilor!* (Matei 16, 23). Iar pe Petru îl numește satana, căci cuvântul satana înseamnă potrivnic, că i se împotriva lui Hristos să nu împlinească planul mântuirii neamului omenesc, să nu meargă la moarte. În felul ăsta îl numește „satana”. Adică „tu Mă oprești să merg la moarte? Dacă nu mă duc Eu la moarte, nu se mântuiește tot neamul lui Adam care stă în iad de 5508 ani. Dacă nu voi merge pe Golgota întâi ca să sufăr până la moarte și moarte de cruce, tot neamul omenesc nu poate să fie mântuit; că pentru asta am venit în lume, să-Mi vărs sângele și să mor pentru neamul omenesc, din dragostea pe care o am către el.

Tu vrei să rămân pe Tabor? Dar la Golgota cine are să meargă?

Dacă Eu, Petre, voi rămâne pe Tabor și nu voi duce crucea pe Golgota, proorocia lui Isaia Proorocul, care zice: *Dat-am spatele Mele spre bătăi și obrazul Meu spre scuipări și n-am întors fața Mea de către rușinea scuipărilor* (Isaia 50, 6), unde se va împlini?

Dacă Eu, Petre, voi rămâne pe Tabor, cum se va împlini Scriptura, care zice: *Și n-avea El chip nici asemănare, om ce știa să rabde dureri și plin era de răni, și cu rana Lui noi toți ne-am vindecat?* (Isaia 53, 2-5).

Dacă Eu, Petre, voi rămâne pe Tabor, unde se va împlini Scriptura, care zice: *Și cu cei fără de lege S-a socotit?* (Isaia 53, 12); că l-a răstignit între doi tâlhari.

Dacă Eu, Petre, voi rămâne pe Tabor, unde se va împlini Scriptura, care zice: *Vedea-vor pe Care L-au împuns*, când mă va împunge cu sulita în coastă, după proorocia lui Zaharia Proorocul, (Zaharia 12, 10)?

Dacă Eu, Petre, voi rămâne pe Tabor, proorocia lui David Proorocul, care zice: *Dat-au spre mâncarea Mea fiere și în setea Mea m-au adăpat cu oțet* (Psalmi 68, 25), cum se va împlini?

Dacă Eu, Petre, voi rămâne pe Tabor, Scriptura care zice: *Împărțit-au hainele Mele loruși și pentru cămașa Mea au aruncat sorți*, (Psalmi 21, 20), unde se va împlini?

Dacă Eu, Petre, voi rămâne pe Tabor și nu mă voi duce să-Mi curgă tot sângele pe Cruce, ca să rămână oasele goale, unde va fi proorocia psalmului care zice: *Numărat-au toate oasele Mele, iar ei stăteau și se uitau la Mine?* (Psalmi 21, 19).

Dacă Eu, Petre, voi rămâne pe Tabor să-Mi faci colibă, proorocia care zice: *Străpuns-au mâinile Mele și picioarele Mele și M-au răstignit*, (Psalmi 21, 18) unde se va împlini?

Dacă Eu, Petre, voi rămâne pe Tabor, cum se va împlini Scriptura, care spune: *El a fost pedepsit pentru mântuirea noastră și prin rana Lui, noi toți ne-am vindecat?* (Isaia 53, 5).

Și dacă Eu voi rămâne pe Tabor, Petre, porțile celc de aramă cine le va deschide, pentru că zice

Scriptura: *Ridicați, boieri, porțile voastre și vă ridicați porțile cele veșnice, ca să intre Împăratul slavei, și celelalte (Psalmi 23, 7, 9)*".

Și așa, pe Petru îl muștra conștiința, căci căuta să-L oprească pe Mântuitorul, să nu meargă la răstignire. Iar Hristos zice: „Eu vă arăt pe Tabor cine sunt Eu, dar mergem dincolo la Golgota pe celălalt munte și acolo voi suferi să împlinesc Scriptura, să mă duc întru slava pe care am avut-o la Părintele Meu mai înainte de întemeierea lumii și să ridic firea lui Adam de-a dreapta măririi întru cele înalte”.

Iar Mântuitorul a binevoit să ia pe cei trei apostoli, pe Petru, pe Ioan și pe Iacov, fratele său, și i-a suit pe vârful Muntelui Tabor.

Acolo, cei trei apostoli, fiind obosiți de călătoria muntelui, au adormit. Prin iconomia lui Dumnezeu, trezindu-se ei, Mântuitorul S-a schimbat la față înaintea lor și au văzut că stătea în văzduh și vorbea cu doi mari prooroci, cu Moise și cu Ilie.

Deci s-a făcut Muntele Taborului, cum spune Sfântul Efrem, chipul Bisericii. Tatăl vorbea din cer; Fiul se schimbase la față, Duhul Sfânt era reprezentat prin chip de nor, Legea Nouă era reprezentată prin cei trei apostoli, care stăteau jos amețiți de lumina dumnezeirii, și cei doi prooroci, Moise și Ilie, care reprezentau Legea Veche, stăteau în văzduh și vorbeau cu Dânsul.

Și așa Taborul a luat chipul Bisericii lui Dumnezeu în clipa schimbării la față a Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Iată cât de mare taină se arată pe Tabor, ca nu mult după aceasta Mântuitorul să meargă în Ierusalim, să fie prins, să fie vândut, să fie bătut, biciuit și răstignit și în cele din urmă să învie din morți.

CINSTIREA MAICII DOMNULUI

Dintre toți sfinții, pe care trebuie să-i cinstiți, să cinstiți mai tare pe Maica Domnului! Auziți cum laudă Biserica pe Maica Domnului? *Scaun de Heruvimi, Fecioara*. Ați auzit axionul Marelui Vasile? Ați auzit „că pântecul tău mai desfătat decât cerul s-a lucrat!” Comoara și vistieria tuturor darurilor Duhului Sfânt a fost Maica Domnului!

Prin Maica Domnului, Dumnezeu S-a pogorât până la noi și firea noastră s-a ridicat până de-a dreapta mării întru cele înalte, până de-a dreapta lui Dumnezeu-Tatăl. Firea cu care este îmbrăcat Hristos astăzi, adică firea omenească fără de păcat, a luat-o din preacuratele sânziuri ale Maicii Domnului.

Iată, ea este scara lui Iacov pe care, ai văzut, se pogorau și se suiau îngerii lui Dumnezeu, pe care a văzut-o Iacov când dormea, când mergea spre Laban Sirianul. Că Dumnezeu S-a pogorât pe această scară prin întrupare până la noi, S-a întrupat de la Duhul Sfânt și din preacuratele sânziuri ale Fecioarei Maria și a ridicat firea noastră până de-a dreapta mării întru cele înalte,

de unde era căzută toată firea lui Adam în fundul iadului, cu toți patriarhii și proorocii.

Să aveți mare evlavie, fraților, la Fecioara Maria și fericită este casa și familia aceea care are în casă icoana Maicii Domnului și în fiecare dimineață îi citește Acatistul și cinstitul ei Paraclis și toți știu rugăciuni către Maica Domnului.

Mult pot și sfinții lui Dumnezeu, dar nici unul cât Maica Domnului. Dacă nu era Maica Domnului în ceruri, între Sfânta Treime și noi, lumea asta se pierdea de mult. Ea pururea stă în genunchi și se roagă Preasfintei Treimi.

Ea este a patra față duhovnicească din ceruri. Întâi este Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, adică Sfânta Treime, apoi a patra este Maica Domnului.

Auziți cum cântă Biserica: *Ceea ce ești mai cinstită decât heruvimii și mai mărită fără de asemănare decât serafimii...* Ați auzit? De ce? Ea a purtat în pântecul ei pe cel ce a zidit serafimii și heruvimii din neființă. Ea n-a purtat un sfânt în pântecul ei, ci pe Fiul lui Dumnezeu, pe Cel ce a făcut heruvimii și serafimii numai cu gândirea, pe care L-a purtat în pântecul ei. Și ea n-are împărtășire de Dumnezeu cu participare, cum au heruvimii sau serafimii sau preafericitele tronuri.

Dumnezeu se odihnește pe tronuri cu darul, nu cu ființa. Iar în preacuratele sângiuri, adică în pântecul Maicii Domnului și în brațele ei preasfinte, Dumnezeu nu se odihnește cu darul, ci cu ființa. Toată dumnezeirea S-a unit cu toată omenirea din preacuratele sângiuri ale Maicii Domnului!

Pentru că Cel ce era în brațele ei nu era numai om, era Dumnezeu desăvârșit și Om desăvârșit. De aceea Biserica înțelege că „pântecele tău s-a făcut mai desfătăat decât cerurile”. Dumnezeu nu încapă în toate cerurile, că nu-L cuprinde nici o ființă, dar a încăput în pântecele Preacuratei Fecioare.

Știți voi cine-i Maica Domnului?

Ea este Împărăteasa Heruvimilor, Împărăteasa a toată făptura, cămara întrupării lui Dumnezeu-Cuvântul! Ușa Luminii, că lumina cea neapropiată gânditoare prin ea a venit în lume; Ușa vieții, că Viața Hristos prin ea a intrat; Poarta cea încuiată prin care n-a trecut nimeni decât Domnul, cum spune Proorocul Iezechiel (cap. 44, 2). Scară către cer, pod către cer; porumbița care a încetat pierderea sau potopul păcatelor, precum porumbița lui Noe a adevărit încetarea potopului. Cădelniță dumnezeiască, că a primit focul dumnezeirii, și Biserică a Preasfântului Duh.

Cine este Maica Domnului?

Este Mireasa Tatălui, Maica Cuvântului și Biserica Duhului Sfânt.

Știți voi cine-i Maica Domnului?

Când auzi un blestemat de sectar că nu crede în Maica Domnului, fugi, că acesta este fiu al iadului. Vor vedea în ziua judecății ceea ce spune la Psalmul 44: *De față a stătut împărăteasa de-a dreapta Ta, îmbrăcată în haină aurită și prea înfrumusețată* (vers. 11).

Maica lui Dumnezeu, Împărăteasa cerului și a pământului, câtă milă are de cei care au crezut în

ea și au lăudat-o, și câtă urgie are să vină peste cei care n-au crezut în ea!

Ce vor face sectele care nu cred în Maica Domnului și popoarele care n-o cinstesc? Când ea stă de-a dreapta mării, stă de-a dreapta Sfintei Treimi! Și câte miliarde de suflete care au credință și nădejde în Maica Domnului vor trece ușor vămile văzduhului și din moarte la viață, pentru că au cinstit-o pe Maica Domnului. Deci, vă rog să nu lipsească din casă Acatistul Maicii Domnului, Paraclisul și alte rugăciuni către Maica Domnului! Și la icoana ei să ardă candela permanent.

Când vezi icoana Maicii Domnului cu Pruncul Hristos în brațe, tu știi ce vezi acolo? Cerul și pământul! Cerul este Hristos, Cel mai presus de ceruri; Ziditorul cerului și al pământului; și Maica Domnului reprezintă pământul, adică toate popoarele de pe fața pământului, că ea este din neamul nostru. Este din seminție împărătească și arhierească.

Brațele Maicii Domnului sunt mult mai puternice decât umerii heruvimilor și ale preafericitelor tronuri. Deci pe cine ține Fecioara Maria în brațe? Voi știți pe cine ține? Pe Cel ce a făcut cerul și pământul și toate cele văzute și nevăzute.

Știți voi cine este Maica Domnului și câtă cinste, câtă putere și câtă milă are? Este mama noastră, că are milă și de săraci și de văduve și de creștini. Pururea se roagă Mântuitorului Hristos pentru noi toți.

De când i-a spus arhanghelul puterilor cerești, Gavriil, care venise în Nazaret la ea cu crin, cine

este Cel Care se va naște, zicându-i: *Bucură-te ceea ce ești plină de har, Marie, Domnul este cu tine* (Luca 1, 28), ea fiind fecioară, neștiind de bărbat, l-a întrebat pe arhanghel: *Cum va fi aceasta să nasc, că eu nu știu de bărbat?* Și i-a spus chipul zămislirii, că prin auz va fi. *Duhul Sfânt va veni peste tine și puterea celui Preaînalt te va umbri. Pentru aceasta și Sfântul care se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema* (Luca 34, 35).

Ea s-a umplut de toate darurile Duhului Sfânt, devenind cămară. Dacă un om credincios înțelege tainele mari dumnezeiești, cu atât mai mult Maica Domnului. Ea și-a dat seama că este cămara lui Dumnezeu-Cuvântul. Și gândiți-vă, când Îl purta în brațe pe Hristos și-L alăpta, să sugă laptele de la ea: „Pe cine m-am învrednicit eu să nasc și să port în brațe?” De aceea ea s-a numit „roabă” (Luca 1, 38).

Iată cât har avea Maica Domnului! Și fecioria, că era de neam împărătesc, al lui David, și arhieresc, al lui Aaron; și nu făcea nimic dacă nu era smerită. Când a văzut ce misiune are ea pe pământ, i-a spus îngerului: *Iată roaba Domnului. Ieie mie după cuvântul tău!* S-a numit „roabă”.

Dar a proorocit, când s-a dus ea la Ierusalim: *Iată, de acum mă vor ferici toate neamurile!* (Luca 1, 48). Ea își dădea seama. A devenit maică după trup a lui Dumnezeu-Cuvântul. „Toate popoarele și îngerii și heruvimii, toate mă vor slăvi de-acum. Așa a voit Dumnezeu să mă aleagă din toate fecioarele de pe fața pământului”.

Și atunci, cum spune istoria, când Mântuitorul era mic, ea Îl alăpta, Îl punea într-o fașă curată, albă, și începea a face sute de metanii la El și-I săruta picioruțele. Că ea își dădea seama: „Acesta pe care Îl vezi prunc, este Dumnezeu cel mai înainte de veci”, cum cântă Biserica: *Fecioara astăzi pe Cel mai presus de ființă naște și pământul peștera Celui neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc și magii cu steaua călătoresc, că pentru noi S-a născut Prunc tânăr, Dumnezeu cel mai înainte de veci. Își dădea seama pe cine naște și pe cine poartă în brațe.*

CELE 14 REGULI PENTRU MERGEREA LA BISERICĂ

Fraților, trebuie să știți că un creștin care merge la biserică are 14 reguli canonice de bună cuviință, dacă vrea să-i folosească mersul la sfânta biserică. Dacă nu le împlinește, se duce la biserică spre osândă.

Am să vă spun regulile de bună cuviință pentru un creștin care merge la sfânta biserică.

Dacă vreți să fiți fii cu adevărat ai Bisericii lui Hristos celei dreptmăritoare, care ne naște pe noi prin apă și prin Duh la Botez, de aproape 2000 de ani, în Biserica lui Hristos, care este stâlp și întărire a adevărului, să știți regulile de mergere la biserică, după cum urmează:

1. Prima condiție canonică pentru a merge la Sfânta Biserică este să te ierți cu toți. Dacă

merge mama la biserică, sau tata, să zică: „Iertați-mă, măi băieți! Iartă-mă, soție!”

2. A doua condiție canonică. Când mergi la Biserică să duci un mic dar din casa ta. Măcar o lumânărică, măcar un bănuț, o prescură, un pahar de vin, ce poți. Că prin acel mic dar pe care-l duci tu la biserică se binecuvintează toată averea ta, căci îl dai jertfă lui Dumnezeu.

3. A treia condiție canonică. La biserică este bine să mergi mai de dimineață, ca să poți apuca Evanghelia Învierii de dimineață și Slavoslovია. Și totodată, dacă te duci mai devreme, te poți închina liniștit, nu-i lume multă la biserică, te duci la locul tău fără să deranjezi slujba.

4. A patra condiție canonică. Totdeauna bărbații în biserică trebuie să stea în partea dreaptă, iar femeile în partea stângă. Și în ordinea aceasta trebuie să stea în biserică: bărbații bătrâni în frunte, cei mai puțin cărunți la spate, cei mai tineri în spatele lor, flăcăii și băieții tot așa. La fel și femeile. Iar între bărbați și femei, să lăsați o cărare în biserică, ca să meargă cine vine să se închine și să ducă darul la Sfântul Altar.

5. A cincea condiție canonică este să nu vorbești în biserică, că este mare păcat. Dacă este mare nevoie să vorbești, vorbește în șoaptă sau prin semne.

6. A șasea condiție canonică. Dacă mergi la biserică, să nu ieși până nu se termină slujba. Numai, Doamne ferește, dacă ești bolnav sau dacă pățești ceva. Dar altfel să nu ieși, că, dacă ieși înainte de terminarea Liturghiei, ești asemenea cu

Iuda, care a ieșit de la Cina de Taină, unde erau la masă Mântuitorul cu Apostolii și s-a dus și L-a vândut pe Hristos. Așa arată Sfântul Ioan Gură de Aur.

7. A șaptea condiție canonică pentru cei ce merg la biserică. Când vă închinați la sfintele icoane, să nu sărutați sfinții pe față, că-i păcat. Nu-i voie. Dacă sfântul este pictat în picioare, îi săruți picioarele; dacă este pictat pe jumătate, îl săruți la partea de jos.

8. A opta condiție canonică. Să știți că după ce dă preotul binecuvântare de Sfânta Liturghie, nimeni nu mai are voie să se închine în biserică sau să mai ducă daruri la altar, că este mare păcat.

Când auzi că zice preotul: „Binecuvântată este Împărăția Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor”, este gata! De atunci fiecare stă la locul lui liniștit, nu se mai duce să se închine. Chiar de-ai venit cu un dar în biserică, cu lumânare și cu prescură, le dai la urmă.

Că din timpul acela preotul intră în Sfânta Liturghie și nu mai are timp să ia darul. Că dacă te duci și el se oprește de la Liturghie, îi rămân o mulțime de rugăciuni și are păcat. Deci darurile se dau la biserică până se dă binecuvântarea de Liturghie.

De atunci înainte nu mai este voie nici să te închini, pentru că îi tulburi pe cei care vor să asculte Sfânta Liturghie.

9. A noua condiție canonică. Creștinii trebuie să stea în genunchi când se sfințesc preacuratele

daruri, când se cântă: „Pe Tine Te lăudăm, pe Tine bine Te cuvântăm...!” Alții stau în genunchi și la Evanghelie. Nu-i o greșeală. La Axionul Maicii Domnului și la Tatăl nostru, atunci se stă. Și după ce se zice Simbolul Credinței se face sărutarea păcii. Așa se făcea înainte în unele biserici. Acum s-a uitat.

Cei ce au dezlegare și vor să se împărtășească cu Preacuratele Taine, trebuie să-și ceară iertare de la toți, de la cei mai bătrâni până la cei mai tineri. Dacă sunt bărbați, se duc la cei mai bătrâni oameni din frunte. Și de la care au avut vreo supărare, Doamne ferește, să ceară iertare: „Iartă-mă, frate! Iartă-mă, cumătre sau vecine!”

La fel și femeile să se ducă la cele mai bătrâne și să ia iertare, să le sărute mâna, iar acelea să le sărute pe frunte. Această rânduială se face înainte de a merge la Sfânta Împărtășanie. Și apoi iei o lumânărică aprinsă și la iconostas o dai în mâna paraclisierului; nu mergi cu ea înaintea preotului, în fața Sfântului Potir.

Pentru că în fața Sfântului Potir, când mergeți, nu aveți voie să fiți cu lumânarea aprinsă, nici să mai faceți Sfânta Cruce, că-i mare primejdie. Mulți, făcând cruce, s-a întâmplat că au lovit Sfântul Potir, pe preot, și au vărsat Sfintele. S-a întâmplat în multe biserici.

Eu am pățit-o. A venit unul de la Sasca Mare la împărtășanie; eram stareț la Mănăstirea Slatina, și m-a lovit peste Sfântul Potir și, dacă nu-l ținam, îl zvârlea în mijlocul bisericii. Și tot mi-a

vărsat din Sfintele Taine. Am avut de făcut canon și rânduială.

Un băietan, când și-a făcut cruce, a dat peste Sfântul Potir. Și dacă nu-l țineam strâns mi-l vărsa tot și nu mai puteam să fiu preot din cauza asta. A încremenit și el. Și doar le-am spus, că erau sute de oameni cu lumânări aprinse: „Nu mai faceți cruce când ajungeți în fața Sfântului Potir, și lumânările lăsați-le colo la iconostas!”

Când mergi în fața Sfântului Potir pui mâinile cruciș pe piept. Și atunci preotul ia cu lingurița Preasfintele și Preacuratele Taine și ți le dă să le mănânci.

10. A zecea condiție canonică. După ce-ai primit Preacuratele Taine ale lui Iisus Hristos, treci la ușa diaconească, ca acolo să-ți dea anaforă și un păhăruț de vin. Apoi treceți la strană sau în pridvor, să vă citiți molitfele sau rugăciunea de mulțumire după Sfânta Împărtășanie.

Trebuie să știți că nimeni nu are voie să se împărtășească dacă nu și-a citit rugăciunile de împărtășire (molitfele). Apoi, cele de mulțumire. Cel ce s-a împărtășit nu mai are voie să sărute mâna preotului. Până nu stai la masă nu mai ai voie să săruți nici sfintele icoane, nimic; că ai primit pe Hristos atunci. După masă poți să săruți mâna și sfintele icoane.

După împărtășanie n-ai voie să scuipi trei zile și trei nopți. Așa-i după rânduiala canonică. Dar măcar până a doua zi; măcar 24 de ore să ții minte. Dar trei zile arată cartea. Așa este după Sfânta Împărtășanie.

Cei căsătoriți, care vor să se împărtășească cu Preacuratele Taine, trebuie să păzească curăția în familie măcar trei zile, iar după ce s-au împărtășit să țină măcar două zile. Iar în posturi trebuie să trăiască toate zilele în curăție.

11. A unsprezecea condiție canonică. Cel ce a venit la biserică dintr-o familie, se cheamă apostolul familiei. El trebuie să ia sfânta anaforă pentru toți cei de acasă.

Cei de acasă n-au voie, Doamne ferește, în Duminici și sărbători, să mănânce ceva până nu vine cel de la sfânta biserică, să le aducă sfânta anaforă, să se împărtășească cu sfânta anaforă în locul Preacuratelor Taine. Că sfânta anaforă pe grecește se cheamă *antidoron*, adică contra chip, ține locul Preacuratelor Taine pentru cei ce nu pot să se împărtășească.

Duminica și în sărbători, în timpul Sfintei Liturghii, n-ai voie să faci mâncare, că este mare păcat. Fă mâncarea de sâmbătă seara și pune-o undeva la rece, că aveți acum frigidere, și o încălzești când veniți de la biserică. În caz de mare nevoie, după ce ieși de la Sfânta Liturghie, ai voie să faci mâncare. Dar în timpul Sfintei Liturghii, când preotul leagă cerul cu pământul și scoate părticele pentru milioane de suflete, tu să nu te apuci atunci să faci mâncare, că-i mare păcat!

Așa a fost la strămoșii noștri. Întrebați bătrânii, că așa țineau înainte! Nu se făcea mâncare Duminica. Este mare păcat. Nu-i voie să faci focul și să faci mâncare când preotul face dumnezeiasca

Liturghie pentru atâtea milioane de creștini, unde mijlocește iertarea atâtor suflete, și pentru cei din iad și pentru cei din ceruri și pentru cei de pe pământ.

12. A douăsprezecea condiție canonică. Cel ce a fost la sfânta biserică, când a zis preotul: „Cu pace să ieșim! Întru numele Domnului” și a făcut otpustul, adică sfârșitul Liturghiei, face trei închinăciuni în mijlocul bisericii și merge acasă.

De la biserică să nu se oprească până la ușa lui. Nu cumva să-l ducă diavolul de la biserică la crăsmă sau la joc, că atunci e vai de el. A început cu Dumnezeu și termină cu diavolul. Că așa face vrăjmașul: „Da, să mă duc pe la cutare cumătru; da' să mă duc până la cutare; da' să merg oleacă la crăsmă!”

Bucuria diavolului că te-a scos din raiul lui Dumnezeu și te duce în iad, căci crășma este gura iadului. Așa o numesc toți Sfinții Părinți.

Dracul, când ai intrat în crăsmă, îți bate trei cuie. Primul cui, când ai pus piciorul pe pragul crășmei; al doilea, când ai stat pe scaun la masă, în crăsmă; și al treilea, când ai luat primul pahar. Pe urmă ești al lui; te ține el acolo, nu scapi degrabă. Ți-a bătut trei cuie.

Deci de la ușa bisericii du-te direct acasă!

13. A treisprezecea condiție canonică. Când mergi acasă, zi o rugăciune la sfintele icoane și când toți stau la masă, tu să le povestești ce ți-a rămas și ție în cap de la biserică. „Uite, a fost Apostolul cutare, Evanghelia cutare; preotul a ținut predica cutare; uite așa a cântat dascălul, așa

frumos a fost!", ca să audă și cei ce n-au putut merge la biserică din motive binecuvântate.

14. A paisprezecea condiție canonică. După ce ai stat și tu la masă, să te odihnești două ore. Apoi trebuie să te duci, în Duminici și sărbători, să faci vizite și să cercetezi pe cei bolnavi și săraci.

Dacă știi un bătrân bolnav sau o femeie bolnavă sau un copil, sau cineva care zace de mulți ani, du-te și-l cercetează, că auzi ce spune Hristos în ziua Judecății: *Bolnav am fost și nu m-ați cercetat* (Matei 25, 36).

Dacă nu poți duce un dar cât de mic la cel bolnav, du-te și-i spune un cuvânt de mângâiere: „Rabdă, frate! Roagă-te lui Dumnezeu, că te iubește! Dumnezeu, pe care-L iubește, îl ceartă. Și dacă ai să rabzi în lumea asta, n-ai să mai rabzi dincolo. Așa a răbdat Iov, așa a răbdat Lazăr!”

Deci regula a paisprezecea este să cercetăm pe bătrâni și pe cei bolnavi în Duminici și sărbători.

Acestea sunt pe scurt cele paisprezece reguli de bună cuviință pentru creștinii care merg la sfânta biserică în Duminici și în sărbători.

CUM ÎNȘEALĂ DIAVOLUL PE OM

În cele ce urmează vom vorbi despre *sfatul dracilor*; cum îi învață dracii pe oameni să amâne pocăința.

Era un călugăr pustnic, ascet mare în pustie în părțile Alexandriei, cu numele Ilarion, mare sihastru. Avea aproape o sută de ani.

S-a rugat lui Dumnezeu câțiva ani de zile: „Doamne, să-mi arăți mie care este sfatul dracilor cu care ei câștigă cele mai multe suflete pentru împărăția iadului! Care-i meșteșugul lor și metoda de a-i întoarce pe oameni de la calea cea bună, pentru a-i face robi păcatului și a-i duce în iad. Cum câștigă ei mai multe suflete pentru iad, decât îngerii păzitori pentru împărăția cerului?” S-a rugat părintele un an, doi, trei și nu i-a răspuns Dumnezeu.

Într-o noapte, stând el la rugăciune, în puterea nopții fiind, afară era lună ca ziua, aude un glas: „Avva* Ilarioane!” „Ce este, Doamne?” „Ia Sfânta Cruce în mână, ia toiagul tău, fă semnul Sfintei Cruci, ieși din chilie și mergi până în poiana din apropiere și, când vei ajunge în poiană, stai lângă un copac, acolo. Dar să nu te temi de ce vei vedea! Stai acolo și uită-te în mijlocul poienii până voi veni”.

El, când a auzit că l-a învățat să se înarmeze cu semnul Sfintei Cruci, a cunoscut că este de la Dumnezeu chemarea. S-a dus bătrânul, zicând în minte rugăciuni, și a ajuns în poiană. Era liniște mare; nu bătea vântul în noaptea aceea. Numai luna și stelele se vedeau. S-a dus bătrânul călugăr lângă un copac și stătea luând aminte.

Deodată vede că în mijlocul poienii apare un jilț, un tron împărătesc. Parcă era de fulgere, ca para focului. Întâi scaunul a apărut și s-a minunat. După aceea vede că vine satana și se așază pe scaun. Avea umerii ca nicovala. Pielea

* Avva = părinte

lui era ca cerneala, cu peri ca de urs, cu gheare puternice. Avea o coroană făcută numai din șerpi, și ținea în mână un toiag în chip de balaur.

Când l-a văzut, s-a însemnat cu semnul Sfintei Cruci. Satana s-a așezat pe scaunul acela și a bătut de trei ori din palme. Când a bătut, s-a umplut văzduhul de cete drăcești. Polcuri de draci, mii și milioane. Unii, care păreau să fie din cei mai mari, boieri de-ai iadului, stăteau aproape de el. Alții, deasupra pădurii și alții, prin văzduh; cât vedeai, numai cete drăcești.

Când a văzut călugărul atâta amar de iad acolo și atâția diavoli, și-a adus aminte de cuvântul din chilie care i-a zis „să nu te temi”, s-a înarmat cu semnul Sfintei Cruci și stătea atent.

Atunci, după ce s-au adunat cât nisipul mării, în toate părțile nu se vedeau decât cete de diavoli, s-a sculat satana în picioare și a zis:

– V-am adunat în noaptea asta, în miezul nopții aici, că vreau să fac un examen cu voi. Trebuie să dați un examen greu. Știți voi de ce v-am chemat?

Și a zis unul:

– Stăpâne, nu știm!

– Iată de ce v-am chemat aici. Să iasă la raport fiecare din voi, care știe cel mai bun meșteșug de a înșela oamenii și a-i aduce la împărăția mea. Și să-mi arate cum înșeală el lumea și cum îl prosteste pe om și-l înșeală de-l aduce la munca cea veșnică și la împărăția noastră. Care-i metoda, care-i meșteșugul vostru, că voi în toată lumea această treabă aveți, să înșelați sufletele oamenilor?

Să vă văd cât de iscușiți sunteți voi în a înșela sufletele oamenilor!

Cel ce mă lovește în gândire, dacă are să-mi spună un sfat cum înșeală lumea așa cum gândesc eu, iată îi voi da să conducă trei minute iadul, îl voi pune împărat trei minute în locul meu, și-l voi face mare general peste ceilalți.

Atunci a ieșit unul din mulțime, cu numele Aghiuță, și a zis:

– Să trăiești, întunecimea ta! Am venit să dau raport cum înșel eu pe oameni!

– Ei, să vedem!

– Eu, zice el, îi spun omului așa: „Măi omule, mai du-te la biserică, mai postește, mai roagă-te, mai fă chiar și milostenie, și alte fapte bune. Măi, dar nici cu dracul nu te strica! Mai du-te la restaurant, mai mergi la crăsmă, la jocuri, la petreceri, la jocuri de noroc, ca și cu lumea asta să te mai veselești!”

Cu această metodă am înșelat pe foarte mulți. Le dau în gând, că altă putere n-am! Din iad altă putere nu ni s-a dat nouă. Îngerii din rai au putere de la Dumnezeu numai să-i dea în gând omului să facă bine. Noi avem putere numai să-i dăm în gând omului să facă rău. Dar ca să-l silim, nu putem, că omul are de sine stăpânirea lui dată de Dumnezeu. Nu putem cu sila să-l facem să păcătuiască; numai dacă-i prost și ne ascultă ce-i dăm în gând.

Și așa am amăgit pe foarte mulți. Când ies de la biserică, unii se opresc la cârciumă. Acolo fiecare se întâlnește cu neamuri, cu prieteni. Mai

ia o țuică, mai ia un pahar; unul mai ia o țigară, mai vine un lăutar să-i mai cânte. Din cauza asta omul s-a împiedicat, nu i-a mai folosit nimic că a fost dimineață la biserică, căci seara s-a întors de la slujba noastră. Și tot așa fac cu fiecare.

Și a întrebat satana:

– Pe mulți ai înșelat?

– Să trăiești, întunecimea ta, pe mulți!

– Ai înșelat pe cei mai proști decât tine, dar n-ai făcut nici o ispravă.

– De ce, întunecimea ta?

– Tu îi spui omului să mai meargă și la biserică, să mai meargă și la cârciumă, să meargă și la petreceri, să meargă și la locuri sfinte, să mai citească, să se mai roage, pe urmă să meargă la distracții nepermise, dar Hristos îi spune în Evanghelie: *Nimeni nu poate sluji la doi domni!* adică și mie și Lui.

L-ai îndemnat tu, poate omul n-a fost pregătit sufletește și se duce de câteva ori, dar după o vreme vine îngerul și-i dă în gând: „Măi omule, nu poți umbla pe două cărări; ori cu dracul, ori cu Dumnezeu”. Și omul, fiind certat de frica lui Dumnezeu, se lasă. „Măi, mă țin de una, că nu este mântuire umblând pe două căi!”

– Ai pățit așa?

– Am pățit și așa!

– Vezi! Ți-am spus eu că tu ai înșelat pe cei mai proști decât tine. Deci să știi că n-ai răspuns bine.

Și a chemat pe un comandant, de acei mari, un căpitan și i-a zis:

– Ia-l în spate, du-l în adunare și dă-i zece toiege la spinare și să-l trimiți în fundul iadului că-i prost!

L-a bătut, în loc să-i mulțumească! Nu i-a plăcut sfatul lui. Căuta altul mai bun.

Iese altul la raport:

– Să trăiești, întunecimea ta! Dacă nu te-oi mulțumi eu, altul nu te mulțumește.

– Să te văd, viteazule! Cum te cheamă?

– Scărăbuță mă cheamă.

– Cum înșeli tu pe oameni?

– Iată cum, măria ta. Eu îi spun omului așa: Măi omule, nu este Dumnezeu, nu este drac, nu este înger, nu este iad, nu este rai, nu este muncă veșnică, nu este slavă veșnică, totul este aici în lumea asta! Dacă ai ce mânca și ce bea și ai femei și bani mulți, dacă ai cinste de la oameni, casă și bogății multe, aici este raiul. Și dacă n-ai, aici este iadul. Deci atâta-i, cât îi omul pe lumea asta.

– Și ai înșelat mulți?

– Mulți am înșelat!

– Și tu ai înșelat pe cei mai proști decât tine. Știu eu că ai înșelat, dar pe cei proști, că pe cei ce știu Scripturile nu poți să-i înșeli. Pentru că Scriptura îi spune omului că este Dumnezeu, că este drac, că este înger, este iad, este rai, este muncă veșnică, este slavă veșnică, este pedeapsă pentru păcat, este răsplată pentru fapta bună în ceruri. Scriptura este plină de acest fel de învățături și cei care o citesc, nu te cred pe tine.

Ba și mai mult. Dumnezeu, când l-a sădit pe om a pus în sufletul și trupul lui simțirea de

Dumnezeu. Cât de păgân ar fi cineva, simte că este o putere nevăzută în sufletul lui și aceasta este conștiința. Conștiința îl mustră când face rău și-l bucură când face bine. Și glasul conștiinței nu poate fi un reflex al materiei, ceva material, că-i de natură nevăzută.

Conștiința este glasul lui Dumnezeu în om și, îndată ce a greșit, îl mustră: „De ce ai făcut așa?” Poate să nu-l mustre nimeni. Poate să nu-l vadă nimeni când face păcatul. Oricând greșește, această lege pusă de Dumnezeu lui Adam întâi, numită și legea firii sau a conștiinței, îl mustră imediat.

Uneori așa de tare îl mustră, dacă este păcatul mare, încât îl dă aproape în deznădejde. Se împlinește atunci cuvântul care spune în psalmi: *Întru muștrări pentru fărădelege ai pedepsit pe om și ai subțiat ca pânda de păianjen sufletul său* (Psalm 38, 14-15). Adică se subție nădejdea ca pânda unui păianjen și, de mare muștrare de cuget, mai că-și pierde nădejdea.

Conștiința, dacă se pătează cu multe păcate, așa de tare îl mustră pe om uneori, că se face lui această muștrare chinuirea chinurilor. Din cauza conștiinței nici nu poate mânca bine, nici nu mai poate dormi, nici pace nu mai are, nici nu se poate ruga. Conștiința roade, roade ca și cariul în lemn. „De ce ai făcut și de ce ai mâniat pe Dumnezeu cu asemenea păcate?”

Deci, degeaba îi spui tu că nu-i Dumnezeu, căci conștiința îi spune și, după conștiință, îi spune și Scriptura. Tu zici că-l înveți pe om că nu-i Dumnezeu, că nu-i drac, că nu-i înger, că nu-i iad,

că nu-i rai, dar conștiința îi spune că este și Scriptura este plină de mărturii din care se arată că există Dumnezeu, că este înger, este muncă veșnică, este slavă veșnică. Deci și tu – i-a zis satana la acel cu raportul, care se lăuda că prin acest sfat înșeală multă lume – ești prost și nu aduci mare aport pentru împărăția iadului; nu aduci mare folos!

Așa a pățit și acest drac care a venit cu al doilea raport înaintea satanei, cum a pățit și cel dintâi care se lăuda că a făcut mare ispravă. Adică în loc să-l laude, să-l facă mai mare peste multe cete de draci, l-a bătut și cu rușine l-a trimis în fundul iadului, că-i prost și nu știe să înșele pe oameni.

A înșelat, dar a înșelat prea puțin și prea puține suflete a dus la iad! A pățit și acest diavol ca și cel dintâi care învăța pe om să meargă și la biserică și la crăsmă și să facă și de-ale lui Dumnezeu și de-ale satanei. Deci și acesta a ieșit rău.

Și acum dintre cetele dracilor care erau de față a chemat pe altul la raport. Și era o tăcere între polcurile dracilor, că erau milioane de demoni în jurul pădurii și a poienii aceleia, și nu ieșea nici unul, că se temeau că vor păți ce au pățit ceilalți, că, în loc de laudă, îi bate și îi trimite în fundul iadului.

Satana stătea pe scaun și aștepta să mai iasă vreo unul la raport, zicând:

– Dacă cel ce iese a treia oară, mă lovește în gândire, adică îmi spune un plan de-a câștiga

suflete pentru împărăția iadului, mai bun decât al celor doi care mi-au dat raportul mai înainte, atunci eu pe acela îl voi face general peste multe oștiri drăcești și-l voi pune să stea pe scaunul meu de împărat al iadului trei minute.

După ce-a zis satana așa, din polcurile cele nenumărate de draci n-a vrut să mai iasă nimeni, pentru că se temeau să nu pățească ce au pățit ceilalți doi, care au raportat mai înainte și nu i-a plăcut lui.

Totuși după un timp iese unul ghebos, cu patru rânduri de coarne, un picior de rață, unul era de cal. Avea semnele iadului pe fruntea lui, coada era lungă, de nu știu câți metri în urmă. Și când a ieșit, s-a dus înaintea satanei, cum stătea pe scaun acolo în mijlocul poienii, și i-a spus:

– Să trăiești, întunecimea ta!

Satana îl întreabă:

– Cum te cheamă?

– Sarsailă, mă cheamă!

– Ehei, te văd bătrân și grebănos. Mi se pare că știi tu ceva meșteșuguri de a înșela suflete, să le aduci la împărăția mea.

Sarsailă a spus:

– Nici întunecimea ta nu știi ce știu eu!

– Să te văd! Mi se pare că ești mare meșter de-a câștiga suflete.

– Nici tu nu știi ce știu eu! Eu am un meșteșug, că am îmbătrânit în luptă cu sufletele oamenilor de atâtea mii de ani, prin care multe suflete duc la iad. Cum cad iarna fulgii de zăpadă, așa cobor în iad suflete în fiecare zi.

– Și cum ai reușit să aduci atâtea suflete la împărăția mea?

– Eu n-am să spun nici ca diavolul cel dintâi, care a ieșit la raport, pentru că se întâmplă cum ai zis întunecimea ta. Omul știe că nu poate sluji la doi domni și îndată îl câștigă îngerul de partea lui. Dar, nici n-am să-i spun omului, ca celălalt prost, că nu-i Dumnezeu, nu-i drac, nu-i înger, nu-i iad, nu-i rai. Nu! Pentru că Scriptura spune că este și Dumnezeu și drac și înger și iad.

Eu atât îi spun omului: „Măi omule, este Dumnezeu, este drac, este înger, este muncă veșnică pentru păcat și slavă veșnică pentru fapta bună, dar mai ai vreme! Ești prost? Chiar de azi începi fapta bună?”

Dacă-i copil îi spun: „Măi băiete, tu de acum ai de trăit! Vine tinerețea, trebuie să te căsătorești, trebuie să petreci în lume! Nu cumva să-ți pierzi tinerețea așa degeaba, doar viața trebuie trăită!”

Iar dacă-i tânăr îi spun: „După ce te vei căsători și îți vei face o gospodărie, după aceea ai să începi fapta bună. Acum mănâncă, bea, distrează-te, fă toate răutățile, că doar ești tânăr. Te va ierta Dumnezeu, că El știe neputința omului. Pentru pocăință mai lasă pe mâine, lasă pe poimâine, lasă pe la anul, mai încolo!”

Îl învâț pe om să amâne pocăința de azi pe mâine, de mâine pe poimâine! „Ce milostenie vrei să faci acum? Taci din gură! Te pocăiești aproape de moarte! Vrei să postești acum, să-ți cheltuiești sănătatea trupului? Lasă la bătrânețe, că postul este pentru cei bătrâni! Vrei să te rogi? Să pierzi

tu atâtea ceasuri rugându-te lui Dumnezeu? Apoi acum ai treabă. Iată, ai să crești copii, ai de făcut casă și zestre la fete, ai de însurat și măritat. Ai atâtea!”

Și-l încurc cu grijile vieții și tot îi spun: „Lasă pe altă dată”. Când vine îngerul și-i spune: „Măi, omule, fă un praznic pentru morți!” Eu îi spun: „Dar ești prost? Acum ai de îmbrăcat copiii, ai de făcut nuntă, ai de făcut cutare!” Îngerul vine și-i spune: „Măi, omule, ia începe a posti posturile de peste an, miercurea și vinerea!” Eu îi spun: „Nu posti că îți pierzi sănătatea! Tu trebuie să muncești, să aduni averi, ai de crescut copii!”

Sau vine îngerul și-i spune: „Măi omule, spovedește-te și lasă păcatul, lasă desfrâul, lasă beția, lasă tutunul, lasă înjurăturile!” „Ei, dar de pe acum? Mai încolo, aproape de moarte, m-oi spovedi la un preot, mă va dezlega și gata. Doar cartea spune să te apuce sfârșitul cel bun, dar până atunci poți petrece așa!”

Cu aceasta mă ascultă toți, zice diavolul, și fapta bună tot o amână de azi pe mâine.

Sfânta Scriptură spune altfel. Duhul Sfânt îi trezește pe oameni, zicând: *Astăzi de veți auzi glasul Lui, să nu vă învărtoșați inimile voastre* (Evrei 37, 8). Și cum am spus, glasul lui Dumnezeu în om este conștiința, care-l mustră pentru păcat și-i spune: „Omule, părăsește păcatul! Lasă-te de furat, lasă-te de curvit, lasă-te de înjurat, lasă-te de beție, lasă-te de fumat, lasă-te de lucruri rele, de zavistie, de pizmă, de ceartă”.

Dumnezeu îi poruncește azi, iar noi îi spunem lui: „Nu astăzi, ci mâine, poimâine, la bătrânețe!”

Și-i zicem așa: „Dă-mi mie ziua de azi și tu ia-o pe cea de mâine!” Și așa, zice, este păcatul la om, cum ai lua un cui mare și cu o bardă începi a-l bate într-un lemn de stejar uscat. Dacă-i dai un ciocan, două, trei, cuiul îl poți scoate ușor. Dacă-l bați pe jumătate, este mai greu, iar dacă îl bați de tot, trebuie să crăpi lemnul!

Așa-i și păcatul! Se bate în fire prin obișnuință. Și dacă omul nu lasă azi păcatul, când este proaspăt, cu cât se învechește, cu atât mai greu se poate dezobișnui de dânsul.

Văzut-ai în aramă rugină verde? Arama, dacă o curății în fiecare zi, strălucea ca aurul! Însă, dacă s-a lăsat ani de zile, a prins rugină verde, n-o mai poți spăla cu nimic în lume, numai dacă o topești. Așa-i sufletul când îmbătrânește în păcat. Dacă nu a lăsat azi păcatul, să nu creadă că mâine sau poimâine îl lasă mai ușor. Că pe măsură ce trece vremea, păcatul se învechește, se bate în fire și obiceiul devine a doua natură; obișnuința se face a doua fire și omul face păcatul vrând-nevrând, și cu mare nevoie se mai dezbară omul de păcat, după ce s-a învechit în el!

Obișnuința, după legile canonice ale Bisericii, este a zecea treaptă a păcatului, că de aici urmează deznădejdea, penultima treaptă. Și când l-am văzut pe om că s-a obișnuit cu păcatul, un an, doi, zece, nu știu câți, este al meu pentru totdeauna! Și așa reușesc eu să-i înșel, că mii și milioane de oameni amână pocăința de azi pe mâine, și toți se robesc

de păcat; căci păcatul care nu l-a lăsat azi, mâine-poimâine tot prinde rădăcini și este tot mai greu. Iar când vrea omul să lase păcatul, păcatul se ridică cu mare putere asupra lui: „Ești prost, măi? Cu mine ai trăit! Cum să te lași de mine? Ce mai este? Să trăiești cum te învăț eu și cum te-ai obișnuit cu mine!”

Așa cum ți-am spus mai înainte, am învățat și am înșelat atâtea suflete, încât acestea cad în iad cum cad fulgii când ninge, cu un singur sfat: „Oameni buni, pentru fapta bună mai este vreme; nu fiți proști să începeți chiar de azi sau chiar din ceasul acesta!”

Deci vă spun, întunecimea ta, acesta-i sfatul și meșteșugul meu și am o ceată în iad de mii și sute de mii de ucenici de-ai mei, pe care i-am învățat așa, și-i trimit în tot pământul să șoptească omului la ureche: „Omule, pentru fapta bună mai este vreme. Mâine, poimâine, peste un an, peste doi, la bătrânețe”. Și am reușit și reușesc. Du-te și vezi în iad câți am pogorât și pogor cu acest sfat!

Atunci satana a zis:

– Bravo! Cel mai bun sfat, să-l înveți pe om să amâne pocăința de azi pe mâine: „Chiar azi vrei să te spovedești? Chiar azi vrei să te împărtășești? Chiar azi vrei să faci milostenie? Nu vezi că n-ai timp? Lasă pe mâine!”

Acum, pentru că m-ai lovit în gândire, îți voi da coroana și toiagul meu, să stăpânești trei minute iadul, și toți să învețați de la el acest vicleșug, ca să aduceți cât mai multe suflete în

împărăția mea, ca să se chinuiască cu noi în vecii vecilor.

Călugărul, după ce-a văzut și a auzit toate acestea, a văzut pe satana că a bătut de trei ori din palme și ca o scânteie s-a stins în văzduh și n-a mai văzut nimic, nici nu s-a mai auzit nimic. Și el a rămas uimit de cele ce a auzit, cum instruiește satana pe ucenicii lui și pe cei fără număr draci din iad, ca să-i învețe pe oameni să amâne pocăința.

Atunci a venit îngerul Domnului și i-a zis:

– Avva Ilarioane!

– Ce este, Doamne?

– De trei ani de zile te rogi lui Dumnezeu ca să-ți arate cum înșeală dracii pe oameni și cum îi duc în împărăția iadului! Iată ai văzut cu ochii tăi și ai auzit cu urechile tale cum!

Du-te la chilia ta, ia un caiet, pune mâna pe condei și scrie tot ce-ai văzut, tot ce-ai auzit cu urechile tale, să rămână pentru neamurile ce vor veni, pentru cele din urmă, acest meșteșug al satanei. Căci trebuie să știe toată lumea, că cel mai bun sfat al dracilor de-a câștiga suflete pentru împărăția iadului, este de-al învăța pe om să amâne fapta bună de azi pe mâine, de mâine pe poimâine, de la tinerețe la bătrânețe, pe patul morții, și așa să-i ducă pe toți în iad! Amin.

SĂ NU JUDECĂM PREOȚII!

În anul 1954 am fost invitat la București la un profesor universitar, Alexandru Mironescu, să vorbesc într-o sală, unde erau peste 50 de persoane: numai miniștri, generali, colonei, profesori, doctori, ingineri, farmaciști, numai oameni din clasa de sus. Era și părintele Daniil Tudor. El a aranjat ca să predic, împreună cu părintele Benedict Ghiuș și părintele Petroniu Tănase.

După ce-am intrat acolo, întâlnirea religioasă a început, așa cum se cuvenea, cu rugăciune. La un moment dat, se ridică o doamnă și spune:

– Prea Cuvioase părinte, eu nu pot pune în același cântar pe toți preoții!

– Dar cine ești dumneata de cântărești preoții? Ai stat pe scaunul lui Hristos?

– Dar, Prea Cuvioase, părintele cutare-i sfânt, părintele cutare, care a fost la închisoare, a fost un sfânt, dar ceilalți preoți care nu poartă uniformă, care se bărbieresc, care fumează, eu nu-i pot pune în același cântar.

– Dar cine ți-a dat voie să-i pui în același cântar dumneata și să cântărești preoții? Că n-ai voie să cântărești pe nimeni, că zice așa Scriptura: *Nu judecați și nu veți fi judecați* (Matei 7, 1). Eu pe nimeni n-am voie să judec, pentru că judecătorul nostru este Hristos.

– Vreau să vă spun că eu mi-am pierdut evlavia la unii preoți și eu cred că n-au toți același har.

– Rău ai gândit! Dumneata trebuie să știi că, dacă ar fi așa cum zici, n-ar mai fi preoți pe fața pământului, fiindcă toți greșesc. Dar nu-i așa. Zice Sfântul Ioan Gură de Aur: „A preotului este numai a deschide gura, și harul lucrează”.

De vei vedea preot beat, căzut în șanț, du-te și-i sărută mâna și îndată te-ai umplut de harul lui Dumnezeu! Că nu se amestecă niciodată păcatele lui cu harul lui Dumnezeu care l-a luat la hirotonie, că atunci n-ar mai fi har. Preotul nu lucrează în virtutea sa personală, ci în virtutea harului care l-a primit. Dacă n-a fost vrednic, la judecată ia mai mare muncă decât creștinii, că *cei tari, tare se vor cerca; căruia i s-a dat mult, mult i se va cere; și mai mult va fi bătută sluga aceea care a știut voia, decât cea care n-a știut* (Luca 12, 48).

Dar acest lucru este al lui Hristos, nu-i al tău. Noi ne plecăm harului lui Dumnezeu, că ai auzit ce a spus Mântuitorul la popor. El, ca Dumnezeu, îi muștra pe cărturari și pe arhierei, dar poporului nu i-a dat voie să-i mustre. Ai auzit ce-a spus? *Pe scaunul lui Moise și al lui Aaron au șezut cărturarii și fariseii, arhiereii și preoții; tot ce vă învață ei să faceți, să faceți, că ei legea lui Dumnezeu învață, dar după faptele lor să nu faceți, că ei zic și nu fac* (Matei 23, 2-3).

Evangelhia îți dă voie să faci ce zice preotul, când te învață de bine, iar dacă vezi la el ceva că nu-i bun, nu face. Mântuitorul spune asta. Pentru că el are să dea seama înaintea lui Dumnezeu, dacă n-a făcut, și eu am să dau seama înaintea lui

Dumnezeu dacă am auzit un cuvânt bun și nu l-am făcut.

Dar nu le-a dat voie să judece, pentru că harul lui Dumnezeu nu se duce de la preot, numai dacă ai auzit că l-a caterisit. Și când este caterisit, încă darul nu se ia. Atunci este ca un soldat care are la dânsul sabie, are pușcă, are pistol, dar n-are voie să le folosească, că i se ia numai administrarea harului, nu harul lui Dumnezeu, numai lucrarea harului. El, în ziua judecății, tot ca preot se va judeca.

Ia să vă dau un exemplu: Pune dumneata într-un castron de marmură un pumn de galbeni de aur și pune și cenușă. Ia o căldare de apă și toarnă peste ci. Ce se întâmplă cu cenușa? S-a amestecat aurul cu apa? A intrat cenușa în aur? N-a intrat. Aurul este altă fire și cenușa alta.

După cum nu se amestecă aurul cu cenușa, așa nu se amestecă la preot păcatele lui cu harul care este dat de la Dumnezeu, măcar de ar fi el cât de păcătos.

LUCRAREA CONȘTIINȚEI

Cel mai adânc glas în inima noastră este conștiința, glasul lui Dumnezeu din om, care ne îndeamnă numai la bine și ne oprește de la rău, și al doilea este sufletul cuvântului.

Sufletul cuvântului este cuvântul cel dinlăuntru, așezat de Dumnezeu în inimă, cu care vorbim; că nu vorbim sonor. Acesta se cheamă

„sufletul cuvântului”, cum spune Sfântul Ioan Damaschin. Cuvântul așezat de Dumnezeu în inima omului de la zidirea lui, cu care vorbim tainic, nu cuvântul sonor.

Cuvântul sonor este îmbrăcămintea cuvântului din inimă. Cuvântul sonor ne face să vorbim. Dar acela este așezat în inimă tainic. Vezi că stai și vorbești ceasuri întregi singur. Citești o carte numai cu gândul, fără să miști limba. Acesta-i sufletul cuvântului. Cuvântul cel tainic așezat în inimă. El este pus de Dumnezeu acolo. Prin el vorbim cu Dumnezeu tainic; și în rugăciune și oricând. Punem la cale toate problemele. Acesta lucrează împreună cu conștiința, este glasul lui Dumnezeu din om.

Dacă am greșit, mă mustră. Dacă am făcut bine, mă bucură totdeauna. Da, este pus de Dumnezeu în om cuvântul cel înăuntru așezat. Acesta-i cuvântul tainic care lucrează cu conștiința, fără să mă mustre nimeni. Am greșit, nimeni nu mă mustră. Acela însă, da!

Spune Sfântul Ioan Gură de Aur: „Conștiința este judecător drept. N-o poți potoli nici cu parale, nici cu măguleli, nici cu nimic”. Poate să-ți dea unul tot globul.

În măsura în care am împăcat conștiința noastră, ca să nu ne mustre pentru păcat, în măsura aceea ne simțim ușori și foarte aproape de Dumnezeu. Căci conștiința îți spune imediat dacă mai are ceva pe ea, căci îndată te îngreuiezi. Conștiința lucrează întreit, cum spune Sfântul

Dorotei. Ea lucrează față de materie, față de Dumnezeu și față de noi înșine.

Cum, față de materie? Bunăoară eu ți-am dat o haină de pomană și ți-am spus s-o cruți, să nu-ți bați joc de ea. O porți, dar s-o păstrezi. Și dacă vezi că ai rupt-o prea devreme, te mustră cugetul: „Măi, n-am făcut cum a zis acela!”

Tot față de materie: Tu te apuci să cheltui prea mult pe mâncare, pe băutură și altul n-are ce mânca, săracul! Conștiința îți spune: „Vezi? Tu vrei să trăiești bine în lumea asta, dar altul este flămând și n-are ce mânca!” Conștiința față de materie totdeauna te ține aproape.

Făță de Dumnezeu, conștiința totdeauna sau se încarcă sau se ușurează, dacă nu am pocăință și lacrimi pentru păcate.

Făță de mine, conștiința mă mustră pentru păcat. Măcar de-ar fi cu gândul, cu cuvântul sau cu fapta.

*

Conștiința este judecător drept. Dumnezeiescul Ioan Gură de Aur spune: „Nu ți-a pus ție Dumnezeu judecător dinafară, să-l poți momi cu parale, să-i dai atâta, ca să te facă pe tine drept. Acest judecător este pus înăuntru, nu-l putem momi cu nimic!”

Auzi ce spune Sfântul Dionisie Areopagitul: „Știința gândului curat este veselia veseliilor, și știința gândului pătat este chinuirea chinuirilor”. Poate să-mi zică mie toată lumea că eu sunt sfânt, că sunt bun, că sunt cutare, dacă conștiința îmi

spune: „Ia seama că ești păcătos, ești leneș, ești plin de păcate”, n-o poți împăca.

Dacă toată lumea mă laudă, însă conștiința de mă judecă vinovat, gata, eu sunt cel mai chinuit om! Știința mea este chinuirea chinuirilor, că am de-a face cu știința lui Dumnezeu din mine, care nu cruță, care socoate lucrurile drept totdeauna și ne arată slăbiciunile.

Iar dacă conștiința este nepătată, toată lumea să mă ocărăscă, toată lumea să spună tot ce-i mai rău despre mine, mie nu-mi pasă. Mie îmi place când nu mă judecă în conștiință Dumnezeu. Dacă pe mine nu mă judecă conștiința pentru păcat, și dacă nu mă judecă Dumnezeu în conștiință, eu am toată veselia! Aceasta este ce spune Evanghelia: *Fericiți veți fi când vă vor ocări pe voi oamenii și vă vor prigoni și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, mințind pentru Mine. Pentru cine? Pentru adevăr. Și nu ne arată numai să nu ne scârbim, ci: Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este la ceruri.*

Așa este, dacă nu este pătată conștiința, nu te supără. Iar dacă ți-i pătată și te mustră conștiința, o poți împăca. Du-te la mărturisire la un preot, te dezleagă de păcate și te-ai ușurat. Apoi te păzești să nu mai faci și așa te poți împăca cu conștiința. Împăcându-te cu conștiința, te-ai împăcat cu Dumnezeu și totdeauna vei avea odihnă și pace în suflet.

NUNTA CREȘTINĂ

Nu toată nunta dintre oameni și nu la toate confesiunile religioase nunta este Taină. Așa la protestanți, la catolici, la anglicani și la alte multe confesiuni și popoare, nunta n-are putere de taină. Este numai un simbol la dâșii, un act de prietenie și o dovedință oarecare între soț și soție. Dar niciunde n-are nunta putere harică de Taină și nu este atât de cinstită ca în Biserica dreptmăritoare de Răsărit.

Ca nunta să fie cu adevărat Taină mare și sfințită trebuie să știți că nunta are unsprezece reguli canonice. Și numai atunci când se face după aceste reguli nunta este adevărată nuntă creștinească și adevărată Taina mare.

Nunta este rădăcina firii omenești, cum o numește dumnezeiescul Apostol Pavel. El spune așa: *Dacă rădăcina este sfântă, sfinte vor fi și ramurile. Iar dacă rădăcina este sălbatică, sălbatică și rele vor fi ramurile ei.*

El numește nunta Taină, că este una din cele șapte Taine. Dar nu taină, ci *taina aceasta mare este* – zice de nuntă –, *iar eu zic vouă: în Hristos și în Biserică.* Dacă s-a făcut cununia în biserică, ea închipuie unirea cea duhovnicească din ceruri a Bisericii cu Hristos.

Nu după ce ți-ai bătut joc, te unești prin cununie cu o fecioară. Te-ai dus să faci armata și dai buzna să te însori. Dacă faci așa, nu-i bine! Cununia este de 2000 de ani în Biserica lui

Hristos. Taina lui Hristos este numai când se face cununia în biserică.

Când am fost la Ierusalim, am fost la Cana Galileii, unde s-a prefăcut apa în vin; că prima minune a făcut-o Mântuitorul la nunta din Cana. De aceea nunta a ridicat-o la rangul de Taină, cum este Sfânta Împărtășanie, Botezul, Spovedania, Sfântul Maslu, Preoția, tot așa de mare Taină este și nunta.

Acolo am fost și am văzut vasele de piatră unde s-a prefăcut apa în vin și le-am sărutat. Sunt două vase de cremene, galbene. Evanghelia spune că șase vase au fost; două le-am văzut la Sfânta Ana la muzeu, două la Cana și două s-au pierdut de 2000 de ani.

Aceste vase în care Mântuitorul a prefăcut apa în vin sunt puse în biserică; ele au icoane frumoase și perdele de aur, să se închine lumea, să sărute icoanele și pe urmă aceste vase.

Dar Taina Nunții pe care o fac creștinii azi, vai și amar de noi! Cum s-a stricat sfințenia acestei Taine! Cum ne-am depărtat de sfințenia Tainei acesteia, cât cerul de pământ!

Ca să vă dați seamă de aceasta, ascultați cu atenție care sunt cele unsprezece reguli canonice ale nunții creștine ortodoxe, după canoanele Bisericii lui Hristos.

1. Prima condiție sau rânduială canonică, și aici vorbim din cuvântul Sfântului Ioan Gură de Aur, este să nu se ia neamuri în căsătorie.

Preotul bisericii este părintele întregului sat sau al parohiei. Voi, când o să vă căsătoriți fetele

sau băieții, sunteți datori să vă duceți întâi la preot. Preotul trebuie să știe întâi și-ntâi câte nunți are în sat.

A vorbit un băiat cu o fată, dar trebuie să se ducă la preot. Dacă preotul are multe familii în comună, cum se întâmplă în multe locuri, și nu știe care-i rudă unul cu altul, poate pune pe ușa bisericii un anunț: „Vă rugăm pe toți enoriașii să ne comunicați, dacă acești doi tineri nu sunt rude!” Dacă enoriașii nu spun când știu, este păcatul lor.

Spița de rudenii și arborele genealogic al unei familii se împarte în cinci: Rudenie suitoare și coborâtoare, colaterală, din cuscrie, din dumnezeiescul Botez și din fii adoptivi.

Rudeniile suitoare sunt: tata, bunicul, străbunicul, răs-străbunicul. Cele *coborâtoare* sunt: feciorul, nepotul, strănepotul și răs-strănepotul. Acest fel de rudenii nu se pot lua niciodată în căsătorie, pentru imposibilitate de vârstă.

Are dreptul răs-străbunicul să ia în căsătorie pe o răs-strănepoată, dar ea trebuie să fie de 16 ani, iar el de 100 de ani. Deci vă dați seama că nu se poate lua din cauza vârstei. Deci acestea nu se pot lua la infinit.

Rudeniile colaterale, care fac cruce cu cele de sânge, cele suitoare și coborâtoare, adică: tata, băiatul (sora), vărul întâi, vărul al doilea și vărul al treilea. Tata cu mama sunt de gradul întâi; fratele cu sora sunt gradul al doilea; verii întâi sunt gradul al patrulea; verii al doilea sunt gradul al șaselea. Toți aceștia n-au voie să se ia în căsă-

torie unul cu altul. De abia verii al treilea se pot lua, care sunt gradul al optulea. Deci verii al treilea se pot lua în căsătorie.

Cine intră în această rudenie colaterală, iarăși intră în rudenie de sânge. Să Țineți minte! Vă spune preotul din sat, dar, fiindcă ați venit pe aici, vă spun și eu.

Rudeniile din cuscrie, din două și trei neamuri în laturi. Adică: un bărbat a fost căsătorit cu o femeie, s-au încuscrit părinții femeii cu părinții lui. Sunt rudenii din două laturi. Dar dacă-i moare femeia și bărbatul ia altă femeie, au devenit trei neamuri în cuscrie, că s-a mai încuscrit și cu părinții celei de-a doua femei. Aici se oprește căsătoria până la gradul cinci, la gradul șase dezleagă Sfinții Părinți.

Rudeniile din dumnezeiescul Botez. Acestea rudenii sunt oprite să se ia în căsătorie până la gradul șapte inclusiv.

Nașul, dacă a botezat un copil, băiatul acela, dacă a crescut, nu poate lua pe fiica nașului, dar nici pe fata fiului, nepoată de la fiu. De abia poate lua pe strănepoata nașului. Tot așa și dacă acest băiat al nașilor ar avea un băiat, nu poate lua pe fata nașului, ci numai pe nepoata nașului.

Apoi mare păcat fac preoții și creștinii aceia care pun nași mulți la nuntă, cum am auzit prin Bucovina, că au pus 40 de nași la o nuntă. Nebunie nemaipomenită! Toți se fac rudenii. Copiii lor nu se mai pot lua în veac în căsătorie.

Cine v-a învățat să puneți mulți nași la nuntă? Ca să iasă parale multe? Te duci în gheenă, în iad!

Atât aveți voie, un naș să puneți; nașul cu soția lui (dacă sunt cununați religioși). Atât! Un singur naș să se pune la nuntă. Vă arăt eu dogmele și canoanele Bisericii; eu sunt cu mâna pe Pidalion și pe pravilele bisericești.

Deci să nu se mai facă păcatul acesta! Și pe preotul care îngăduie aceasta, Biserica îl osândește. Știți voi cât de mare păcat este amestecarea rudeniilor din dumnezeiescul Botez? Este mai mare decât cel de sânge. Am să vă dau o pildă. Dacă s-ar ajunge la nebunia aceasta să păcătuiască tatăl cu fiica sa, îi oprește 20 de ani de Sfintele Taine. Iar dacă a trăit cu fiina din botez, îl oprește 25 de ani, că este mai mare rudenie din botez decât cea de sânge, că este rudenie duhovnicească.

Trebuie să știți lucrul acesta, că vă băgați în gheenă, dacă vă puneți nași mulți și vă faceți rudenii și pe urmă copiii sau nepoții voștri se iau în căsătorie. Voi răspundeți!

Rudenie din fii adoptivi. Ai luat un băiat, l-ai adoptat, l-ai trecut pe numele tău, el poartă numele tău în societate. Acela este al tău. Cum este băiatul tău, așa-i și acela înaintea lui Dumnezeu, după ce l-ai înfiat.

Deci copilul acela, dacă are o soră sau un frate, nu poate să ia pe un copil al dumatăle sau dacă ar avea un nepot. Tocmai strănepotul lui poate să ia pe strănepoata dumatăle, iarăși până la spița a patra. Trebuie să știți acestea, pentru că mult se încarcă bietul suflet.

Nunta celor care s-au luat din rudenii are numai două leacuri, grele amândouă, după Sfântul

Vasile cel Mare: „Cine s-a încurcat cu rudenie în căsătorie, ori se desparte – chiar dacă ar avea copii, că-i desparte Biserica –, ori să trăiască ca frații în curăție până la moarte!”

Deci, de orice nuanță și spiță de rudenie este cineva, dacă pășește peste rudenii și se iau în căsătorie, se face incest și amestecare de sânge și este blestem și nenorocire pe ambele familii care s-au încuscrit, și pe tinerii care s-au luat în căsătorie.

2. A doua condiție canonică a nunții ortodoxe este să se învoiască tinerii; să se placă mirele și mireasa, băiatul și fata. Mare păcat și mare greșeală fac părinții care dau fata după cine nu-i place, sau obligă pe fecior să ia cutare fată, pentru că are avere multă, sau că-i frumoasă, sau cine știe ce alte condiții.

Acești părinți, care îndeamnă copiii să se căsătorească împotriva voinței lor, sunt niște ucigași care-i bagă în ispită, că ei numai de rușinea părinților se iau, la stăruința lor și apoi nu se plac și se despart. Și toate păcatele care urmează din această despărțire se datorează părinților care i-au îndemnat și cad pe umerii lor. Odată ce s-au învoit tinerii, este de la Dumnezeu.

3. Dar este și a treia rânduială a nunții canonice. Trebuie să se învoiască și părinții lor; atât ai băiatului, cât și ai fetei. Nu-i binecuvântarea lui Dumnezeu dacă tinerii se plac unul pe altul și părinții nu se împacă. Deci atunci nunta este Taină, când Dumnezeu le dă în gând și părinților și tinerilor să se învoiască la nuntă.

Atunci este nunta binecuvântată, când se învoiesc și tinerii și părinții, când fac tocmeală de bunăvoie între această cuscrie și între copiii lor.

4. A patra rânduială a nunții canonice. Tinerii să se căsătorească foarte devreme. După canoanele Bisericii, după învățătura Sfântului Ioan Gură de Aur, trebuie să se căsătorească băiatul când este de 15 ani și fata când este de 13 ani.

Dar pentru ce aceasta? V-ați pus întrebarea? Iată de ce: Pentru ca să nu greșescă până la căsătorie, să se ia spurcați. Că nunta-i cinstită, când amândoi sunt feciorelnici, și băiatul și fata. Biserica apără întotdeauna neprihănirea și curăția. Are mare grijă, nu cumva să se ia în căsătorie după ce-a căzut în păcat băiatul sau fata cu cineva. Că nu mai este „Doamne ajută” în căsătorie.

Iar dacă acum, după legile statului, s-a hotărât să fie fata de 16 ani, este bună și această rânduială. Că nu-i prea tânără, este numai potrivită. Și băiatul n-ar trebui să treacă de vârsta de 18 ani sau cel mult 20, dar să se păzească cu mare tărie până la căsătorie în feciorie, cum i-au făcut mamele lor.

5. A cincea rânduială a nunții canonice. Înainte de-a face nunta cu cel puțin o săptămână, trebuie să meargă la duhovnic pentru spovedanie părinții mirelui și ai miresei și cu feciorii lor, mirele și mireasa, să fie pregătiți pentru împărțanie.

Dar să facă o spovedanie așa cum trebuie, scrisă, că spovedania este al doilea botez. S-o faci bine, spunând tot ce-ai făcut, de când erai mic

copil și până a venit vremea să te însori sau să te măriți.

6. A șasea rânduială a nunții canonice. În ziua când are să fie nunta, trebuie să meargă la biserică mirele și cu mireasa, părinții băiatului, care se numesc socrii mari, și părinții fetei, adică socrii mici, să asculte cu mare evlavie și cu mare frică de Dumnezeu toată dumnezeiasca slujbă a Bisericii, Utrenia, Sfânta Liturghie, predica și toată rânduiala.

7. A șaptea rânduială a nunții canonice. În ziua când are să-i cunune, dacă preotul, la mărturisire, i-a găsit vrednici pe acești doi tineri, să le dea Sfânta Împărtășanie, adică să-i împărtășească cu Trupul și Sângele Domnului.

Ei, în ziua nunții, primesc două taine, anume Împărtășania și Cununia.

8. A opta rânduială canonică a Bisericii lui Hristos pentru nunta cea adevărată, creștină, este ca preotul duhovnic care i-a mărturisit pe acești tineri și cunoaște viața lor, dacă știe că, Doamne ferește, unul din ei a căzut în păcat până la cununie, mirele sau mireasa, n-are voie să-i pună cununia pe cap, pentru că face păcat de moarte.

Ce credeți dumneavoastră, că acea cununie se pune de fantezie, de mândrie; ca să ne vadă oamenii că ne încununează Biserica? Vai de capul tău, dacă te-a încununat fiind nevrednic, că spre osândă te-ai încununat!

Biserica lui Hristos, care este „stâlp și întărirea adevărului”, încununează numai pe cei feciorelnici, care și-au păzit fecioria până la nuntă,

și băiatul și fata, cum i-a făcut mama lor. Numai acelora Biserica are voie să le facă această mare cinste de a le pune cununa pe cap, această cunună a biruinței asupra păcatului trupesc, asupra patimilor și a stricăciunii, că s-au luptat în viață cu post, cu rugăciune și cu înfrânare și s-au păzit să fie biserică a Duhului Sfânt, și se încununează pentru că au biruit păcatul!

Înainte vreme, când un stăpânitor sau un împărat câștiga o împărăție, având o oarecare biruință sau o mare bravură, era obiceiul să-l încununeze. Așa și la această taină. Biserica încununează pe cei biruitori, pe cei viteji, care s-au luptat până la cununie să țină fecioria neatinsă de păcatele trupești, spurcate.

Biserica, care-i trupul lui Hristos, stâlp și întărire a adevărului, nu încununează curvari și preacurvari, ci numai oameni sfinți, care și-au păzit trupul și sufletul sfânt până la cununie.

Iar dacă preotul știe de la spovedanie că ori mirele ori mireasa a căzut în curvie, să nu-i pună cununia pe cap! Să i-o pună numai mirelui, dacă el a fost cinstit, sau numai miresei.

O, ce bine ar mai fi aceasta! Ar vedea toată biserica cine-i cu musca pe căciulă! Ar cunoaște toți cât de cinstit a fost, când va vedea pe mireasă cu cununia pe cap și pe mire nu, sau invers. Iar dacă amândoi au căzut, preotul n-are voie să le pună nici unuia cununia pe cap. Citiți pe Sfântul Ioan Gură de Aur (Omilia 9, la I Timotei) și pe Sfântul Nicodim Aghioritul (în „Hristoitia”, Cuvântul IV).

Preotul care pune cununia pe cap la oamenii curvari, care au fost căzuți, sau la a doua nuntă, este sub canon. N-are voie! Face lucruri necanonice și neaprobate de Biserica lui Hristos.

Am auzit că acum se pune cununia și la a doua nuntă la unii. Cine te-a învățat? Cine îți dă voie să faci aceasta?

Sunt unii care au pretenția să le pună cununia pe cap după ce s-au săturat, bărbații de femei și femeile de bărbați. Nu mai ai de ce să-i pui cunună! Poate să fie spovedit de o sută de ori, dacă a căzut, este căzut; nu mai este feciorelnic.

Dacă-i spovedit, este oprit șapte ani de împărtașanie. Să facă canon, dar nu să-i pună cununa pe cap. Numai la prima cununie și dacă sunt feciorelnici are voie să le pună cununia pe cap.

9. A noua rânduială a nunții canonice. Nunta nu se face cu lăutari, Doamne ferește! Îl pui pe dracul să cânte la taina lui Hristos? Taină este nunta!

Citiți canonul 117 al Soborului din Cartagina și alte canoane, care osândesc pe creștinii care fac nunți cu lăutari. Și zice acolo, că dacă cineva a pus lăutari la nuntă, preotul să nu stea la nunta aceea, imediat să plece, pentru că nu se poate împăca lucrarea lui Veliar (diavolul) cu a lui Hristos!

Dacă eu ți-aș citi molitfa de spovedanie (când îl spovedesc pe om, el săracul începe să-și spună păcatele) și tocmai atunci ar veni unul cu cobza lângă tine, acolo, când te spovedești, ce-ai zice:

„Uite, măi, dracul nici aici la spovedanie nu mă lasă!”

Taină este spovedania, Taină este și nunta. Ce pui pe dracul să cânte la taina lui Hristos? Cine te-a învățat? Care-s lăutarii nunții? Știți voi? Dascălii bisericii și coriștii. **Nu dau voie canoanele Bisericii ca nunta să se facă cu lăutari.**

Preotul, după ce i-a cununat pe tineri și a terminat Sfânta Liturghie, dacă este invitat la nuntă, la masa de cununie, să vină. Mirele și mireasa, de la biserică până acasă, merg cu cununile pe cap.

Unde se pune masa de cununie, mirele să stea în dreapta preotului cu socrii mari și mireasa în stânga cu socrii mici. La masa de cununie trebuie să se servească numai trei feluri de bucate și trei pahare de vin, mai mult nimic, iar în timpul acesta preotul trebuie să dea poruncă dascălilor și coriștilor să cânte rânduielele de la nuntă și alte slave potrivite de la slujbele bisericești, care se cuvin la această sfântă și mare Taină a nunții.

Acolo dascălul zice *Tatăl nostru*, preotul binecuvintează masa de cununie, cum ați văzut că facem noi la mănăstire, și stau la masă.

Am zis trei pahare de vin, dar nu cumva paharul să-l faci de jumătate de litru și să zici că-s trei! Iată Sfântul Teodor Studitul arată cât de mare să fie paharul la nuntă și chiar pentru toți cei ce beau vin: „Iar paharul să nu ia mai mult de patru uncii”. Deci un pahar de vin la nuntă să aibă 32 de grame. Oleacă mai mare ca cel de rachiu.

* Uncia romană avea opt grame.

Atât ai voie să iei la nuntă, trei pahare de câte 32 de grame, adică abia 96 de grame. Trei pahare care le iei la nuntă nu au voie să aibă mai mult de 100 de grame de vin.

Asta-i beția de la nuntă. Că nunta-i taină, nu-i balamuc și teatru drăcesc, unde să se îmbete și să se taie cu cuțitele ca nebunii și unde se fac cele mai mari desfrăuri și răutăți și bătăi și înjurături. Acea nu-i nuntă, ci teatru. Și mai rău decât teatru este. Pentru că este teatru drăcesc, că-și bate satana joc de dânșii, că în loc de taină sfântă o fac prăvălia satanei!

Un fel de bucate și un pahar de vin. Preotul, după primul fel de bucate, ia paharul, îl blagoslovește* și urează întâi la mire și mireasă căsnicie fericită, copii cuminți, sănătate, ferire de primejdii și de boli, de scârbe, de ură, de răutate și să trăiască socrii mari, socrii mici și nunii mari care au cununat și toți cei care stau la masă.

Pe urmă, din acest pahar, mai întâi gustă preotul, apoi gustă mirele și mireasa; că preotul este împărțășit cu Preacuratele Taine și ei sunt împărțășii.

După aceea se servește al doilea fel de mâncare și dă al doilea pahar de vin. La al treilea pahar, preotul ține o predică scurtă și cântă axionul Maicii Domnului și apoi mulțumirea.

După ce s-au ridicat de la masă, dascălul zice rugăciunea de mulțumire, preotul binecuvintează rămășițele și fărâmiturile, ia un pahar de vin, îl

* binecuvintează

închină în cinstea mirelui și a miresei și a socrilor mari și mici și le urează căsnicie fericită, spor, sănătate, copii cuminți și sănătoși.

Dacă sunt mai multe nunți, de aici preotul merge și acolo. Deci a noua condiție, nunta să se facă fără lăutari.

10. A zecea rânduială a nunții canonice.

Dacă mirele și mireasa n-au avut impedimente și le-a dat voie să se împărtășească cu Sfintele și Preacuratele Taine, carnea lor și sângele lor s-au amestecat cu Carnea și Sângele lui Iisus Hristos, că Preacuratele Taine sunt cu adevărat Trupul și Sângele Domnului; și fiindcă au primit în ziua nunții două taine, și Cununia și Sfânta Împărtășanie, n-au voie să se împreuneze unul cu altul trei zile și trei nopți după nuntă, dacă vor să le meargă bine toată viața lor și să fie adevărați creștini.

Mirele, pentru pază, trebuie să doarmă în cămară cu tatăl său, așa spune cartea, și mireasa cu mama ei, și pe urmă sunt liberi să se împreuneze pentru naștere de copii și înmulțirea neamului omenesc, cum a rânduit Dumnezeu la Facere, când a zis: *Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l stăpâniți.*

11. A unsprezecea rânduială a nunții. Voi credeți că nunta-i cioaca-cioaca și troaca-troaca, ca porcii? Ehei... Taină-i nunta. *Cinstită este nunta și patul neîntinat și Hristos pe amândouă le-a binecuvântat*, zice marele Apostol Pavel. Toată viața creștinul, de când se cunună și până la moarte, n-are voie să se împreuneze cu soția lui

decât numai marțea și joia, dacă nu-i post și dacă nu-i sărbătoare atunci.

Și doctorii de azi, după știință, arată că cei mai sănătoși copii devin din aceasta ca bărbatul să nu aibă contact cu soția decât de două ori pe săptămână. Chiar și știința vine în ajutor Bisericii și adeverește acest lucru, cei ce se împreună prea des slăbesc puterea și vigoarea copiilor și devin, pentru plăcerile lor, anormali.

Lunea se ține curăția pentru sfinții îngeri păzitori și pentru sănătate. Miercurea și vinerea pentru preasfintele și înfricoșatele patimi ale Domnului, Dumnezeuului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, fiindcă miercuri L-a vândut și vineri L-a răstignit și a curs preascumpul Său Sânge și a udat Crucea pe Muntele Golgotei pentru păcatele noastre, Cel ce a făcut cerul și pământul.

Sâmbăta se ține curăția pentru cinstea Maicii Domnului și pomenirea răposaților noștri, iar Duminica pentru preasfânta și slăvita Înviere a Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, prin care s-a mântuit tot neamul omenesc.

Iar marțea și joia sunt lăsate pentru împreunarea soțului cu soția, de când începe ziua, de la miezul nopții. Deci de luni seara de la miezul nopții este dezlegare până marți noaptea la miezul nopții. Tot așa și joi.

Deci pentru înmulțirea neamului omenesc, pentru întărirea societății umane, pentru natalitatea cinstită a poporului nostru să se țină cont și de hotărârea Bisericii și de a doctorilor, care spun că numai de două ori pe săptămână bărbatul să

aibă contact cu femeia, și numai pentru naștere de copii.

Aceasta-i rânduiala a unsprezecea canonică a nunții.

– Acum vă întreb pe voi, se mai fac astăzi nunți de acestea?

– Nu, părinte!

– Știu și eu că nu! De aceea vă scoateți ochii, de aceea vă îmbolnăviți, de aceea divorțați, de aceea face unul la dreapta și altul la stânga; de aceea unul se duce la alte femei, și femeia la alți bărbați și bătaii și stres și beții și urgii și moarte!

V-am spus la început că nunta este rădăcina firii omenești și dacă rădăcina a pornit prost și-i sălbatică și strică – că s-au luat doi care sunt sătui, femeia de bărbat și bărbatul de femeie –, de la început rele sunt și ramurile. Să nu așteptați fericire în căsătorie sau liniște sau împăcare sau avere sau cinste, ci blestem, sfadă, sărăcie, boală și toate răutățile care vin din necinstirea Tainei Nunții.

Nunta aceea este numai de formă! Rădăcina este blestemată și strică, că-i rădăcină de preacurvari, nu rădăcină de oameni sfinți și feciorelnici. De aceea se strică toată societatea și toate familiile, din cauză că nu se ține rânduiala lui Hristos la nunți. Iar nunta, în loc să fie taină mare, cum zice marele Apostol Pavel, este o amărăciune și o sălbăticie a firii omenești.

Care din creștini au frica lui Dumnezeu și vor auzi aceste cuvinte și vor păzi cu sfințenie aceste rânduieli canonice lăsate de Biserica lui Hristos,

aceaia vor avea cei mai fericiți copii pe lume, cei mai sănătoși, cei mai cuminți, cei mai talentați și, totodată, această familie va avea cinste și de la oameni și de la Dumnezeu și va fi pildă de urmat în familie, în societate, în țară și oriunde.

Copiii aceștia sunt înzestrați de Dumnezeu cu toate darurile, pentru că au venit pe lume pe calea pe care a lăsat-o Dumnezeu.

Am câteva familii care se spovedesc la mine și au făcut nunta exact după rânduiala Bisericii și mai sunt și altele în țară.

Să vă ajute Dumnezeu să țineți cu mare tărie la aceste rânduieli, dacă vreți să fiți creștini buni, cetățeni buni ai țării și oameni de mare folos ai Bisericii lui Hristos. Prin acești oameni, dacă se vor respecta aceste reguli, va trăi și țara, va trăi și Biserica, și Duhul lui Dumnezeu le va fi în ajutor în veacul de acum și în cel viitor. Amin.

IDOLUL NOROC

Am văzut pe unele pomelnice pe care le aduceți, că pomeniți pe dracul Noroc, zicând: „pentru norocul fetei, pentru norocul băiatului, pentru norocul familiei”. Ce mi-ai pus pe dracul pe pomelnic? Voi știți cine a fost noroc? Cel mai mare demon, care a secerat milioane de suflete. Voi vedeți că până la venirea lui Iisus Hristos, China, India, Japonia și Insula Java și atâtea state se închinau la idoli, la diavoli, lui Brahma, lui Buda, lui Krishna, lui Zoroastru și la toți dracii?

Voi știți că până la venirea Domnului, oamenii sălbatici și nebuni pentru fiecare păcat aveau un zeu?

Marte, zeul războiului. Când aduceau statuia lui, îndată trebuia să se facă război, să omoare cât mai mulți oameni, că așa-i plăcea.

Venera, zeița discordiei. Când îi aducea statuia, trebuia ca toți să se sfâdească și să se bată, că așa-i plăcea zeiței discordiei.

Nemfis, zeița frumuseții. De-acolo ne-au rămas cerceii și podoabele femeiești. Când o aducea, îi puneă cercei de aur, îi puneă în nas verigi de aur, îi puneă mărgelile de aur, și toți trebuiau să fie pudrați, cu zorzoane și cu inele și cu cercei și să joace în fața ei. Că așa-i plăcea zeiței Nemfis.

Apoi Afrodita, zeița desfrâului. Îi aducea statuia ei și o trăgeau într-o pădure deasă și acolo bărbații cu femeile făceau cele mai mari urgii înaintea ei, că așa îi plăcea ei, desfrâul și urgiile. Era Neptun, zeul apelor, Uranus, zeul pământului.

Era și Moloh, zeul fericirii, la romani, la sumerieni și la cartaginezi. Cum era acest zeu Moloh sau noroc, cum îi zicem astăzi? Îi purta statuia într-o căruță cu două roți, făcută din aramă sau din argint. În spatele zeului Noroc avea un cuptor de aramă și în fața lui o tigaie de aramă; și-i dădea foc lui Noroc pe la spate până se înroșea și tigaia și el. Popii lui purtau în mâini niște securi mari, ascuțite.

Ce jertfă primea Noroc? Numai copii sugari de la mamele lor. Veneau în satul tău, de unde ești tu.

Trăgeau căruța lui Noroc cu tigaia roșie, înfierbântată și strigau, bătând din palme: „Cine vrea să aibă noroc, să aducă jertfă lui Noroc! Cine vrea să aibă noroc, să aducă jertfă lui Noroc!...” Atunci nebunele de femei ziceau una alteia: „Cumătră, îți dai copilul?” „Îl dau, ca să am noroc!”

Lua muierea copilul de la țâță, îl dădea în mâna slujitorului idolesc, îl tăia bucăți și îl puneă în tigaia lui Noroc să se frigă. Până la 40-50 de copii puneă odată în tigaia aceea. Mirosea în urma lui numai a friptură de copii proaspeți.

Așa a secerat dracul Noroc milioane de copii. S-au dus mamele lor în fundul iadului! Acolo stau în vecii vecilor că au dat jertfă lui Noroc.

Voi nu vedeți ce zice Isaia? „Vai de cei ce fac masă dracilor și aduc jertfă lui Noroc”. Și voi, creștinilor, scrieți noroc pe pomelnic. Vai de mine! Mare nebunie, mare rățăcire! N-ai pe Dumnezeu? Pui pe dracul Noroc?

Numai ce auzi pe bețivi la crâșmă zicând: „Hai noroc, cumătre!” Uneori vezi creștini pe drum că se salută: „Hai noroc, vecine!”. Dacă l-ai întreba cine-i Noroc, nu știe, dar știe să-l pomenască.

Mai chemi pe dracul Noroc după atâtea mii de ani? Te închini la satana? Zi: „Bună ziua, cumătre! Bună ziua, vecine! Bună seara, mătușă!” Când zici „bună ziua”, arăți că Dumnezeu e bun.

Vă rog să nu-l mai puneți pe pomelnicele voastre și nici să nu-l mai pomeniți pe idolul „Noroc”!

INIMĂ DE MAMĂ

Care-i cel dintâi și cel mai de folos gând al omului în viața asta și ce-i trebuie omului ca să se mântuiască?

Pe lângă credința dreaptă îi trebuie aceste trei lucruri, după învățătura Sfinților Părinți: să aibă către Dumnezeu inimă de fiu, către sine minte de judecător, iar către aproapele să aibă inimă de mamă.

Iată, așa trebuie să fim noi, fiii lui Dumnezeu după dar! Noi avem darul punerii de fii prin dumnezeiescul Botez. Biserica este mama noastră duhovnicească, care ne-a născut pe toți prin apă și prin Duh. Prin dumnezeiescul Botez avem punerea de fii, darul înfierii, fii după dar ai lui Dumnezeu, nu după ființă, că după ființă numai unul este, Hristos.

Dar dacă suntem fiii lui Dumnezeu după dar și dacă zicem lui Dumnezeu: „Tatăl nostru, Care ești în ceruri”, apoi cum este un fiu adevărat al unui părinte pe pământ? Un copil adevărat, care într-adevăr iubește pe tatăl său și nu cu viclenie, ci cu toată inima, el se teme tare să nu-l mârșnească pe tatăl său, nu de frică, ci ca nu cumva să-l supere pe cel care i-a dat ființă și l-a născut și l-a crescut.

Îndată ce a greșit acest copil, aleargă la tata și își cere iertare. „Iartă-mă, tată, că am greșit!” Și-i foarte bucuros când tata îl iartă și-i spune: „Dragul tatei, fii atent, să nu mai greșești!” Așa trebuie să avem și noi grijă față de Tatăl nostru cel din ceruri.

Noi suntem fiii lui Dumnezeu după dar, fiii Tatălui Ceresc. Avem un Părinte acolo Care privește spre toate popoarele lumii, cum zice psalmul: *Ochii Lui spre neamuri privesc. Genele Lui cercetează pe fiii oamenilor* (Psalm 10, 4). Iar Mântuitorul ne învață: *Voi tată să nu numiți pe pământ!* De ce? *Unul este Tatăl vostru, cel din ceruri* (Matei 23, 9).

Ai auzit că Tatăl are toată zidirea cea de sub cer și cea din cer; Tatăl, Care a făcut toate din cer și de pe pământ? Deci când îl supărăm, măcar atât respect să avem, cum are un copil cuminte către tatăl său, că, îndată ce-a greșit, își cere iertare. Aceasta ne trebuie și nouă ca o condiție a mântuirii.

Să avem către noi minte de judecător. Cum? Să ne judecăm pe noi totdeauna: „Ce gândim noi, îi place lui Dumnezeu? Ce vorbim noi, îi place lui Dumnezeu? Ce facem noi acum, îi place lui Dumnezeu? Ce intenționăm noi, oare îi place lui Dumnezeu?” Și dacă conștiința, care este oglinda sufletului, ne spune că nu, atunci să încetăm de a gândi aceste lucruri, de a le vorbi și de a le pune în plan să le facem.

Aceasta înseamnă să se judece omul pe sine, că auzi ce spune dumnezeiasca Scriptură: *De se va judeca omul pe sine, nu mai cade în judecata lui Dumnezeu* (I Cor. 11, 31). Și dacă îți spune conștiința că da, atunci este bine, căci avem mărturia conștiinței noastre bune. Apoi să avem știința gândului curată despre ceea ce gândim sau vorbim sau facem.

Al treilea plan spre mântuire și datorie prea mare și sfântă este să avem către aproapele inimă de mamă. Așa se cere, să iubim pe toți oamenii din lumea asta, precum o mamă își iubește pe toți copiii la fel. O mamă bună, care-i adevărată mamă, dacă ar avea și zece copii, ea ține la toți deopotrivă.

O mamă bună este ca o cloșcă, care, ați văzut, chiar dacă are 30 de pui, și numai unul dacă i-l iei, îți sare în cap. De ce? Este tot al ei. Așa face și o mamă bună!

Ea când pune mâna pe vargă și lovește copilul, mai tare o doare pe dânsa decât pe copil. Ea îl lovește cu atâta milă! Și, ca să nu se facă rău, îl bate cu vârguța. Și nu-l bate din ură, ci din dragoste îl bate, ca să se facă bun.

Este un proverb creștinesc: „Unde dă mama, crește!” Ea din dragoste ceartă pe copii și foarte mult îi iubește. Uneori se mânie, se face că-i ocărăște, pune mâna pe vargă, în tot chipul, ca să-i facă buni. Ceartă și pe cei buni și pe cei răi, dar în vreme de primejdie uită toate. Care este adevărată mamă, își pune sufletul pentru toți.

Și dacă ar avea unul bețiv, rău, înjurător și n-o ascultă, Doamne ferește, dacă l-ar vedea că a intrat în apă și se îneacă, sau în foc, sare după dânsul! Moare odată cu dânsul ca să-l scoată. Nu mai ține minte că l-a supărat. Uită toate, uită că a necăjit-o. Moare pentru dânsul. Când strigă: „Mamă, nu mă lăsa!” ea uită totul.

Pentru ce? Că-i mamă adevărată, iar copilul este rupt din inima ei și nu poate să-l lase, când îl vede în necaz.

Iată așa trebuie să facem și noi. Tot omul din lume este aproapele nostru. Cum face o mamă bună, care își pune sufletul pentru copii, așa trebuie să iubim și noi pe toți deopotrivă și să ne punem sufletul pentru ei. Să fim exact ca o mamă bună cu toți, și cu cei buni și cu cei răi; să nu facem deosebire, să-i iubim pe toți ca pe noi înșine.

În această privință o să vă spun o istorioară cu inima de mamă, ca să vedeți până unde merge inima de mamă.

Era o biată mamă tânără. A murit soțul ei în război cu perșii. Era din Grecia și i-a rămas un copilaș. Ea, femeie serioasă, cu frica lui Dumnezeu, a hotărât în inima ei să nu se mai căsătorească.

A dus viață cinstită, în curăție, în post, în milostenie, în cercetarea bisericii și a crescut copilașul ăsta. Toată mângâierea ei era copilul.

Așa l-a crescut biata mamă dintr-o fărâmatură de carne, cu multă dragoste, ca o mamă când are unul singur și când nu are, mai ales, nici soț. L-a învățat școală, mă rog, ținea la el ca la ochii din cap. Dar, crescând copilul, creștea și grija mamei.

Așa a trecut tinerețea copilului și a făcut armata. Mama, până la armată, l-a crescut ca pe o fată mare în casa ei. Era cel mai cinstit din tot satul, cel mai cuminte. Nici un cuvânt n-a zis împotriva mamei, nici n-a mâhnit-o vreodată; nimic nu făcea fără sfatul mamei.

Dar, o, răutatea lumii! Când a venit din armată, i s-a schimbat mintea. A început să nu mai

asculte de mama. A început să nu-și mai arate dragostea față de mamă ca mai înainte; se ducea seara prin sat și venea tot mai târziu. Mama se topea de scârbă acasă. Aprindea candela la Maica Domnului și făcea metanii: „Maica Domnului, păzește-l!” Și când venea Ioan mai târziu, că Ioan îl chema, îi zicea:

– Dragul mamei, Ioane, unde ai stat tu așa de târziu, că mare scârbă am avut? Uite, ai mâncare caldă, ai camera ta grijită. Eu am plâns, că tu n-ai frați; te va fi întâlnit cineva, ai fi greșit sau niște oameni răi te-or bate.

Dar el a început, ca niciodată, să vorbească împotriva:

– Mamă, lasă-mă în pace! Ce mă păzești ca pe copii? De acum înainte eu știu să mă port în lume!

Niciodată nu vorbise el așa. Mama se topea când auzea.

– Vai de mine, dragul mamei! Dar eu pentru că te urăsc îți spun asta? Eu te iubesc! Dar mă tem, că numai pe tine te am, singura mea nădejde! Dacă nu te mai văd, mai bine să mor și eu!

Să vedeți ce s-a întâmplat.

În satul vecin era o fată rea, blestemată, unde trăgeau mai mulți. A început să se ducă și el acolo. Mamă-sa nu știa nimic.

– Unde te duci tu? I-a întrebat ea. Eu am auzit că te duci la vrăjitoarea aceea. Vai mie, mai bine muream, decât să aud aceasta!

El, în loc să asculte, a zis:

– Lasă-mă, mamă! Ce mă păzești? Eu știu să-mi port căciula de-acum!

Niciodată în viață nu vorbise așa cu mama lui. Iar ea se topea de plâns, că nu mai avea ce să-i facă. Ce s-a întâmplat? Blestemata aceea de vrăjitoare a auzit de la alții că mama lui nu-l lasă să vină pe la dânsa. Odată, mergând el la casa ei, i-a spus:

– Ia ascultă, măi! Să-mi spui drept, pe cine iubești mai mult? Pe mine sau pe mama ta?

El, fermecat la minte de muierea aceea blestemată, stă oleacă și zice:

– Pe tine te iubesc mai mult!

– Eu nu cred! a zis ea. Du-te acasă și, dacă mă iubești pe mine mai mult decât pe mamă-ta, în noaptea asta să vii cu inima mamei tale la mine! Faci așa sau nu?

A stat oleacă și, îndemnat de satana, a zis:

– Și aceasta o fac!

Și s-a dus din fața ei și a venit acasă. Mama, săraca, îi pregătise mâncarea, îi încălzise camera și plângea la Maica Domnului să-l aducă sănătos acasă. Iată ce pregătea mama pentru dânsul și iată ce pregătea el pentru mama lui!

Ce contrast era aici? Ce fărădelege nemaipomenită? Mama îl aștepta plângând, să-l păzească Dumnezeu de primejdii și el vine să-i scoată inima.

Vine acasă. Trecuse de miezul nopții. Mama i-a ieșit în cale:

– Dragul mamei, dar acum se vine? Vai, multă grijă am avut de tine!

El nu vedea nimic. Se uita în stânga și-n dreapta prin casă, după cuțit. Și vede cuțitul cel

mare din bucătărie. Ia cuțitul în mână, o ia pe mamă de grumaz, să nu răcnească, și o junghie în inimă.

Biata mamă s-a dus! Sângele a înăbușit-o, s-a stins mama cea scumpă care se jertfea pentru el!

Ce-a făcut? Auzi până unde l-a dus satana! A spintecat sânul stâng al mamei, a scos inima mamei, a pus-o într-un castron, a spălat-o de sânge, a îmbrăcat-o pe mamă-sa cu haine de moarte, a culcat-o pe pat, a încuiat ușa și a luat inima mamei lui în basma și a pornit prin pădure să o ducă vrăjitoarei, ca să-i arate că o iubește mai mult.

Ați văzut, când merge un om repede prin pădure, dacă-i pădurea deasă, te lovesc crengile. El mergea repede, ca până la ziuă să vină înapoi, să nu afle nimeni crima pe care a făcut-o, și totodată s-o încredințeze pe aceea că o iubește mai mult decât pe mama lui.

Mergând el repede cu inima mamei într-o basma albă, o creangă din pădure s-a arcuit și l-a lovit peste ochiul drept; și-l dureau și a pus mâna la ochi. Atunci aude din inima mamei, care era în basma albă: „Puiul mamei, te doare rău?”

Atunci de abia s-a trezit el! „Vai, mamă, cum am ajuns până aici? Unde sunt eu? Unde mă duc? Mamă scumpă, mamă bună, cum ți-am scos inima ta de la loc și încă te mai doare pentru durerea ochiului meu?” Și a început a plânge groaznic. Atunci a văzut că-i fermecat și s-a întors înapoi, când a auzit glasul mamei din inimă: „Puiul mamei, te doare rău?”

A venit acasă – mai era un ceas-două până la ziuă –, a desfăcut pieptul mamei, a pus inima la locul ei și apoi a început să strige tare că a murit mama lui. Se făcea ziuă și au auzit vecinii.

– Ce-i, măi Ioane?

– A murit mama!

– Dar cum se poate?

– Mama mea a murit! Mama mea a murit!

A venit lumea să-l mângâie, dar el nu se putea mângâia, că mai era un semn dumnezeiesc. Din sfert în sfert de oră, unde se ducea, auzea glasul mamei: „Puiul mamei, de ce m-ai omorât?” Când auzea glasul mamei, era cea mai grea pedeapsă pentru el!

Atunci toată lumea se mira, oare de ce plânge el așa de disperat după mama, că de obicei bărbații sunt mai tari de fire! Dar el știa de ce plânge, că auzea glasul mamei care îl muștra cu milă: „Puiul mamei, de ce m-ai omorât?”

Ce s-a întâmplat? S-a dus repede la două bătrâne și le-a adus să o scalde pe mama. Când a scăldat-o, a văzut că este junghiată în inimă:

– Măi Ioane, mama ta a fost junghiată!

El, când a auzit, s-a topit de plâns, că știa cine a junghiat-o. A îmbrăcat-o, după trei zile a înmormântat-o; dar el, în loc să se liniștească, mai tare plângea și bocea, încât toată lumea zicea: „Iată cât de mult a iubit el pe mama lui!” Dar el știa și auzea glasul mamei mereu, mereu, care îl muștra și zicea: „Dragul mamei, de ce m-ai omorât?”

După ce și-a pus mama în mormânt și-a adus aminte și zicea, plângând, în casă: „Mamă

scumpă, mamă bună, cum te luptai tu cu mine! Cum te luptai să mă scoți din ispite, să mă duci la mănăstire, și acum am rămas singur!”

Ce-a pus Dumnezeu în mintea lui? Să se ducă singur la un duhovnic de mănăstire și să se spovedească: „Mă duc, că mama săraca voia să mă scoată din ispite și eu nu cunoșteam atunci! Mă duc eu!”

A încuiat ușile și s-a dus la un mare duhovnic al unei mănăstiri și a căzut cu fața la pământ:

– Părinte, eu sunt cel mai rău om din lume, cel mai mare criminal!

Bătrânul l-a liniștit, i-a citit molitfa de spovedanie, l-a spovedit, și el i-a spus duhovnicului cum a omorât pe mama lui bună. Iar duhovnicul, om înțelept, i-a zis:

– Fiule, nu te deznădăjdui de mântuirea ta! Dar să știi că cine omoară pe mama sau pe tata, treizeci de ani nu poate lua Sfintele Taine!

– Părinte, a zis el, dar altceva se întâmplă. Aud glasul mamei de câteva ori pe ceas, care zice: „Puiul mamei, de ce m-ai omorât?”

Și a zis duhovnicul:

– Tot bine vrea să-ți facă, ca să-ți aduci aminte de crima pe care ai făcut-o și să te pocăiești, ca măcar, dacă nu te-a avut în lumea asta, să fii cu dânsa dincolo!

– Cum să mă pocăiesc, părinte?

– Iată cum, fiule. Dacă vrei să te faci călugăr, canonul se scade la jumătate, adică la 15 ani!

– Mă duc! Nu-mi mai trebuie căsătorie, numai să mă ierte Dumnezeu!

– Du-te, fiule, plânge-ți păcatul și te va ierta Dumnezeu!

– Mă duc, părinte!

A vândut toate, și-a luat două rânduri de haine, a dat casa de pomană la o văduvă și s-a dus la o mănăstire de pe malul Iordanului. Aici a bătut în poartă.

– Ce dorești, frate?

– Am venit să-mi plâng păcatele! Oare mă primește părintele stareț aici?

– Primim, doar mănăstirea este spital duhovnicesc pentru orice păcătos. Mănăstirea îi vindecă pe toți!

L-a primit, și ca nou începător l-a pus la încercare la cele mai grele ascultări. La bucătărie, la trapeză, la grădină, la îngrijirea bolnavilor, la slujba dobitoacelor. El făcea cu atâta dragoste, și numai plângând, aducându-și aminte de păcatele lui și cum și-a omorât mama.

Dar, pe măsură ce se pocăia el în mănăstire și făcea ascultare, glasul mamei venea mai rar. La câteva zile îl mai auzea. Mai târziu, la câteva luni, duhovnicul i-a spus:

– Cu cât glasul mamei vine mai rar, cu atât Dumnezeu se apropie de tine, că mama vrea să te aducă la cer, că-i pare rău că te-a pierdut în lumea asta! Ea tot mamă a rămas!

– Părinte, a întrebat el, ce canon mai aspru să fac eu ca Dumnezeu să mă ierte mai repede?

– Fiule, să mănânci doar o dată în fiecare zi mâncare fără untdelemn trei ani de zile, să faci

câte cinci sute de metanii pe zi și să zici psalmul 50 de câte ori vei putea mai mult pe zi.

– Fac, părinte!

Pe lângă ascultarea grea, numai sâmbăta și Duminica venea de două ori la masă, în celelalte zile mânca o dată în zi, mâncare fără untdelemn, vin nu gusta deloc și a făcut trei ani acest canon.

Călugării se minunau de dânsul, cu câtă dragoste face ascultare și canon, că ei nu știau taina lui: „Măi, acela are dar de la Dumnezeu, că zilnic plânge!”

La trei ani de zile, înainte de Florii, a venit el la duhovnic să se mărturisească. Iar duhovnicul i-a spus:

– Frate Ioane, cum mai stai? Mama te mai cercetează?

– Părinte, mai rar. Parcă aș dori s-o aud mai des, dar mai rar se aude!

El a slăbit de atâta post. Trei ani de zile mâncare fără untdelemn, cinci sute de metanii pe zi și ascultarea grea în mănăstire, și atunci a zis duhovnicul:

– Frate Ioane, iată vine săptămâna Sfintelor Patimi. De la Florii până în ziua de Paști să nu guști nimic, nici apă, nici mâncare, iar în sâmbăta Paștilor să vii la mine.

Și a venit în sâmbăta Paștilor foarte slăbit, dar vesel oarecum, că Duhul Sfânt, după măsura pocăinței, îl bucura.

– Iată, frate Ioane, noi mergem la slujba Învierii la noapte, tu însă să nu vii la biserică.

– Dar ce să fac, părinte?

– Du-te în chilia ta, pregătește-ți candela, pune-i untdelemn, pune fitil și n-o aprinde. Roagă-te la Dumnezeu și pomenește și pe mama ta, că ea este martiră și are mare trecere la Dumnezeu să te ajute cu rugăciunea. Și dacă va fi un semn și ți se va aprinde candela singură, să știi că te-a iertat Dumnezeu și mama ta de tot păcatul.

El s-a dus în chilie – nu mâncase de la Florii nimic –, s-a pus cu fața la pământ și a început să se roage: „Doamne, Iisuse Hristoase, miluiește-mă pe mine, păcătosul, pentru rugăciunile Preasfintei Maicii Tale și ale mamei mele!”

Și așa s-a rugat patru ceasuri, cu multe lacrimi și, văzând că nu-i nici un semn și trebuia să iasă cu Învierea, s-a aruncat în chipul crucii și striga cât putea la Mântuitorul, la Maica Domnului și la mama lui să-l ierte și să-i dea un semn de mângâiere că l-a iertat.

Când se trăgeau clopotele pentru Înviere și toți călugării ieșeau afară, deodată, o lumină dulce a umplut chilia lui și s-a aprins candela singură, iar de la sfintele icoane s-a auzit un glas: „Puiul mamei, te-am iertat!”

După atâta jertfă, mama bună tot mamă a rămas! În loc ca el să facă treizeci de ani de pocăință sau cincisprezece în mănăstire, în trei ani de zile mama l-a iertat. L-a adevărit prin aprinderea candelăi. După ce a omorât-o, după ce a suferit martiriul din mâna lui, ea tot cu inimă de mamă a rămas.

Iubiți credincioși, v-am spus aceasta ca să vă fie milă unul de altul. Acestea să le țineți: Să avem către Dumnezeu inimă de fiu, către noi, minte de judecător, și către aproapele, inimă de mamă!

Oricine ne-ar greși, să-l iertăm; și cum este o mamă bună care iartă pe toți, așa să iertăm și noi. Dacă ar fi așa pe fața pământului, să se iubească toți unii cu alții cum iubește mama pe copii, pământul s-ar face cer, s-ar face rai, n-ar mai fi judecăți, n-ar mai fi morți, n-ar mai fi războaie, n-ar mai fi tulburări, ci ar fi milă și îndurare și bucurie în toată lumea.

Dumnezeu, Cel în Treime închinat, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, pentru rugăciunile Preacuratei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria și cu ale tuturor sfinților, să ne miluiască, să ne ajute și nouă păcătoșilor să ținem minte această învățătură, ca să avem către Dumnezeu inimă de fiu, către noi să avem minte de judecător, și către aproapele, inimă de mamă. Amin.

MINUNEA FĂCUTĂ DE DUMNEZEU CU VĂDUVA ANASTASIA

Împăratul Nichifor Votaniatul, al Constantinopolului (1078–1081), a făcut o catedrală mare, aproape cât Sfânta Sofia. A venit patriarhul Ierusalimului, al Constantinopolului și al Alexandriei, mă rog, ca atunci când se sfințește o biserică împărătească.

Când a terminat-o, a anunțat sfințirea. Sfințirea bisericii se anunțase cu câteva luni înainte, ca să aibă lumea timp să vină; că atunci nu erau mașini, avioane sau trenuri. Tracțiunea se făcea cu boii, caii și măgarii, iar pe mare veneau cu corăbiile.

La sfințirea bisericii împăratului Nichifor au venit patriarhi, 40 de mitropoliți, mii de preoți, ca la o biserică împărătească.

Au început a veni la sfințire mii de care. Unii aduceau covoare, alții butoaie cu vin, cu untdelemn, alții aduceau făină, alții lumânări. Fiecare aducea ce putea.

Atunci trăia o văduvă în Constantinopol, pe care o chema Anastasia. Această văduvă, de 50 de ani se ducea la biserică și se ruga lui Dumnezeu. Ea stătea în marginea orașului, tocmai lângă drumul acela pe care treceau căruțele la sfințire.

Dar era tare necăjită. Avea o cocioabă de căsuță, n-avea bani, n-avea untdelemn, n-avea făină, n-avea ce să ducă și ea. Când a văzut că trec atâtea perechi de boi la sfințire, s-a gândit și ea să ducă un braț de iarbă. Atât avea ea, o seceră și o furcă de tors.

Văduvă săracă material, dar bogată în credință. Iarna torcea cânepă și lână pe la oameni, iar vara se ducea cu seceră pe lan și aduna spicele de pe urma secerătorilor, le puneă pe un țol, le bătea și făcea oleacă de grâu. Și așa, puțin câte puțin, făcea și ea un sac de grâu pentru dânsa. Așa de săracă era văduva Anastasia!

Ea, dacă a văzut că trec atâtea care cu boi, încărcate cu poveri grele cu alimente pentru praznic la sfințire, ce s-a gândit săraca? „Bani n-am, covoare n-am, untdelemn n-am, n-am nimic. Mă duc să duc și eu un braț de iarbă acolo!” Dar se temea, că n-avea pământ. De unde să taie iarbă ca să nu facă rău?

A luat un țolișor și s-a dus pe un hat unde crește un fel de iarbă numită pir. A luat pir, ca să nu strice cumva din ogorul cuiva. A tăiat pirul și l-a pus într-o sărcinuță. Ce s-a gândit ea? „Voi da și eu la niște boi un braț de iarbă, măcar că nu-i de la mine de pe hat”.

Într-adevăr, și-a luat bețișorul, s-a dus acolo unde era sfințirea cu acea lume multă, și tocmai atunci a văzut o pereche de boi, care gătiseră mâncarea dinaintea jugului. Se uitau plăvanii; ar mai fi mâncat ei ceva, dar nu mai era.

Mătușa Anastasia a dezlegat și ea sărcinuța ei de iarbă, a pus-o înaintea boilor și a zis: „Doamne, primește brațul acesta de iarbă, că n-am ce aduce la sfințirea acestei biserici și să mă ierți, că nu-i de pe ogorul meu!” Și plângând s-a dus de acolo la biserică, după ce-a dat iarba la boi.

Când a văzut atâta lume și atâtea podoabe, căci biserica era pregătită ca o mireasă de nuntă cu toate podoabele gata de sfințire, atunci ea s-a dus la icoanele din urmă, unde se închină femeile. Bătrână, năcăjită, cu fața zbârcită de bătrânețe, cu un tulpă vechi pe ochi, încălțată cu opinci, cu o catrință rea, a îngenuncheat și se ruga Domnului: „Doamne, iartă-mă că n-am adus nici un dar la

biserică! N-am nimic. Împăratul este împărat și pe pământ și va fi și în cer! Dar eu, săraca de mine, n-am avut bani, n-am avut nimic...”, se ruga ea cu lacrimi.

A venit și împăratul Nichifor Votaniat, cu dregătorii lui, cu spătarii lui, cu tot. Când a intrat în biserică, spătarul lui, pe care-l chema Petru, i-a arătat inscripția. (La biserici, la mănăstiri, la monumentele istorice, inscripția este scrisă deasupra ușii).

Era o placă mare de marmură, scrisă cu slove de aur: „Întru slava Preasfintei Treimi, a Tatălui și a Fiului și a Duhului Sfânt, făcut-am această dumnezeiască biserică cu toată cheltuiala mea, eu, împăratul Nichifor Votaniat”. I-a plăcut tare inscripția, că el dăduse ordin.

Și au intrat în biserică împăratul, împărăteasa și generali mulți să vadă cum este pregătită biserica pentru sfințire, că a doua zi era sfințirea. Picturi frumoase, icoane lucrate în aur, perdele frumoase, veșminte aurite, policandre, chivote, potire pe sfânta masă, Evanghelia, tot ce trebuia.

În timpul acela, mătușa Anastasia, care a dat un braț de iarbă, plângea la icoanele din urmă. Avea mulți ani. În timpul acesta îngerul Domnului a schimbat inscripția împăratului.

Era scris mai frumos: „Întru slava Preasfintei Treimi, a Tatălui și a Fiului și a Duhului Sfânt, făcut-am această dumnezeiască biserică cu toată cheltuiala mea, eu, văduva Anastasia”.

Oamenii au încremenit. Mai înainte citeau numele împăratului, dar era lume, schela era luată

de la biserică, nimeni nu putea să spună că ar mai fi putut cineva schimba ceva.

Oamenii au început a citi:

– Ce scrie acolo, măi?

– Ce scrie?

– Păi uite scrie că o văduvă a făcut biserica!

– Dar mai înainte, când a intrat împăratul, era numele lui.

– Măi, dacă aude împăratul!

Aceia se temeau să-i spună împăratului și au spus spătarului. Dar spătarul împăratului, Petru, după ce a citit, a zis:

– Măi, asta-i mare minune! Lasă că-i zic eu împăratului!

Împăratul îl asculta, că era urechea lui. La împărat și împărăteasă cununi de aur le străluceau pe cap ca razele soarelui, cu porfiră, cu hlamidă, cu ostași lângă el. Toată suita împărătească.

– Măria ta, hai oleacă în pridvor!

Vine împăratul. Când se uită a rămas uimit:

– Măi, doar când am intrat noi în biserică, era inscripția mea!

– Cred că a ta, împărate, a fost. Toată lumea știe. Dar uite ce scrie acolo!

– Vai mie, păcătosul! Aici este mare minune! Nimeni n-a putut face aceasta decât Dumnezeu! Asta-i minune mare! Am pierdut biserica pentru că am făcut-o cu mândrie! A dat-o unei văduve!

A adunat sftnicii lui și a spus așa:

– Nu se sfințește biserica aceasta până nu se găsește această văduvă! Și când o găsim, o sfințim

pe numele ei, că-i mai mare ea la Dumnezeu decât mine.

A dat poruncă să trimită în toată împărăția să-i găsească adresa acestei văduve, Anastasia.

Dar Dumnezeu, când vrea să descopere un lucru repede, a descoperit-o printr-o altă văduvă, care era cam de-o seamă cu această bătrână, aflată printre lume. Dar ea nu știa că Anastasia este acolo.

– Ce se aude?

– Uite ce se aude...

– Pe Anastasia eu o cunosc! Stă aici în marginea orașului.

– Cum, mătușă? Hai la împărat!

Și i-a spus împăratului locul unde o găsește pe văduva Anastasia, iar el a trimis soli s-o caute și s-o aducă la biserică.

Solii, călări pe cai, repede au plecat în marginea orașului Constantinopol, s-o caute pe mătușa Anastasia și s-o aducă la împăratul.

Acolo au văzut niște copii care se jucau.

– Măi copii, nu știți unde stă mătușa Anastasia?

Dar unul mai mărișor a zis:

– Mătușa Anastasia stă acolo în grădină.

S-au dus ei pe un pârleaz. Când ajung la ușa văduvei, ce să vadă? Ce lacăte mai erau acolo! Ce zăvoare! Ce încuietori mai avea! Că cel ce n-are nimic, de nimic nu se teme. Erau două belciuge la ușă, legate cu ață de cânepă și un băț în ușă. Era semn că mătușa nu-i acasă. Acelea erau toate

zăvoarele ei. N-avea ce-i fura. Ea era dusă la sfințire la biserică.

Vin înapoi cei trimiși de împărat. „Uite, măi, nu-i acasă bătrâna Anastasia!”

– Măi copii, n-ați văzut pe mătușa Anastasia?

– Mătușa Anastasia s-a dus cu un braț de iarbă acolo, la iarmaroc.

Copiii nu știau că acolo este o sfințire de biserică. Și atunci cei trei generali, care au fost trimiși soli de împăratul, au întors caii și au venit să-i dea raportul împăratului.

– Măria ta, am fost! Are o căsuță mică în marginea Constantinopolului. Niște copii se jucau pe acolo și au zis că mătușa Anastasia este pe aici, prin lumea asta, pe undeva.

Văduva care a cunoscut-o pe cealaltă a zis:

– Este în biserică, se roagă la Mântuitorul!

– Dacă-i în biserică, spuneți-i să nu se teamă, că ea n-a fost niciodată în fața mea, împăratul Nichifor Votaniat. Trimiteți niște femei bătrâne și faceți o veste că la sfințirea bisericii, împăratul dă câte o vacă la bătrâni.

La porunca împăratului au găsit pe bătrâna Anastasia și i-a zis:

– Nu te teme, Anastasie, că te-ai învrednicit de mare dar de la Dumnezeu! Ce jertfă ai adus dimineată la sfințirea bisericii?

– N-am adus nici un dar, măria ta, că sunt săracă!

Căci ea nu socotea brațul cel de iarbă pe care l-a adus și l-a dat la boi, că este dar.

– Totuși, adu-ți aminte, mamă Anastasie, că ai adus un dar mare, prin care mi-ai luat biserica mea!

– N-am adus nici un dar, că n-am bani, n-am nimic! Toată averea mea este o seceră și o furcă. Iarna torc și eu lână pe la oameni, iar vara cu secera mă duc și adun spice de pe lan, în urma secerătorilor. Și le strâng și fac și eu oleacă de grâu. N-am nici un fel de avere.

– Dar această biserică împărătească, în care am cheltuit atâția galbeni de aur și argint, am făcut-o numai pe cheltuiala mea și iată acum scrie pe inscripția ei că este făcută de Anastasia!

– Ce dar ai dat la această biserică?

– N-am dat nimic, decât un braț de iarbă la boii înjugați la car.

– Nu te teme, mamă Anastasie, că a scris Dumnezeu, nu dumneata! Dumnezeu a scris. Biserica este a matală!

Și era scris așa: „Întru slava Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, Unuia Dumnezeu în Treime, făcut-am această dumnezeiască biserică cu toată cheltuiala mea, eu, văduva Anastasia”. Îi citea, iar ea tremura, că nu știa carte.

– Vezi, mătușă, zici că n-ai adus nici un dar, însă adu-ți aminte că ai adus un braț de iarbă!

– L-am adus, dar n-o fi pomană că l-am tăiat de pe hatul unui om.

– Iată, mătușă Anastasie, brațul acela de iarbă al matală, a fost mai scump decât toate vistieriile pe care le-am băgat eu! Iată, îngerul Domnului ți-a trecut biserica pe numele tău și a ta rămâne în

veac. Vom sfinți biserica – că erau cei patru patriarhi – cu aceeași sfințire, cu aceeași pompă mare, dar biserica va rămâne a Anastasiei până în veac.

– Să știi, mătușă, se sfințește biserica pe numele matală, pe care îngerul ți-a dat-o de sus și te-a scris aici.

Ea, săraca, a rămas uimită. Toți se mirau: „Măi, mare minune!”

Când a murit fericita Anastasia din Constantinopol, împăratul i-a făcut mormântul în Sfântul Altar: „Aici, în biserica pe care i-a dat-o Dumnezeu prin minune, este îngropată văduva Anastasia”.

Un braț de iarbă dat în numele Domnului cu smerenie și cu durere de inimă că nu poți face mai mult, a făcut mai mult decât cheltuiala împăratului Nichifor. Așa cere Dumnezeu!

Sfântul Efrem Sirul zice: „Dumnezeu nu se uită la mulțimea darului pe care îl aduci, ci la voința cu care îl aduci”. Cât de mic dar ai dat, dacă dai cu smerenie și cu părere de rău că nu poți face mai mult, aceea este adevărata milostenie.

Cu adevărat, Dumnezeu caută la inima înfrântă și smerită.

Vine deunăzi o mătușă năcăjită. Mă uitam, măi, cum i-aduce Dumnezeu! Ea săraca zice:

– Aș pune 40 de Liturghii, dar n-am bani de drum! Vă dau un șervețel!

Numai cu atât a venit, cu un șervețel.

Știi cât m-a costat pe mine asta? Și i-am zis:

– Mamă, lasă că-ți pun eu slujbe!

I-am pus de trei ori câte 40 de Liturghii pentru șervețelul acela.

– Mai dau 15 lei! A zis bătrâna.

– Vai de mine! Noi n-am venit aici la mănăstire să ne îmbogățim! Noi am venit să ne plângem păcatele.

– Dar nu-i primit dacă nu dau bani, părinte!

– Este primit. Îți spun eu!

De aceea eu nu mă supăr când aduce cineva puțin. Pentru că Domnul nu se uită la darurile noastre... Se uită la voința cu care se aduce darul.

Când a văzut Sfântul Antonie cursele diavolului pe fața pământului întinse până la cer, a zis: „Doamne, cine mai poate trece printre acestea?” Și aude un glas din cer: „Antonie, smerenia și milostenia!”

Când se întâlnesc aceste două fapte bune, adică smerenia și milostenia, străbat toate cursele lumii!

Deci milostenia nu se caută numai în mulțimea banilor, ci mai ales în inima și voința cu care se aduce ea.

O ISTORIOARĂ ADEVĂRATĂ

Un preot, mergând pe stradă, întâlnește un copilaș, ca de cinci-șase ani, cu picioarele crăpate de glod, părul încâlcit în cap, zoios, nespălat, cu mâinile crăpate, și-l întreabă:

- Măi copile, de unde vii tu?
- Din iad vin!
- Preotul s-a minunat de copilul acesta.
- Cum îl cheamă pe tatăl tău?
- Satana!
- Dar pe mama ta?
- Aripa satanei!
- Dar frați și surori ai?
- Da.
- Cum îi cheamă?
- Diavoli.

Și atunci preotul a spus:

- Unde stai, copile?
- Hai, că eu știu unde!

Și a mers cu preotul. Și în marginea satului îi arată o căsuță stricată, veche și o ogradă cu gardurile rupte. Preotul ia copilașul de mână și intră acolo. Aude sfădindu-se în casă tatăl cu mama sa.

Bărbatul o înjura pe femeie groaznic, iar femeia îi spunea: „Du-te de-aici, satano!” Bărbatul zicea: „Tu ești aripa satanei!” Au trecut niște copii pe acolo: „Treci, drace, de-aici!” Dar femeia striga pe urmă: „Vai de mine, casa asta este iad!”

Preotul a auzit de afară. Și atunci și-a dat seama de ce spune copilul că vine din iad. El nu știa cum să spună. A auzit pe mamă-sa că este iad în casa ei; că pe tatăl său îl cheamă satana și pe mamă-sa, aripa satanei, și pe frații lui îi cheamă diavoli. Așa auzea grăind în casă.

Dar știți voi de ce se face casa iad? Unde nu-i post, unde nu-i rugăciune de dimineață și de seară, unde nu-i viață curată, unde nu merg oamenii la biserică, unde se apucă și beau de dimineață, fumează și înjură, casa aceea se face cu adevărat iad. Și diavolul vine acolo și apoi, vai de zilele care le mai trăiește omul pe pământ!

Toată ziua înjurături, toată ziua bătaii, toată ziua suferință. A intrat diavolul! Diavolul aduce ură, sfadă, mânie, iuțime, ocară, blestem, înjurături, bătaii, morți, beții, desfrâuri. Așa! Unde a intrat el, distruge. Casa o face iad!

Iar unde oamenii se scoală dimineața și se închină lui Dumnezeu și merg la lucru cu rugăciunea în minte și postesc sfintele posturi de peste an și fac milostenie și citesc sfintele cărți și rabdă scârbele și necazurile cu bucurie, acolo este și binecuvântarea lui Dumnezeu și toate se rânduiesc după iconomia Lui pentru folosul sufletului și pentru mântuirea noastră.

SINODUL AL VII-LEA ECUMENIC

Astăzi este un mare praznic al Bisericii Răsăritului, că nu prăznuim un sfânt sau doi, ci 367 de sfinți făcători de minuni și păstori ai Bisericii lui Hristos, de la Sinodul VII Ecumenic.

Au fost 350 la Sinodul VII de la Niceea, dar s-au mai amestecat încă 17 episcopi, care călcașeră sfintele icoane în picioare, care căzuseră în erez și care se luaseră după luptătorii de icoane.

Dar de frica tiranilor și pentru alte interese au călcat peste sfintele icoane și le-au defăimat. Când au văzut Sinodul adunat, în fruntea căruia era marele Tarasie, Patriarhul Constantinopolului, și binecredincioșii împărați Constantin și Irina, au căzut în genunchi, au cerut iertare, au sărutat sfintele icoane și s-au închinat cu lacrimi în fața lor și au fost primiți în Soborul al VII-lea Ecumenic.

Și a fost acest Sinod Ecumenic la anul 783, dar discuțiile și toate procesele verbale și toate așezămintele acestui sobor abia s-au încheiat la anul 787, cu câțiva ani mai târziu, pentru că a fost mare luptă împotriva iconoclaștilor, a împăraților iconomahi și a multor arhieriei care au căzut din dreapta credință, și preoți și popor peste măsură de mult.

Deci peste 130 de ani a tulburat eresul luptării de icoane Biserica dreptmăritoare a lui Iisus Hristos.

Acest Sinod, al VII-lea a toată lumea, a fost și ultimul Sinod Ecumenic al Bisericii de Răsărit, în fruntea căruia a fost Sfântul Patriarh Tarasie și binecredincioșii împărați Constantin și Irina.

De ce la toate Sinoadele Ecumenice, și la cel dintâi și la celelalte, Biserica pune aceeași Evanghelie: *Părinte sfinte, voiesc ca și ei să fie una, precum noi suntem una* (Ioan 17, 11), rugăciunea arhierască a Mântuitorului?

Pentru că s-a împlinit în ochii tuturor că prin cele șapte Sinoade Ecumenice înțelepciunea și-a zidit ei casă. Care-i casa înțelepciunii lui

Dumnezeu? Este Biserica dreptmăritoare a lui Iisus Hristos, că auzi ce spune la Pilde: *înțelepciunea și-a zidit casă rezemată pe șapte stâlpi* (Pilde 9, 1).

Da, Biserica lui Iisus Hristos cea dreptmăritoare de la Răsărit are acești șapte stâlpi neclătiți pe care s-a clădit duhovnicește. Sunt cele șapte Sinoade Ecumenice, a toată lumea. Cel dintâi a fost la anul 325, în Niceea Bitiniei, în timpul Sfinților împărați Constantin și Elena.

Al doilea Sinod a fost la anul 381 la Constantinopol, sub împăratul Teodosie cel Mare, patriarh fiind Sfântul Nectarie începător cu 150 Sfinți Părinți.

Al treilea Sinod Ecumenic, la anul 431 la Efesul Asiei, unde au fost iarăși 200 Sfinți Părinți.

Al patrulea Sinod Ecumenic a fost la anul 451 în cetatea Calcedon, unde s-au dat anatemei monofiziții, sub împărății Marchian și Pulheria. Acum au căzut o mulțime de Biserici necalcedoniene, cum este Biserica Abisiniei, a Armeniei, Biserica Coptă din Alexandria, Biserica Siriacă Veche, care mărturisesc o fire și o voie în Hristos.

Sinodul al V-lea Ecumenic a fost la anul 553, iarăși în Constantinopol, pe timpul împăratului Iustinian cel Mare, unde s-au dat anatemei Origen, Didim cel Orb, Teodor de Mopsuestia, Teodoret și ceilalți care au primit ereziile lui Origen.

Sinodul al VI-lea Ecumenic a fost la anul 680, tot în Constantinopol, pe timpul împăratului Constantin Bărbosul, nepotul lui Heraclie. Și a ținut Sinodul acesta, care s-a mai numit și al V-VI-lea,

până în anul 691. A fost mare dezbatere în problema ereticilor monoteliți, care, voind să împace pe ortodocși cu monofiziții, au căzut în altă extremă, în prezența lui Serghie, patriarhul Constantinopolului, care a fost promotorul monotelismului; că deși admitea în Hristos două firi, dar mărturisea o singură voie.

Aceasta era deosebirea între monofiziți și monoteliți. Unii ziceau o fire și o voie, iar alții ziceau două firi și o singură voie, cum este Biserica Maronită din muntele Libanului și Biserica Tomită din India, Biserica din Antiohia Siriei și alte Bisericii monotelite până astăzi.

Iar Sinodul al VII-lea Ecumenic s-a făcut pentru cinstirea sfintelor icoane și au dat anatemiei pe toți luptătorii împotriva sfintelor icoane de la anul 783 până la anul 787. Întâi stătător a fost Sfântul Tarasie.

Aceste șapte Sinoade Ecumenice sunt cei șapte stâlpi ai Bisericii Răsăritului, despre care a spus Duhul Sfânt mai înainte: *înțelepciunea și-a zidit casă rezemată pe șapte stâlpi*, adică pe cele șapte Sinoade Ecumenice.

Am amintit aceasta fiindcă astăzi Biserica lui Hristos prăznuiește al VII-lea Sinod Ecumenic și pe dumnezeieștii Părinți de atunci. De aceea s-a și pus Duminica Ortodoxiei cea dintâi în Postul Mare că s-a încheiat tot ce-a trebuit mai scump în Biserica Domnului, la Sinodul al VII-lea Ecumenic.

Să aveți mare evlavie la sfintele icoane, să le cinstiți cu mare cinste, mai ales icoana Mântuitorului, a Maicii Domnului, a sfinților, Sfânta

Cruce, icoana Preasfintei Treimi, pentru că cine nu cinstește sfintele icoane este dat anatemei, și anatema este cea mai grea pedeapsă a Bisericii, care înseamnă pogorâre de viu în iad cu dracii și tăiere de la trupul tainic al Bisericii lui Iisus Hristos.

Să cinstiți sfintele icoane, să vă închinați lor, că au fost mărturisite de mii de sfinți și până în ziua de azi le vedeți în toate sfintele biserici. Să nu vă luați după eretici, după adventiști și după ceilalți blestemați de sectari, care au căzut din dogma dreptei credințe și sunt dați anatemei pentru veacul de acum și pentru cel ce va să fie, despărțiți pentru veșnicie de la trupul tainic al Bisericii lui Hristos.

Dumnezeu să ne ajute tuturor cu rugăciunile sfinților de la Sinodul al VII-lea și de la toate celelalte Sinoade Ecumenice, să ținem dreapta credință pe care o mărturisim în Crez și să ne mântuim cu mila Domnului. Amin.

PILDA SEMĂNĂTORULUI

Iubiți credincioși, ați auzit astăzi că s-a citit în Sfânta Biserică pilda Semănătorului. Deci vom spune puțin din tâlcuirea acesteia, ca să nu îngreunăm auzurile dumneavoastră cu prea multe cuvinte.

Mai întâi să facem aici o întrebare: Oare pentru care pricină Mântuitorul, când a spus pilda cu semănătorul, n-a arătat cine este acest semănă-

tor? Ci a trecut pilda la a treia față, zicând: *Ieșit-a semănătorul să semene sămânța sa.*

Dar n-a arătat: Ieșit-a dreptul sau sfântul cutare sau proorocul cutare sau apostolul cutare să semene sămânța sa. Sau ieșit-am Eu să semăn sămânța cea bună a cuvântului. Pentru care pricină nu s-a spus numele Său?

Pentru că cel dintâi semănător al Evangheliei este Însuși Domnul, Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos. El a semănat întâi cuvântul acesta al vieții în urechile sfinților Săi ucenici și apostoli și prin ei la toată lumea.

Dar n-a spus: Venit-am sau ieșit-am Eu să semăn sămânța cuvântului, ca să nu stârnească zavistie de prisos și ură în urechile și în inimile fariseilor și ale cărturarilor, ca să nu se arate ca un iubitor de slavă deșartă, că numai El seamănă cuvântul vieții. De aceea nu a spus numele semănătorului și a zis numai așa simbolic: *Ieșit-a semănătorul să semene sămânța sa.*

Dar de ce n-a zis: „Ieșit-a plugarul” și a zis „Ieșit-a semănătorul?” Iată de ce: Pentru că nu acela este plugar cu adevărat care are sămânță, dar o ține în sac sau în ladă sau în pod undeva sau în hambar și nu o seamănă. Ci adevăratul semănător și adevăratul plugar este acela care are sămânță și o seamănă pe dânsa.

De aici să trecem la sămânța cuvântului.

Așa zice dumnezeiescul Ioan Gură de Aur: „Nu este plugar al lui Dumnezeu și nici semănător al Evangheliei acela care știe multe și are multă cunoștință în mintea și în inima sa, dar nu vrea să

propovăduiască. Ci ține ascunsă această sămânță, ori de frica oamenilor, ori de rușine, ori de lenevire, ori alte motive are în mintea sa și așa ascunde sămânța lui Dumnezeu. Ori poate are mai mult decât altul, dar nu vrea să o semene ca să aducă lui Dumnezeu roadă însutită.

De aceea, adevăratul plugar al lui Iisus Hristos și adevăratul semănător este acela care are sămânța cuvântului lui Dumnezeu și o seamănă în urechile și în inimile ascultătorilor care îl ascultă pe dânsul.

Și apoi, după ce-a zis Mântuitorul această pildă la început, a arătat că se întâmplă cu sămânța cuvântului lui Dumnezeu exact cum se întâmplă și cu sămânța cea materialnică care se seamănă de plugar pe ogor.

Și a zis Preasfântul nostru Mântuitor mai departe așa: *Și una din semințe a căzut lângă cale, adică lângă cărare sau lângă drum, și oamenii, nebăgând seamă de dânsa, au călcat-o și păsările cerului, văzând-o așa descoperită, au mâncat-o și a pierit sămânța aceasta semănată lângă cale. Și alta din semințe a căzut pe piatră și, neavând umezeală, s-a uscat.*

Dar, ca să vă dați seama că nu chiar pe piatră goală s-a semănat, că acolo nici nu prinde sămânța deloc rădăcini; ascultați pe ceilalți doi evangheliști care îl completează pe acesta de astăzi.

Matei și Marcu zic: *Și una a căzut pe pietriș, adică pe pământ cu piatră multă, pe pământ cu pietriș, și unde sămânța, neavând umezeală, a*

prins puțină rădăcină și, neavând pământ bun, s-a uscat.

Gura fiecărei plante, gura fiecărui arbore este rădăcina lui, cu care el se hrănește mai cu seamă din pământ; este adevărat că arborii mari și multe feluri de saduri se hrănesc prin ramuri din aer, cu oxigen și cu celelalte care trebuie la creșterea vieții sale. Dar mai mult decât toate, gura unei plante, cu care ea se hrănește și trage hrană, este rădăcina.

Deci a doua sămânță, căzând pe pietriș, foarte puțin s-a prins și, neavând umezeală și nici pământ destul, s-a uscat.

A treia sămânță a căzut în mijlocul spinilor, cum ați auzit dumnezeiasca Evanghelie, și a răsărit puțin și, crescând spinii au înăbușit-o, i-au luat spațiul de lumină și de hrană și așa s-a uscat.

A patra sămânță a căzut în pământ bun și a adus domnului său roadă însutită. Unii din cercătorii de firi, parcă s-ar contrazice cu dumnezeiasca Evanghelie, că sămânța, oricât de bun ar fi pământul, nu poate aduce o sută de roade, adică un bob de grâu să aducă o sută de boabe de grâu sau unul de porumb și așa mai departe, să aducă o sută de boabe.

Dar n-au dreptate! Să se ducă în Egipt, în țarina numită Vizachia și în părțile Nilului și în alte părți din Sicilia, din Italia, să vadă că acolo holdele care se seamănă aduc uneori de două sau de trei ori însutit roadă și să vadă că nu poate să mintă cuvântul lui Dumnezeu și că sunt locuri pe

pământ unde un grăunte aduce mai mult de o sută de grăunțe roadă în spicul său.

După ce a spus Mântuitorul pilda acestei Evanghelii, ucenicii Săi n-au înțeles puterea pildei și L-au întrebat deosebi: *Spune-ne nouă, care este puterea pildei acesteia!* Iar Mântuitorul mai întâi le-a spus: *Vouă vi s-a dat să știți tainele împărăției cerurilor, iar acestora în pilde vorbesc, ca, auzind, să nu audă și, văzând, să nu vadă*, cum a zis Isaia Proorocul pentru nesinceritatea inimii lor.

Și apoi le-a tâlcuit Mântuitorul așa: Sămânța cea bună este cuvântul lui Dumnezeu, țarina este inima omului, cum e în pilda cu zâzaniile țarinii. Sămânța cea semănată pe cale sunt oamenii puțin credincioși sau mai bine să zic aproape deloc credincioși, căci aud cuvântul lui Dumnezeu, dar nu-i dau nici o atenție, așa în trecere: „Eh! Am auzit predica preotului! Spunea unu o predică! Am auzit că unu citea din Evanghelie, ce-o fi mai spunând”, și nu-i dă nici o atenție, ca și cum nu s-ar vorbi din Evanghelie, ci din povești.

Unul care este indiferent și nu-i place să asculte cuvântul lui Dumnezeu sau îl trece cu vederea, la acela vine satana și mănâncă sămânța cuvântului din inima lui și este călcat în picioare de toate ispitele drăcești, cum este călcată sămânța, pentru că nu prinde rădăcină cuvântul în inima lui, pentru neatenția lui și nebăgarea de seamă, că nu dă importanță cuvântului lui Dumnezeu.

Sămânța care a căzut pe pietriș sunt oamenii care aud cuvântul și pentru moment se bucură că au înțeles ceva, dar bucuria lor este pripită. Au

auzit și s-au bucurat puțin, iar pe urmă le-a scăzut toată evlavia față de cuvântul Domnului, se împietrește inima lor de necredință, de nesimțire, de răutate și îndată se usucă din inima lor sămânța cuvântului lui Dumnezeu. Nu găsește acolo un pământ bun în țarina inimii lui ca să crească.

Aceștia sunt aceia care sunt sămânță căzută pe piatră, adică oameni care prea puțin se bucură și cred și îndată pierd evlavia și credința către cele auzite din cuvântul vieții.

Iar sămânța a treia sunt oamenii aceia care cred în cuvântul lui Dumnezeu până la o vreme, dar de la o vreme se ridică ispite asupra acestui cuvânt. Ori prigoană din partea oamenilor, ori necaz din partea trupului, sau se ridică grijile lumii cele rele, să alerge omul după bogății, după slavă deșartă, după dregătorii, după bani, după trai bun, după dulcele veacului de acum. Și toate aceste griji crescând, adică mărimdu-se în inima omului, îl fac să uite de cuvântul lui Dumnezeu; și așa cuvântul lui Dumnezeu, care prinsese rădăcină acolo și crescuse puțin, se înăbușă, se astupă, se otrăvește de grijile veacului de acum, de mâncare, de băutură, de avere, de patimi trupești, de dezmierdări, și cine știe ce scopuri ale slavei deșarte sau cine știe ce răutăți, care-l împiedică pe acest cuvânt să crească; și așa, crescând patimile în om, înăbușă și întunecă lumina cuvântului lui Dumnezeu și îndată începe a se ofili, iar cuvântul cel dintâi al credinței lui se usucă și piere.

Iar sămânța a patra, care cade în pământ bun, sunt acei buni creștini și buni oameni de pe fața

pământului, care, atunci când aud cuvântul lui Dumnezeu, sunt ca un pământ însetat în care cade ploaia cea binefăcătoare a cuvântului vieții și, căzând în inima lor, se hotărăsc pentru cuvântul lui Dumnezeu să sufere toate necazurile, toate scârbele, foamea, setea, lipsa, ocară, durerea, crucea, moartea și nu mai dau înapoi. Aceștia lucrează împreună cu cuvântul lui Dumnezeu din inima lor și aduc roadă întru răbdare, cum zice Evanghelia, rabdă toate pentru porunca lui Iisus Hristos și pentru cuvântul Sfintei Scripturi și al Evangheliei și așa aduc roadă întru răbdare: unul, adică, cum zice altă Evanghelie, treizeci, iar altul șaiszeci, iar altul chiar o sută.

După ce Mântuitorul a spus și a tâlcuit pilda Evangheliei sfinților Săi ucenici și apostoli, la urmă a zis și acest cuvânt: *Cela ce are urechi de auzit, să audă.*

Prea puțini sunt oamenii aceia care au urechi și nu aud în lume. Dar urechi de auzit n-au numai oamenii; au și dobitoacele, au și târâtoarele, au și păsările; numai peștii sunt surzi, cum spun Sfinții Părinți, că n-au acest organ al auzului dat de Dumnezeu, ci au numai simțire grozavă, ca, simțind valurile, să se ferească de primejdie, că ei sunt surzi.

Dar celelalte viețuitoare și oamenii, toți au urechi. Dar de care urechi este vorba în Evanghelie? Ce credeți? De urechile acestea trupești? Nu! Îndoit este omul și două feluri de urechi are, după cum și două feluri de ochi. Are ochii aceștia simțiți cu care vede cele simțite și are

ochii minții, sau mai bine-zis are mintea, care-i ochiul sufletului, cu care privește cele inteligibile, cele nevăzute, ca dogmele credinței și învățăturile Sfintei Scripturi și alte câte sunt nevăzute.

Așa și la urechi să înțelegeți! Cela ce are urechi de auzit, adică ale sufletului, că mulți aud cu urechile acestea și stau în biserică și aud cântând la strună și aud proorocii citindu-se, și aud evanghelii și apostoli și taine mari, mulți stau aici și aud, dar aud numai cu urechea din afară, iar urechea cea duhovnicească a minții lor și a sufletului lor este astupată de satana, îi întunecată și nu înțelege puterea cuvântului, pentru că urechile sufletului lor sunt surde.

Către aceste urechi s-a adresat Mântuitorul când am auzit: *Cela ce are urechi de auzit, să audă*. Adică prin urechile acestea simțite să dea cuvântul urechilor celor nevăzute și cu acelea să audă cuvântul și să-l înțeleagă, ca apoi, înțelegându-l, să aducă roadă lui Dumnezeu prin lucrare și prin răbdare.

Iubiți credincioși, dar oare care este cauza nerodirii cuvântului lui Dumnezeu în ziua de astăzi? Sunt mulți preoți predicatori și-n capitala țării, și-n orașe, și-n sate, mulți predicatori sunt astăzi și prin mănăstiri și oriunde vei întâlni predicatori buni. Chiar și unii din credincioși cunosc Scriptura, dar nu se mai văd astăzi roadele Evangheliei, nu se mai văd suflete roditoare, cum erau la începutul creștinismului, cu toate că se rostește cuvântul lui Dumnezeu.

Care este pricina pentru care nu rodesc sufletele oamenilor astăzi cum rodeau altă dată? Am să zic că nu sunt altele decât cele patru pe care le-a arătat Mântuitorul, sau trei, că al patrulea a rodit. Dar care este pricina nerodirii cea adevărată, în cele trei chipuri ale Evangheliei, care s-au zis mai sus?

Unii vor zice: „Da, părinte! Astăzi nu se mai întorc oamenii la pocăință, nu se mai văd roadele pocăinței la mulți, pentru că nu se mai fac minuni ca la începutul creștinismului”. Când Apostolul Petru a început să predice în Ierusalim, spune dumnezeiasca Scriptură că, numai într-o zi au crezut trei mii de oameni.

Iar a doua zi a predicat în pridvorul care se zicea „al lui Solomon” și au mai crezut încă cinci mii. Iată minune mare, în două zile opt mii de oameni au crezut în Hristos prin gura Sfântului, slăvitului, întru tot lăudatului Apostol Petru, care nu era nici teolog, nimic, ci numai avea teologia cea mai înaltă, pe Duhul Sfânt pe Care îl primise.

Dar zic ei: „Da, părinte, au crezut atunci mulți pentru că-l auzeau pe Petru vorbind în toate limbile de sub cer”, că așa a fost la Cincizecime, vorbeau doisprezece bărbați galileeni, apostoli, și ei auzeau măririle lui Dumnezeu, fiecare în limba lui, câți erau adunați acolo cu ocazia praznicului Cincizecimii.

Și aceasta nu mică minune a fost, cum fiecare auzea predicându-se Evanghelia în limba lui, cu toate că un singur om vorbea acolo și aceasta a atras pe mulți să creadă.

Iar când a predicat Petru a doua zi, au crezut cinci mii de bărbați. Iarăși, pentru ce? Pentru minunea cea mare cu ologul Enea, care stătea în pridvorul bisericii, numită „Frumoasa”, în care Apostolul Petru și Ioan Evanghelistul numai cu un cuvânt l-au ridicat și l-au făcut sănătos și această spaimă și minune mare i-au făcut pe toți să creadă în învățătura apostolilor.

Da! Ajutat-au atunci foarte mult minunile. Așa spune și Evanghelistul Marcu: *Domnul împreună lucrând, i-a trimis la propovăduire, i-a îmbrăcat cu putere de sus, cu Duhul Sfânt, și le-a dat putere să învie și morții, să scoată dracii, să calce peste leu și peste balaur și peste toată puterea satanei. Și în baza acestor minuni mulți au crezut.*

Dar oare numai minunile aveau puterea de a face oamenii să creadă în Hristos? Și pentru aceea nu cred alții astăzi? Nu-i adevărat!

Iată, noi vedem de foarte multe ori și atunci și astăzi că oamenii cred fără minuni. Mântuitorul a fericit pe cei ce cred fără să vadă. Ce minuni a văzut famenul Candachiei când mergea cu împărăteasa Etiopiei și marele Apostol Filip a fost răpit de Duhul Sfânt și a fost lângă căruța lui, unde citea pe Proorocul Isaia și ajunsese la stihul acela: *Duhul Domnului peste Mine.*

Și i-a tâlcuit de acolo înainte, că Hristos a fost acesta, nu Proorocul Isaia, și a zis famenul: *Uite apa! Ce mă împiedică să mă botez? A crezut famenul, s-a dat jos din căruța și s-a botezat și îndată Duhul a răpit pe Filip din Gaza – unde-i*

Gaza? Până în Asia Mică, până la Azot l-a dus într-o clipeală de ochi, cum a dus altă dată pe Proorocul Avacum cu zeama din Iudeea în Babilon la Daniel în groapa cu lei, că organe ale Duhului Sfânt au fost și proorocii și apostolii.

L-a răpit după ce a botezat pe famenul Candachiei, care a fost cel dintâi apostol și cel mai mare misionar din Etiopia, înainte de a merge acolo Sfântul Apostol și Evanghelist Marcu.

Deci n-a văzut famenul nici o minune, dar i-a explicat și a crezut și a avut inimă bună și a prins cuvântul lui Dumnezeu repede și ca roadă a fost botezul lui și credința lui statornică.

Ce minune a făcut Apostolul Pavel în Iconia, în Listra și în Derbe? Ce minune a făcut Sfântul Apostol Filip în Samaria, când a crezut toată Samaria, primind cuvântul lui Dumnezeu? Predica cu putere cuvântul Domnului! Nu în tot locul, deci, se făceau minuni, dar multă lume se întorcea la Dumnezeu numai prin credință. *Credința vine prin auz, iar auzul prin cuvântul lui Dumnezeu și celelalte.*

Deci iată, care are țarina bună a inimii sale, nu așteaptă să vadă minuni.

Va zice cineva: „Da! Nu numai minunile, dar și viața Sfinților Apostoli, că erau așa strașnici, așa de mari sfinți și neprihăniți în viață, poate de aceea prindea cuvântul Domnului care-l predicau”.

Nici aceasta nu-i! Pentru că vezi, n-a zis Mântuitorul azi în Evanghelie: ieșit-a sfântul, ieșit-a apostolul sau dreptul să semene, ci a zis

aşa simplu: *Ieşit-a semănătorul să semene sămânţa sa.*

De multe ori un om simplu spune din cuvântul lui Dumnezeu, dar spune şi el sincer şi cu credinţă şi se altoieşte acest cuvânt în altă inimă sinceră şi aduce roadă însutită.

Deci cauza nerodirii cuvântului lui Dumnezeu, în ziua de astăzi, nu este din vina persoanei care predică, nici pentru că nu se mai fac minuni şi alte pricini care le spun oarecare în această privinţă.

Cauza nerodirii cuvântului lui Dumnezeu în masa poporului de astăzi este arătată de Mântuitorul în Evanghelie, că oamenii ori sunt cale bătută, unde nu se poate cuprinde cuvântul lui Dumnezeu, inima lor este bătută de grijile lumii şi de draci şi de patimi şi nu mai prinde cuvântul Domnului rădăcini. Ori au inimile împietrite şi cuvântul Domnului numai puţin se opreşte şi se usucă, ori au inimile lor pline de interese materiale şi nu numai atât, ci prinşi şi întunecaţi de ură şi zavistie, de beţie, de lăcomie, de fătărnicie, de viclenie şi de toată răutatea şi din cauza aceasta nu rodeşte în inima lor cuvântul Domnului, că se înăbuşă de aceste păcate pe care le găseşte acolo în inima omului.

Deci dacă vă întreabă cineva de ce oare nu se întoarce astăzi lumea la pocăinţă, să ştiţi că din cauza răutăţii şi a aşezării sufletelor celor pătimăşe. Că unii din noi suntem cale bătută, alţii suntem spini şi alţii piatră şi de aceea cuvântul Domnului nici nu prinde rădăcină, şi, chiar dacă prinde, se usucă şi se înăbuşă.

PROOROCII MINCINOȘI

Frații mei, în țara noastră sunt o seamă de secte autorizate; o seamă sunt tolerate, ca fracțiuni religioase, și o seamă din ele sunt netolerate, subversive, care sunt și contra statului și a Bisericii. Dar oricare sectă ar fi, să știți că toate se cheamă „neghinele țarinii”.

Dumneavoastră ați auzit pilda din Evanghelie cu neghinele țarinii, că a întrebat pe Stăpânul: *Doamne, n-ai semănat sămânță bună în țarina Ta? De unde are zăzani?* (Matei 27, 25). Adică de unde are neghine?

Și a zis Stăpânul țarinii: *un om vrăjmaș a făcut aceasta*. Ai auzit? Adică diavolul. Țarina este toată lumea – cum spune Mântuitorul. Țarina creștină, dacă se socotesc toți creștinii care cred în Sfânta Treime, suntem peste două miliarde pe glob. Aproape o jumătate din populația lumii este creștină într-un fel.

În această țarină mare, satana a semănat neghine, ca să nu fie grâul curat, adică credința dreaptă. Și această neghină sunt sectele. Ele sunt niște buruieni care au crescut la umbra Bisericii, la temelia Bisericii, și nu trebuie ca noi să dăm grâul pe neghină sau să amestecăm grâul cu neghina.

Pentru voi, care v-ați născut creștini, care ați crescut creștini din părinți creștini, din strămoși creștini, este o mare rușine și un mare păcat să lăsați rădăcina voastră și să vă duceți la vrăjmașii

lui Dumnezeu, care nu cinstesc pe Maica Domnului, pe sfinți și sfintele moaște; care hulesc icoanele, Sfânta Cruce, cele șapte Sfinte Taine și tot ce este sfânt în Biserica dreptmăritoare a lui Iisus Hristos.

*

Acum să vă spun o istorioară cu Chinops vrăjitorul.

Sfântul Ioan Evanghelistul a predicat Evanghelia în tot pământul. Când a ajuns cu predica Evangheliei în insula Patmos, a aflat acolo închinători la idoli, cum era atunci; toată lumea se închina diavolilor.

Când a ajuns acolo, ostrovul acela avea un mare vrăjitor care stătea în pustie, pe care îl chema Chinops. Și ei ziceau că acela-i dumnezeul lor, că acela, cu puterea drăcească, făcea farmece mari, făcea fel de fel de „minunății”. Acestui vrăjitor îi slujeau 1000 de demoni, ca să poată face fermecătorii, minuni cu puterea drăcească și vrăjitorii mari.

Când a ajuns Sfântul Ioan Evanghelistul acolo, a început să predice Evanghelia cu puterea lui Hristos. Sfântul Ioan avea putere de la Mântuitorul să facă minuni, căci tuturor apostolilor le dăduse această putere: *Întru numele Meu, draci veți scoate, morți veți învia, în limbi noi veți vorbi...* (Marcu 16, 17).

Și când a început Sfântul Ioan Evanghelistul să predice cu putere, a crezut multă lume în Hristos. Toți care erau bolnavi se vindecau, care

erau morți înviau și multe minuni făcea cu puterea Mântuitorului.

Atunci oamenii s-au dus la idolul lor în pustie, în munți, și i-au spus lui Chinops vrăjitorul, care era sluga satanei.

– Stăpâne, a venit un ucenic al Celui răstignit, pe care îl cheamă Ioan. Face minuni și semne mari, învie morții, tămăduiește bolnavii, vindecă orbii, surzii, îndrăciții și crede multă lume într-însul.

– Mergeți în cetate, că eu o să trimit un înger de-al nostru să-l ia și o să-l dau judecății celei veșnice.

Dar duhurile care veneau la Sfântul Ioan erau legate și trimise afară din insula Patmos.

Chinops, dacă a văzut că nu se mai întorc duhurile, s-a umplut de mânie și a luat toată mulțimea drăcească și s-a dus în cetate. A bătut de trei ori din palme, l-au luat dracii pe nori, l-au dus pe sus și l-au pus în mijlocul orașului. A început lumea să strige:

– Mare ești, Chinoapse, dumnezeul nostru! Dar a venit unul din ucenicii Celui răstignit și face minuni și semne mari.

Când au văzut cei ce crezuseră în Hristos, au început a se teme: „Măi, și dumnezeul nostru-i mare! Uite, vine pe sus!” Dar îl aduceau dracii pe sus. Chinops a început a-i muștra:

– Oameni orbi, așa de repede credeți în el? Ascultați-mă pe mine! De este drept Ioan, să facă minunile pe care le fac și eu!

Și s-a dus acolo unde predica Ioan Evanghelistul:

– De ce-ai intrat în țara mea, Ioane, și faci minuni și predici pe Cel pe Care L-au răstignit evreii pe cruce și n-a putut să se salveze pe Sine? Ce, crezi că numai tu faci minuni? Să vă arăt eu ce pot să fac!

Și Chinops cheamă un tânăr, căruia-i murise tatăl:

– Unde este tatăl tău?

– A murit înecat în mare.

– Uite, eu îl aduc acum imediat!

Și a bătut din palme de trei ori și s-a scufundat în mare Chinops. Dracii care-i slujeau lui erau cu dânsul. Numai ce vede că a ieșit Chinops din mare cu tatăl copilului. Era nălucire drăcească. Și toți oamenii de pe mal s-au mirat și au zis:

– Mare ești, Chinoapse, dumnezeul nostru!

Sfântul Ioan Evanghelistul îi vedea că sunt draci.

Se duce Chinops la o femeie:

– Femeie, unde sunt feciorii tăi?

– Feciorii mei s-au înecat cu o corabie mergând la Cipru de doi ani de zile.

– Ia să ți-i aduc și pe aceia!

A bătut de trei ori din palme, s-a băgat în mare și i-a scos feciorii femeii.

„Sărut mâna, mamă! Vai de mine! Închinați-vă la dumnezeul Chinops, că acesta ne-a scos pe noi din muncile iadului și ne-a adus aici!”

Și mama îi săruta, dar nu vedea că-s draci! (Așa are să fie acum la sfârșit. Băgați de seamă!).

Când au văzut oamenii așa, au început a striga:

– Mare ești, Chinoapse, și mai mare Dumnezeu ca tine nu este!

Și a zis Ioan lui Chinops:

– Minunile tale sunt vrăjitorii drăcești!

Când au auzit păgânii, s-au repezit asupra lui Ioan, l-au prins și l-au omorât.

Cei ce crezuseră în Hristos, prin predica lui Ioan, au prins mare frică: „Dacă au omorât pe Sfântul Ioan, o să ne omoare și pe noi!”

Atunci Chinops a început a predica:

– Ticăloșilor! Vedeți ce-am făcut eu cu Ioan? Și voi ați crezut în el! Eu am putere mare!

Și a venit un înger al Domnului și s-a atins de Ioan Evanghelistul: „Ioane, scoală-te și predică pe Hristos!”

Numai ce aude:

– Ioan, pe care l-am omorât noi cu trei zile în urmă, predică grozav și toată lumea crede în el.

Când a auzit Chinops că Ioan a înviat, s-a dus la el cu acei draci, despre care credea poporul că i-a înviat Chinops. Sfântul Ioan predica pe malul mării.

– Ioane, crezi că dacă ai înviat, mă tem de tine? Oameni buni, știți corabia care s-a scufundat deunăzi cu vreo 400-500 de oameni?

– Da!

– Uite, eu acum îi aduc odată cu corabia și îi învii pe toți!

Și a bătut din palme de trei ori Chinops și s-a scufundat în mare să aducă corabia cu tot cu oameni. Dracii care-i slujeau lui erau cu dânsul.

Sfântul Ioan Evanghelistul, când a văzut că s-a scufundat, a luat Sfânta Cruce și a zis:

– Aici să se scufunde toată puterea satanei!

Oamenii, care erau pe mal și așteptau venirea lui Chinops, cu cei înviați de dânsul, au zis:

– Nu mâncăm nimic până nu vine Chinops!

– El nu mai vine niciodată, că l-am trimis eu în fundul iadului.

Și aștepta poporul să vină Chinops cu corabia cu oamenii și au stat trei zile și mureau de foame pe malul mării.

Marea a fiert trei zile, așa ca în clocot, iar dracii l-au părăsit pe Chinops și el a rămas în fundul mării. Toți așteptau și ziceau: „Nu mai vine Chinops nici într-un fel! Nici singur, nici cu alții!” Sfântul Ioan le-a zis:

– Vedeți cum v-a înșelat? Vedeți înșelăciune? Vedeți că pe el n-a putut să se salveze? Și acum, pe cei pe care i-a înviat, îi cunoașteți?

– Îi cunoaștem, vai de mine!

– Hai să-i întrebăm pe cei ce au înviat dacă sunt morții voștri!

– Cu puterea Sfintei Cruci vă leg să spuneți cine sunteți voi!

– Noi suntem diavoli care îi slujim lui Chinops de atâția ani!

Atunci oamenii au început a-i întreba pe cei înviați: „Măi, bărbate, dar nu ești tu? Dar voi, măi feciori, dragii mamei?...”

Sfântul Ioan Evanghelistul i-a legat.

– Ia să vă faceți oleacă voi, nu tare urâți, să nu moară lumea de frică. Așa cum se poate, să vadă oamenii cine sunteți!

S-au făcut niște arătări aceia pe care Chinops i-a înviat, și când au suflat odată cu foc, toți au căzut la pământ.

– Vai de mine, Sfinte Ioane, alungă-i de aici că murim!

Scăpărau scânteii pe nări, gura le era de foc, aveau unghii de aramă, și când au răcnit la oameni, toți s-au speriat!... Erau draci!

– Vedeți cui vă închinați voi? a zis Sfântul Apostol Ioan. Gata, voi ați crezut că Chinops a înviat morți!

– Vai de noi, murim! Trimite-i de aici!

I-a blestemat să se ducă în gheenă și oamenii nu i-au mai văzut. Când a văzut aceasta, poporul a crezut în Hristos și Sfântul Ioan Evanghelistul a început să facă minuni și mai mari.

Vedeți cum i-a înșelat diavolul pe oameni? Ai văzut că unui vrăjitor îi slujeau o mie de draci! Dar în fața puterii lui Dumnezeu nimic nu pot. Acesta a fost războiul Sfântului Ioan Evanghelistul cu Chinops vrăjitorul, în insula Patmos. Acolo Sfântul Ioan Evanghelistul a făcut preoți, episcopi și a încreștinat tot ostrovul Patmos. Acolo a scris el și Apocalipsa, care este în Sfânta Scriptură, cu care se termină Noul Testament.

Așa au să vină și pe timpul lui Antihrist. Băgați de seamă, poate eu sunt în groapă. Voi fi putred pe atunci. Să vă aduceți aminte când învățam eu aici. Să vă însemnați cu Sfânta Cruce, cea mai puternică armă de care se cutremură tot iadul, și nu veți fi biruiți de nimic.

Auzi cum cântă Biserica la Sfântul Maslu: *Doamne, armă asupra diavolului, Crucea Ta o ai dat nouă, că se scutură și se cutremură, nesuferind a căuta spre puterea ei; că moartea ai călcat și morții ai sculat. Pentru aceasta ne închinăm îngropării Tale și Învierii.*

Deci să nu credeți în descântece, în tot felul de vrăji, în cei ce caută în bobi, în cafea, în palmă; cei ce sting cărbuni, cei care deschid cărți sfinte, cei care descântă cu numele lui Hristos și pomenesc sfinții. Toți sunt împotriva lui Hristos! Toți sunt în slujba satanei!

Nici o vedenie să nu primiți. O vedenie care-i de la Dumnezeu, v-am spus că nu se supără Dumnezeu dacă nu o primești, că El știe că tu te temi să nu primești lup în loc de păstor.

Vedenia știți care este? Ai auzit care-i vedenia noastră? Care o spune Sfântul Efrem Sirul: *Așa, Doamne, Împărate, dăruiește-mi ca să-mi văd păcatele mele, să nu osândesc pe fratele meu, că binecuvântat ești.*

Și iarăși ceea ce spune Duhul Sfânt prin Proorocul David: *că fărădelegea mea eu o cunosc și păcatul meu înaintea mea este pururea* (Psalm 50, 4). Să ne vedem păcatele, nu vedenii. Că Sfântul Isaac Sirul spune: *De mii de ori mai fericit*

este cel ce-și vede păcatele, decât cel ce vede vedenii; că vedeniile pot fi draci și te duc la pieire vremelnice și veșnic.

Să ne vedem păcatele noastre, să petrecem în smerenia minții și a inimii și să nu ne socotim vrednici că putem vedea vedenii, că asta este cea mai mare mândrie și cutezanță.

Dacă de pe acum crezi în vedenii, când va veni Antihrist, ce-ai să faci atunci? Că spune la II Tesaloniceni, cap. 9, despre venirea lui Antihrist: *a cărui venire este întru toată puterea satanei, făcând semne și minuni mari, de va putea să înșele și pe cei aleși.*

Sfântul Andrei al Cezareei, în tâlcuirea Apocalipsei, spune: „Când vor veni ucenicii lui Antihrist, vor face pe femei și bărbați să zboare pe sus”. Ai să vezi tu atunci! Când vei vedea că din paie uscate de grâu îți face pâine proaspătă și din viță uscată de vie îți face să curgă vinul cel mai bun.

Vor face multe minuni cu puterea satanei, încât cei care nu sunt întemeiați în credință vor zice: „Măi, ăștia sunt de la Dumnezeu!”

Vor merge cu tine la cimitir și vor întreba:

– Unde-i mama ta îngropată?

– Aici!

– Unde-i tatăl tău îngropat?

– Aici!

Și vor zice slugile lui Antihrist:

– Ieși, măi Gheorghe! Ieși, măi Ioane! Ieși, Vasile! Ieși, Marie! Ieșiți din morminte!

Și o să-ți iasă tatăl tău și o să te sărute; și mama ta o să te ia în brațe, cu hainele cu care-i pusă în mormânt, și îți va zice:

– Dragul tatei, credeți în aceștia, că de la Dumnezeu sunt! Credeți, că ei ne-au scos pe noi din iad!

Toți vor fi draci! Și cei scoși din morminte și cei care vin cu dânșii.

Luați aminte! Să nu credeți în proorocii mincinoși, că fac minuni cu puterea satanei și pe cei slabi în credință o să-i înșele. Ei lucrează cu satana, iar noi suntem cu Hristos!

Atunci ce-ai să faci, dacă începi a crede de pe acum în vrăji, în descântece și în ghicitorii de tot felul?

Eu umblu prin credință, nu prin vedere. Așa ne învață Biserica în Simbolul Credinței. N-am nevoie să văd. Că zice Hristos: *Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut!* (Ioan 20, 29). Așa este.

Acum aproape de sfârșitul lumii vor apare mulți hristoși mincinoși și prooroci mincinoși să înșele lumea. Voi țineți-vă de mama voastră spirituală, Biserica Ortodoxă, care v-a născut prin apă și prin Duh! Nimic să nu primiți de la sectanți. Când vine un sectant sau cineva la tine, întâi pune-l să facă cruce și să spună Crezul: „Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atotțiitorul, Făcătorul cerului și al pământului...”.

Dacă spune Crezul, vorbește cu el; dacă nu, zi-i: „Fugi, satană, că nu ești fiu al Bisericii, ci ești al lui Antihrist!”

Eu am scris o carte – „Călăuză în credința Ortodoxă” – care s-a tipărit în mai multe ediții, unde am pus și pe martorii lui Iehova și toate sectele.

Spune Evanghelistul Ioan: *Fiilor, ați auzit că vine Antihrist? Tot duhul care nu mărturisește pe Iisus Hristos că este Dumnezeu, Antihrist este!* (I Ioan 4, 3). Deci înaintemergătorii lui Antihrist tăgăduiesc dumnezeirea lui Hristos.

Să nu ne speriem! Noi una să știm: „Că *Piatra Hristos este temeliea Bisericii și porțile iadului nu o vor birui*”. Ai văzut ce spune Sfântul Atanasie cel Mare: „Vezi căderea iudeilor din credință? Câți prooroci au avut ei până la Sfântul Ioan Botezătorul! Iar de atunci nici unul! „Că Legea și proorocii până la Ioan Botezătorul sunt”.

S-a ridicat Duhul Sfânt de la ei să nu mai aibă prooroci până la sfârșit. Tot el spune: „Să nu vă temeți când se vor înmulți vrăjmașii Bisericii! Că și în vremea sfârșitului și oricând Hristos va sprijini pe cei credincioși”.

Și zice: „Dacă are să împărățească Antihrist 1260 de zile, trei ani și jumătate, *pentru cei aleși se vor scurta zilele*”. Are să ți se pară că a trecut într-o lună împărăția lui Antihrist. Ce? Dumnezeu nu știe pe cei aleși, ca să-i cruțe?

Deci totdeauna să ții credința cu satornicie. *Un Domn, o credință și un Botez*. În ceea ce ne-am născut, în aceea să murim!

ENOH ȘI ILIE

Acești doi prooroci au să se pogoare, să vină din Rai, trimiși de Dumnezeu, fiind luați cu tot cu trup la cer. Când vor predica ei cu mare putere și vor înfrunta pe Antihrist trei ani și jumătate, cât va împărăți el, Sfinții Enoh și Ilie vor avea mare putere să străbată tot pământul cu fel de fel de minuni. Au să facă minuni mari și semne în Ierusalim ca să întoarcă pe evrei, căci ei nu se întorc până nu vine Ilie și Enoh. Vor întoarce inimile către fii și sinagoga satanei către Hristos.

Când vor predica ei, îi va auzi tot pământul și-i va vedea toată lumea. Și acestea sunt scrise de 2000 de ani, de când i s-au descoperit Sfântului Ioan Evanghelistul. Și cine ar fi crezut? Ar zice cineva că este o nebunie asta. Și se întrebau oamenii: „Cum o să-i vadă pe Enoh și Ilie? Din continentul Asia sau Africa, cum o să-i audă în America?”

Acum, dacă ar predica, îi vede la televizor toată lumea și îi aude la aparate toată lumea. Cum să nu! Dumnezeu știe toate, ca și cum ar fi venit. Când vor predica și vor face minuni, tu ai să te uiți aici și ai să-i vezi cum fac minuni, cum învie morții, și ai să auzi de aici ce predică Enoh și Ilie și cum mustră pe Antihrist, când va împărăți peste toată lumea, timp de 1260 de zile.

Vezi? Ceea ce era atunci de necrezut și de neînchipuit, acum se poate realiza! De aici se poate vedea și auzi la Ierusalim. Da! Și uite, stăm

aici și vedem la Ierusalim cum slujesc acolo, cum predică și auzim toate! Și la Muntele Sinai și în Italia și în Belgia și în Olanda și în Bulgaria și în Grecia și în Serbia. Deci stau aici și văd slujba de la Ierusalim! Vezi că-i posibil acum? Dumnezeu știa de mai înainte cât are să se înmulțească mintea, adică știința.

Că Daniil Proorocul a spus la capitolul doi: *În vremea de apoi se va înmulți mintea foarte și se vor înțelepți oamenii și vor zbura prin văzduh și vor înconjura lumea.* Toate câte le vezi acum, Biblia le-a spus cu mii de ani înainte.

Vezi Proorocul Isaia, care trăiește cu 850 de ani înainte de venirea Domnului, la capitolul 60 întreabă de avioane, că el le vedea acum 2800 de ani: *Doamne, ce sunt acestea care zboară și se întrec cu norii; și zboară ca porumbeii spre porumbarele lor și de huietul aripilor lor se tulbură văzduhul?* (Isaia 60, 8).

Ai auzit? Cu 2800 de ani înainte a spus de avioane. Ce-a zis? „Că zboară ca porumbeii spre porumbarele lor”. Că ei nu zboară decât de la un aerodrom la altul, ca să alimenteze.

Dar și Proorocul Ieremia a văzut mașinile astea fără cai, care le vedeți acum că aleargă pe drum. Și întreabă pe Dumnezeu: *Doamne, ce sunt acestea care huruie pe drum și întrec carele oamenilor?*

Vezi, că spune de bomba cu neutroni la Apocalipsă: *Iată au ieșit de la fața Mielului niște lăcuste și acestea aveau putere mare de vătămat în cozile lor. Și am auzit un glas de la tronul*

Mielului: Nu vătămați iarba pământului, nici copacii, nici florile, nici toate cerealele lumii, numai pe oameni să-i vătămați cinci luni de zile. Războiul neutronic. Bomba cu neutroni îți lasă pomii înfloriți.

Eu am la mărturisire pe cel mai mare profesor de fizică atomică din București.

– Domnule, zic, ce rău poate face această bombă?

– Aceasta distruge numai viața, și-ți lasă orașul complet. Că ce folos dacă l-ar distruge? Ei ce să mai câștige când vin să ocupe? Au nevoie să ucidă pe oameni, ca să ocupe orașe și toate bunurile lumii.

– Dar dacă eu sunt închis într-o casă de fier și bomba cu neutroni explodează afară, ce poate să-mi facă, dacă zici că nu distruge materia? Eu nu sunt în siguranță?

– Dumneata dacă ai avea o casă de fier fără ușă, cu pereții de zece metri grosime în jur și te-ai băgat acolo, neutronii rapizi nu sunt împiedicați de fier să treacă. Trec prin fier și vin la dumneata și-ți distrug numai viața.

Am grăit cu dânsul. Soția lui este mare bibliotecară la cărțile de limbi vechi. Un om credincios!

Așa ne-a spus Dumnezeu, că acestea sunt scrise la Apocalipsă. Nu vor vătăma copacii, nici florile, nici sadurile, nici ierburile, ci numai pe oameni cinci luni de zile. Atât o să dureze războiul neutronic. Cinci luni de zile n-ai să te poți păzi nici în casă, nici în beci, nici în apă,

nicăieri, nicăieri. Unde te-a ajuns... Tot ce-i viu distruge. Asta-i bomba cu neutroni.

Toate-s scrise, frații mei. Și Mântuitorul a spus: *Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece* (Matei 24, 35). Da. Noi suntem cei de pe urmă!...

SFATURI DUHOVNICEȘTI

– **Când facem pomelnic pentru Sfântul Altar, pe cine să trecem în primul rând?**

– Cel mai mare neam pe care îl avem pe fața pământului, nu-i tata și mama, cât veți trăi voi. Cel mai mare neam pe care îl avem nu-i soția, nu-i soțul, ci este preotul care ne-a botezat și al doilea este nașul de botez, și al treilea – pentru care sunteți cununați – este nașul de cununie. Deci, când faci un pomelnic, întâi și întâi la morți să faci. Și dacă preotul care te-a botezat este mort, pe el să-l pui întâi. Apoi să pui nașul, dacă-i mort, pe urmă pe ceilalți.

Când faci pomelnic la vii, tot așa. Dacă trăiește preotul, pui pe preot întâi și apoi pe nașul de botez, nașul de cununie și apoi pui pe soț, soție, mamă, soră și alte rudenii.

– **Ce persoane nu se pot trece pe pomelnic?**

– Pe pomelnic nu se pot trece niciodată mai întâi sectarii, căci ei s-au rupt definitiv de Biserica lui Hristos. Pe aceștia în veac nu-i poți trece în pomelnic. Al doilea sunt sinucigașii, care și-au

făcut seama singuri; ori s-au înecat, ori s-au spânzurat, ori au murit din beție, au băut și au murit beți, ori au murit în duel, tot sinucigași se socotesc.

Pe urmă nu se pun la slujbe cei ce trăiesc necununați. În veacul veacului nu-i poți pune păticea în Sfântul Potir celui ce trăiește în preacurvie! Niciodată. Pentru preacurvie se dă 15 ani oprire de la împărtășanie, că trăiește necununaț. Cum să-i pun păticea lui, să se împărtășească cu Trupul și Sângele Domnului?

De asemenea nu se trec pe pomelnic cei care refuză Sfintele Taine și care nu se mai spovedesc. Gata! Pe aceștia nu-i mai pui! S-au despărțit de Biserică pentru veșnicie!

– Este de folos creștinilor să ia păticele acasă?

– N-ai voie să iei păticea acasă. Nici un preot n-are voie să dea păticea acasă. Este o mare greșeală a preoților care dau păticele acasă! Nu-i voie, Doamne ferește! Sfântul Simion al Tesalonicului zice: „Preotul care va da păticele din altar poporului să nu mai fie preot”.

Păticea ți-o scoate preotul în altar și rămâne în Sfântul Potir. Ți-a scos pentru vii și pentru morți. Ea rămâne să se sfințească când se coboară Preasfântul Duh la epicleză. După ce s-a sfințit, este pusă în dumnezeiescul Sânge, și atunci ai împărtășire direct cu Trupul și Sângele Domnului*.

* Vezi „Ne vorbește Părintele Cleopa” volumul 2, capitolul *Cele cinci feluri de împărtășiri*.

Nu să i-o dea omului acasă s-o pună prin castroane. Vai de mine ce nebunie! Cine ți-a spus că ai voie să dai părticele acasă? Niciodată nu se dau părticele. Să vină la mine preotul care dă părticele!

– **Dar dacă un creștin este bețiv, este bine să-l trecem la pomelnic?**

– Este bine să-l pui la Psaltire, Sfântul Maslu, acatiste, dar nu la Sfânta Liturghie.

– **Dar cel desfrânat se poate trece la Sfânta Liturghie?**

– Desfrânații, dacă nu părăsesc păcatul și nu se spovedesc, nu se pun niciodată! Dimineața, la Sfânta Proskomidie, ai văzut că preotul are copia aceea de argint în mână, și din prescura întâi scoate dumnezeiescul Agneț, care se preface în Trupul lui Hristos; din prescura a doua se scoate partea Maicii Domnului; din prescura a treia scoate pentru cetele îngerești; din a patra prescură scoate părticele pentru cei vii: ctitorii mănăstirii, conducătorii țării, conducătorii Bisericii și ceilalți care sunt vrednici. Dar pentru cel care înjură, hulește și trăiește în desfrâu nu poți scoate, că acea părticică reprezintă fața sufletului lui. Din a cincea prescură scoate pentru cei morți.

Și acele părticele care le scoatem dimineața, sunt numai blagoslovite. Și în timpul epiclezei, atunci când se cântă în biserică: *Pe Tine te lăudăm, pe Tine Te binecuvântăm...*, preotul în Altar ridică mâinile la cer, se roagă în fața Sfintei Mese și se pogoară Sfântul Duh peste Sfintele

Daruri. Atunci pe Sfânta Masă nu mai este pâine, ci Trupul lui Iisus Hristos. În Sfântul Potir nu mai este vin, ci Sângele lui Iisus Hristos.

Ce-am pățit aici cu un preot, Calistrat Bobu! Era un preot foarte bun. Foarte bun. A trecut pe la o maică care trăia prin pădure, că în pădure erau vreo 50 de pustnici atunci, și ea i-a spus preotului ăsta tânăr: „La voi nu se pogoară Duhul Sfânt, că ați trecut pe stilul nou!”

Părintele Calistrat a venit acasă și-i spune starețului. Starețul meu era din Sfântul Munte, ieroschimonahul Ioanichie, care m-a călugărit. El mânca numai sâmbăta și Duminica. În celelalte zile, nimic. Sâmbăta mă întreba: „Ai oleacă de zeamă de varză și oleacă de grâu fiert?” El a slujit 20 de ani Sfânta Liturghie singur și se întărea numai cu Sfânta Împărtășanie. Când s-a îndreptat calendarul, a postit 23 de zile. N-a gustat nimic până i s-au arătat Sfinții Trei Ierarhi și i-au spus să asculte de Biserică! Să țină cum zice Biserica!

Odată slujea părintele Calistrat Bobu. Eu eram paraclisier. Anafora de la stareț era albă și dulce, iar de la părintele Calistrat, verzuie și acră. Am întrebat:

– Părinte stareț, de ce când slujește părintele Calistrat, anafora este verzuie și acră?

– Măi, băiete, slujește cu îndoială! S-a dus la nebuna aceea de Isidora, care a făcut atâtea boroboaze în mănăstire, și ea i-a spus că nu vine darul Duhului Sfânt din cauza calendarului. Și i-am spus că are s-o pățească, fiindcă el se îndoiește că vine Duhul Sfânt!

Eram paraclisier. Când a chemat harul Duhului Sfânt, numai ce vede că agnețul s-a făcut carne, curgea sânge pe Sfântul Disc, pe Sfântul Antimis. Și când se uită în potir vede sânge. Mă cheamă pe mine:

– Costică, ia vino încoace! Ce vezi?

– Vai, părinte Calistrat! S-a făcut carne și sânge! Starețul ți-a spus că ai s-o pățești, să nu mai crezi în calendar, căci calendarul nu-i sfânt sau dogmă. El este un ceas al vremii. A mai fost îndreptat canonic înainte de câteva ori până acum.

Starețul, când a venit, a pus să se citească Psaltirea la strană.

– Ei! Acum crezi că vine Duhul Sfânt și preface Darurile?

– Iartă-mă, părinte! și a căzut în genunchi.

– Ia uite! A venit Duhul Sfânt! S-a făcut carne! S-a făcut sânge! Te mai îndoiești de acum, părinte?

– Cred, părinte, iartă-mă!

– Ia și strânge Sfintele Taine!

Și a făcut cu dalta o gaură în piciorul Sfintei Mese, că Sfânta Masă este mormântul Domnului, și a îngropat acolo Sfintele Taine. Iar potirul l-a sfințit din nou și l-a spălat la sfânta spălătoare și Sfântul Antimis, toate. Și am stat până s-a citit Psaltirea toată, patru ore, și apoi a început Liturghia de la Sfânta Proskomidie: „Și unul din ostași cu sulița în coastă...” a luat-o de acolo. Și a făcut Sfânta Liturghie și nu s-a mai repetat.

– Vezi? Acum crezi?

– Cred, părinte!

Starețul i-a dat canon 40 de zile. „De ce nu crezi, când eu îți spun, și te duci la babe să te învețe despre calendar?” Asta a fost în anul 1932. În vara anului 1932 eram aici. Eu am venit în anul 1929 aici.

– **Părinte, ce-i cu cei de la Slătioara? Ei spun că noi ne-am vândut credința.**

– Stiliștii sunt caterisiți de Sfântul Sinod, că țin mai mult la calendar decât la dogmele Bisericii și au căzut din ascultare.

– **Stiliștii se laudă că ei au dreapta credință și noi nu.**

– Ei au într-înșii mândrie și nesupunere.

În vara anului 1992 au venit din Sfântul Munte starețul Mănăstirii Xeropotamu cu câțiva călugări și au făcut un pelerinaj prin țară cu Sfânta Cruce, făcută tocmai din secolul V, de împăratul Marcian și împărăteasa Pulheria, ce păstrează o mare parte din crucea Mântuitorului. Și am sărutat Sfânta Cruce, udată cu sângele lui Hristos. De două ori am sărutat-o.

Cei din Muntele Athos țin pe vechi. De ce nu au mers la stiliști la Slătioara, ci au mers numai la mănăstirile ortodoxe pe stil nou?

Au fost în multe locuri în țară și călugării în Sfântul Munte sunt pe vechi toți; dar când m-am dus acolo, îi blestemau pe cei pe stil vechi din România. Că atoniții nu s-au rupt de ascultarea Bisericii. Ei sunt pe vechi, dar ascultă de Sfântul Sinod din Grecia, doar grecii sunt pe nou, dați din anul 1924. Ei nu fac diaconi, preoți, biserici, nu

fac nimic fără aprobarea Sfântului Sinod. Și mi-au zis: „Spune stiliștilor de la voi că sunt eretici. S-au apucat să facă mănăstiri și biserici fără voia Sfântului Sinod”.

N-am fost eu acolo? N-am slujit cu ei? Cei de pe vechi nu slujesc cu noi, dar cei din Athos au slujit. Ne-am împărtășit cu ei. Îi au ca pe niște păgâni pe cei cu stilul vechi de la noi. Rămân exact ca lipovenii din Rusia!

Calendarul nu-i sfânt! M-am dus la instalarea mitropolitului la Iași și le-am vorbit. Am vorbit în mitropolie de atâtea ori, erau mii de oameni. Erau episcopi și mitropoliți, dar m-au pus pe mine să vorbesc. La sala de mese, unde erau atâtea oficialități, am vorbit aproape o oră.

A doua zi am vorbit la Facultatea de Teologie din Iași și le-am arătat cum calendarul vechi a mai fost îndreptat până acum. Le-am arătat și anul și luna și timpul; și când va mai rămânea în urmă – cum spune în Pidalion –, iar se va îndrepta. Calendarul este un ceas al vremii.

Pentru calendar să ne sfădim?

– Cine poate boteza un copil?

– Pentru botez să vă alegeți oameni creștini ortodocși. La fel și pentru cununie. Numai atâta să vă feriți: La nuntă și la botez să nu puneți nași mulți, ci doar unul singur, că te-ai făcut rudenie cu toți aceia, rudenie spirituală, și copiii voștri în veac nu se mai pot lua neamuri.

– Se pot boteza copiii avortați?

– Cine a îndrăznit să boteze un copil mort ori avortat, nebotezat, nu mai poate fi preot în veacul veacului. Ce botezi? Țărâna! Doar sufletul a plecat din clipa când a murit. Cum? Te-ai făcut preot și te-apuci să botezi la cimitir și să înșeli lumea? Mare nebunie!

Am auzit pe undeva că preotul botează la Botezul Domnului pe cei avortați. Asta-i nebunie! Asta-i ieșire din minți! Nu se botează în veacul veacului! A plecat sufletul lui. Știți voi unde stau copiii nebotezați? Să țineți minte, care sunteți aici! Copiii nebotezați ai creștinilor stau în partea de miazănoapte din ceruri, unde este un fel de ceață, cum este la noi în zori de ziuă, când nu s-a luminat.

Ei au primit de la Mântuitorul un inel; se cheamă „inelul nemuririi veșnice”. Ei stau acolo și strigă totdeauna împotriva părinților: „Doamne, n-am văzut lumina soarelui, n-am văzut lumina lunii, n-am văzut stelele, n-am văzut lumina zilei, n-am văzut florile câmpului, n-am auzit cântând păsările, n-am văzut frumusețea lumii, de ce ne ții pe noi în întuneric, că noi nu suntem vinovați?” Iar Hristos le va zice: „Stați acolo, să văd pocăința părinților voștri!” Că, dacă cei ce au copii morți nebotezați se mărturisesc curat la duhovnic și fac canonul și nu mai fac această urgie, se mântuiesc.

Când se mântuiesc părinții, atunci și copiii se mântuiesc. Când se mântuiesc părinții, copiii avortați în clipa aceea primesc botezul nădejdi; cum au avut cei din Vechiul Testament, cei ce mai înainte au nădăjduit spre Hristos, zicând: „O să

vină Mesia să ne scoată din iad!” Primesc botezul nădejzii și odată cu părinții lor zboară la cer. Asta-i soarta copiilor care au murit nebotezați.

– **Prea Cuvioase, cum ni se cuvine nouă, creștinilor, care purtăm numele unor sfinți din calendar, să prăznuim ziua numelui?**

– Când este sfântul căruia-i porți numele, să te duci la biserică, să asculți Sfânta Liturghie, să te împărtășești, dacă ești spovedit. Dacă poți, fă oleacă de pomană la tine acasă, la câteva suflete amărâte.

Vine o bătrână la mine nu de mult: „Părinte, scrie acolo!” „Ce să pun, mătușă?” „Pune pe Ghiță, pe Costicuță, pe Tincuța, pe Neluțu...”

„Mătușă hăi! Unde ai găsit tu nume de sfinți de ăștia? Eu am îmbătrânit în mănăstire, și de sfântul Ghiță n-am auzit. Unde ai găsit pe sfântul Costicuță? În calendar nu-i, în Prolog nu-i, în Minci nu-i, în Penticostar nu-i, în Triod nu-i. De unde l-ai scos?” „Nu, nu. Așa-i cheamă!” „Fugi, mătușă de aici! Îți bați joc de slujbele Bisericii?”

Nu Ghiță, ci Gheorghe l-a chemat; nu Costicuță, ci Constantin, că „sfântul Costicuță” nu există sau Costăchel sau Costache cum îi zici tu acasă; și „sfânta Tincuța”. N-am auzit de când sunt de „sfânta Tincuța” sau Catrina sau Catinca. Sfânta Ecaterina, marea muceniță, fiică de împărat. I-am văzut sfintele moaște la Muntele Sinai în sicriu de aur.

Așa, când veniți cu pomelnic, să nu puneți nume de acestea, că vă bateti joc de sfinții lui

Dumnezeu. Cum să scriu eu așa, că trebuie să scot părticele? Părticica n-o pot scoate decât pentru un nume ortodox.

Să știți! Eu vă spun. Nu mă interesează că aveți ciudă pe mine. Eu sunt un putregai; mâine sunt în groapă, dar să nu ziceți că n-ați auzit și nu v-am spus!

– Se pot pune două nume la botez?

– Nu se pun două nume la botez în veac. Numai unul și ortodox! Niciodată să nu puneți două nume la copii. Unul și ortodox! Că părticica este pentru un suflet, nu pentru două. Așa este! Mânca-v-ar Raiul, să vă mănânce! Așa să vă văd în rai, mamă, pe toți! Pe toți! Doamne ferește, unul să nu rămână la munci! Toți să vă bucurați în grădinile Raiului! Toți, mamă!

Dacă aş avea eu un sac mare, să vă pun într-un sac, să pot să vă dau drumul în grădinile Raiului... Acolo! Știți voi cât de frumos este acolo? Vai de mine! Auzi ce spune Apostolul Pavel: *Cele ce ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit și la inima omului nu s-au suit* (I Cor. 2, 9). Aceasta a pregătit Dumnezeu celor ce se tem de El și-L iubesc pe El.

– În ce perioadă nu se fac metanii?

– Când ai intrat în biserică, întâi faci trei închinăciuni în mijlocul bisericii; la iconostas faci două metanii, săruți icoana de pe iconostas și mai faci o metanie. Tot așa faci și la Maica Domnului din mijlocul bisericii. Acestea nu-s oprite niciodată. Nici în ziua de Paști.

După tipic, nu se fac metanii de vineri seara de la Vecernie până Duminică seara la Vecernie, în cinstea Învierii Domnului. Nu se fac metanii în cele 12 praznice împărătești și de la Paști până la Duminica Mare. Însă în locul lor se fac închinăciuni. Închinăciunile nu-s oprite tot anul. Se fac două închinăciuni pentru o metanie.

Cine are canon de la duhovnic, să-și facă metaniile acasă, oricând, că-i sub canon.

– Ce ne puteți spune despre Rai?

– Așa cum s-a silit omul să-și facă cortul în lumea aceasta, așa îl va avea în vecii vecilor. *Eu mă duc să vă gătesc vouă loc* (Ioan 14, 2), zice Mântuitorul.

Cum și-a pregătit fiecare sufletul aici pe pământ, așa îl va dobândi în Rai! Vorba bătrânilor: „Cum îți vei așterne, așa vei dormi!”

Unii au fost milostivi, alții au avut darul rugăciunii, unii au fost postitori, alții au mers cu evlavie la biserică, alții au avut dragoste să citească sfintele cărți, alții au avut răbdare în necazuri. Fiecare și-a pregătit locul aici, și cum și-a pregătit, așa se va veseli în vecii vecilor!

De aceea, cei ce vă aduc pe voi pe aici pe la mănăstiri, sunt îngerii care vă păzesc de la Botez, ca să mai faceți ceva pentru suflet, cât mai este vreme, că numai Mântuitorul știe câtă vreme mai avem!

– Este bună cartea cu douăsprezece vineri?

– Cartea cu douăsprezece vineri a rămas de la bogomili, un fel de sectari ai bulgarilor din secolul

XII. Este carte apocrifă, adică neaprobată de Sfântul Sinod. Tot așa nu-i bun nici „Visul Maicii Domnului”, nici „Epistolia”. Biserica nu le-a îngăduit, căci nu sunt aprobate de Sfântul Sinod.

Cele mai bune sunt Acatistul Maicii Domnului și Paraclisul Maicii Domnului. Acestea au mare putere și sunt aprobate de toate Sinoadele Ecumenice. Să le citiți în fiecare zi.

Citiți Acatistul Bunei Vestiri, cel mai renumit; Acatistul Acoperământului Maicii Domnului, când ai o supărare mare, să te acopere Maica Domnului; și Acatistul Maicii Domnului numit „Bucuria tuturor scârbiților”.

Ai văzut când ai scârbe mari și citești din Ceaslov Paraclisul? Maica Domnului îți dă bucurie, căci paraclisul este pentru calmare. Când ești nervos, când ai supărare în casă și-i tulburat soțul sau soția, citiți Paraclisul Maicii Domnului cu candela aprinsă la sfintele icoane și vă liniștiți.

Această putere are Paraclisul Maicii Domnului, ca să dea liniște în familie și în casă.

– **Părinte, a mai apărut ceva: „Scrisoarea Domnului nostru Iisus Hristos despre patimile care le-a suferit”.**

– Sunt bune toate, dar este mai bine să citiți Acatistul Mântuitorului nostru Iisus Hristos, căci este aprobat de toate Bisericile. Acatistul cu tot cu canoane, și împreună cu Canonul de pocăință către Mântuitorul, ne ajută cel mai mult.

Dar învățați-vă cea mai puternică rugăciune, după rugăciunea domnească „Tatăl nostru”, care

este rugăciunea inimii, adică să zici mereu în minte și în inimă: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul!”

Sau poți să zici și așa: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Tale și ale tuturor sfinților, miluiește-mă pe mine, păcătosul!”

Aceasta este o rugăciune scurtă, dar are mare putere. Este bine s-o repeți și în tren și pe drum și acasă, până ce adormi seara s-o ai în gură. Dacă ai numele lui Iisus Hristos, nu mai ai năluciri prin somn și supărări și visuri urâte, pentru că nu se poate apropia satana de locul acela unde se pomenește numele Mântuitorului cu toată inima, cu toată dragostea.

Afară de asta să știi că dacă adormi scara neînchinat este mare păcat. Cât de obosit ai fi, zi măcar rugăciunile de seară pe scurt din Ceaslov, fă câteva închinăciuni și apoi culcă-te!

Dimineața, dacă pleci la lucru fără rugăciune, este la fel mare păcat. Sfântul Ioan Gură de Aur zice așa: „Se cade, mai înainte de toate, în viața omului să povățuiască nevinovata rugăciune”.

Când te-ai sculat dimineață, nu te apuca de treabă. Este un drac care se cheamă „înainte mergător” și are o ceată mare de draci pe fața pământului, care o trimite în casele creștinilor ca să-i învețe, când se vor scula dimineața, să se apuce întâi de treabă. Cu noaptea în cap să se apuce de treabă.

Nu! Întâi slăvește-L pe Dumnezeu, că apoi Dumnezeu te întărește și poți să lucrezi cât zece oameni într-o zi.

– Dacă suntem obligați să lucrăm Duminica, ce trebuie să facem?

În timpul de astăzi, vin mulți la mine, că ei sunt siliți să lucreze Duminica și în sărbători mari. „Părinte, sunt obligat să lucrez Duminica, că dacă nu, îmi desface contractul de muncă!”

Hai să vă spun un lucru! Nu vă supărați; banii care îi câștigați Duminica, să-i dați la săraci! Că este mai mare milostenia decât ținerea unei zile.

Ați văzut voi când Mântuitorul a vindecat pe femeia cea gârbovă de optsprezece ani în sinagogă? Ați văzut că vine mai-marele sinagogii și cu râvna legii se fățarnicește? Nu putea lovi pe Hristos cu cuvântul, că-l omora lumea, că lumea ținera la Hristos.

Auzi ce spune fățarnicul: *Șase zile sunt în care trebuie să se lucreze; în acestea veniți să vă vindecați, dar nu în ziua sâmbetei!* (Luca 13, 14).

Mântuitorul nu l-a mai răbdat: *Fățarnice!* Căci una avea în inimă și alta în gură. Acela-i fățarnic, care are una pe limbă și alta în inimă. Fățarnicia este mai rea decât toți dracii! *Fățarnice, care din voi nu dezleagă boul său sau asinul să-l ducă la apă, sau să-i dea mâncare? Și dacă tu dezlegi asinul și boul, în ziua sâmbetei, pe această fiică a lui Adam, pe care, iată, a legat-o satana de optsprezece ani, nu se cădea s-o dezleg în ziua sâmbetei?* (Luca 13, 15-16).

A numit-o fiică, că era credincioasă. Era cu capul în jos, ca la rugăciune. Numai a spus și a îndreptat-o. Și atunci, vedeți voi, a ține sâmbăta era un lucru mare; iar a vindeca și a ajuta pe cineva din milă, era mai mare bine, că a vindecat-o în ziua sâmbetei.

Ai văzut că apostolii în ziua sâmbetei smulgeau spice și mâncau și câte minuni nu au făcut în ziua sâmbetei, ca să răstoarne părerea acelor sâmbătari, care voiau să-și facă dreptate.

Ce? *Sâmbăta s-a făcut pentru om, nu omul pentru sâmbătă* (Marcu 2, 27). Deci voi, dacă sunteți forțați de împrejurări să lucrați, lucrați cinstit, corect și să nu furați. Nu-i voie să furi nici de la stat, nici de la nimeni, și banii care-i câștigi Duminica sau în sărbători, să-i dai la săraci, că-i mai mare milostenia decât ținerea unei zile!

– **Părinte Cleopa, apar filme acum care aduc hule la adresa Mântuitorului, care tulbură tineretul. Ce atitudine trebuie să ia Biserica față de asemenea lucruri?**

– Frate, nu-ți fie frică de asta! Ai văzut ce i-a spus Mântuitorul lui Petru? Iată: *Cine zic oamenii că sunt Eu? ...Unul că ești Ilie, altul că ești Ieremia sau unul din prooroci. ...Dar voi cine ziceți că sunt?* (Matei 16, 13-15).

S-a sculat Petru și a zis: *Doamne, Tu ești Hristos, Fiul lui Dumnezeu Celui viu. Și i-a răspuns Mântuitorul: Tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui* (Matei 16, 16-18).

Cine sunt porțile iadului? Sfântul Atanasie cel Mare zice: „Porțile iadului sunt gurile ateilor, gurile necredincioșilor, gurile ereticilor, gurile sectarilor; aceștia nu vor birui Biserica lui Hristos, că este întemeiată pe Piatra cea din capul unghiului”.

Necredincioși sunt de când e lumea. Și apoi Piatra cea din capul unghiului este Hristos. Niciodată Biserica nu va cădea. Când se ridică unul și hulește Biserica și pe Hristos, lasă-l, dă-i pace, că Dumnezeu nu se judecă cu el aici! Ci când va veni la judecată.

– În asemenea condiții, dacă vine unul și-l auzi hulind sau ocărând sau a pus un motiv anticreștin, poți lua poziție creștină în fața lui să-l combați sau îl lași în voia lui?

– Iată, tocmai acum căutam ceva aici în cartea Sfântului Ioan Gură de Aur, numită *Puțul*: „De vei auzi pe cineva înjurând în public pe Hristos sau Biserica Lui, du-te și-i dă palme, că ți-ai sfințit mâinile tale! Și chiar de vei suferi închisoare sau bătaie sau pedeapsă pentru asta, bucură-te, că mucenicie se socotește ție asta, dacă suferi că ai bătut pe cel ce hulește pe Hristos!”

Asta-i mărturisire de credință, dar mai trebuie și dreaptă socoteală. Mântuitorul a spus: *Păziți-vă de oameni, că vor pune peste voi mâinile și vă vor duce la adunări și la soboare!* (Matei 10, 17). Și zice Sfântul Ioan Gură de Aur: „Când poți, ferește-te de primejdie! Iar pe urmă dacă ai căzut

în primejdie, să nu-ți pierzi curajul!” Să mărturisești pe Hristos până la urmă!

– De ce trebuie să ne temem cel mai mult în viață?

– Cel mai tare să ne temem de Dumnezeu. Știi de ce? Pentru că zice Scriptura: *Cu frica de Dumnezeu, se abate tot omul de la rău. Și auzi mai departe: Începutul înțelepciunii este frica Domnului.* Asta o zice David și fiul său, Solomon.

– De cine trebuie să ne lipim cel mai mult pe pământ cât trăim?

– Porunca întâi o știi? Cum să n-o știi tu, mânca-te-ar Raiul! Câtă dreptate are Dumnezeu, să ne dea porunca întâi! *Să iubești pe Domnul Dumnezeu din toată inima ta, din tot cugetul tău și din toată vârtutea ta.* Adică din toată ființa noastră. Din inimă ia sufletul, din cuget ia mintea și din vârtute ia trupul. Cu toată ființa să-L iubim! Să ne contopim în El cu toată ființa noastră!

Dar de ce? Cine ne-a dat nouă minte? Cine ne-a dat trup? Cine ne-a dat suflet? Cine ne-a dat vedere? Cine ne-a dat auz? Cine ne-a dat miros? Cine ne-a dat gust? Cine ne-a dat pipăire? Cine ne-a dat viață? Cine ne-a dat de sine stăpânirea? Cine ne hrănește?

Cu toată ființa noastră să ne contopim cu Dumnezeu! Apostolul Pavel spune așa: *Ce ai, omule, care n-ai luat?* (I Cor. 4, 7) Ai viață! Cine ți-a dat-o? Ai minte! Cine ți-a dat-o? Ai vorbire! Cine ți-a dat-o? Ai vedere! Cine ți-a dat-o? Ai

miros! Cine ți l-a dat? Ai gust! Cine ți l-a dat? Ai trup! Cine ți l-a dat? Ai sănătate! Cine ți-a dat-o? Ai de sine stăpânirea, când să faci bine sau nu! Cine ți-a dat-o? *Și dacă ai luat, de ce te mândrești ca și cum nu ai luat?*

De aceea în porunca întâi Dumnezeu cere prea cu dreptate să-L slujim cu toată ființa în veacul veacului. De El să ne lipim cu toată ființa! Că legea noastră creștină este cea mai desăvârșită de sub cer. Să iubim pe Făcătorul, Care ne-a adus din neființă la ființă pe toți, și ne-a dat tot ce avem noi în ființa noastră.

– Iubirea creștină față de om este de aceeași măsură?

– Nu! Auzi ce spune: *Iar a doua poruncă, asemenea acesteia, să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși* (Matei 22, 39). Iubirea de aproapele are măsură. Pe aproapele să-l iubim, nu ca pe Dumnezeu, numai ca pe tine însuși. „Eu vreau să mă mântuiesc, te iubesc pe tine, dar hai cu mine la mântuire! Eu vreau să mănânc, hai și tu!...”

Îl iubești numai în măsura ta. Iar cu Dumnezeu te cufunzi cu nemărginire în iubirea Lui, cu toată ființa. Deci a doua poruncă are măsură, cu treaptă; în măsura în care mă iubesc pe mine. Iar cea dintâi nu mai are măsură, fiindcă se contopește cu ființa cea nemărginită a lui Dumnezeu.

– Ce înseamnă cuvântul: *N-a făcut Hristos în patria Sa multe minuni, pentru necredința lor. Nu putea să facă minuni să-i întoarcă și pe ei?*

– Știi de ce n-a făcut minuni? Nu credeau! Ca un știutor al inimilor, n-a făcut minuni, ca nu cumva, făcând minuni și ei necrezând, să se osândească. Tot din dragoste, din mila lor. „Mă duc la aceia care cred, că dreptatea Mea mă silește să-i pedepsesc, și mai bine nu fac aici minuni”.

Dar nu cântă proorocul prin Duhul Sfânt: *Mila și judecata voi cânta Ție, Doamne!* Dumnezeu este nemărginit în milostenie, este nemărginit și în dreptate. Dacă le-ar fi făcut minuni, dreptatea Lui avea să-i pedepsească, dar așa nu. El i-a cruțat, că nu erau pregătiți să primească.

CUPRINS

Cuvânt înainte,

de Arhimandrit Ioanichie Bălan.....	5
Predică la Schimbarea la Față.....	7
Patima Domnului.....	16
Cinstirea Maicii Domnului	21
Cele 14 reguli	
pentru mergerea la biserică	26
Cum înșeală diavolul pe om	33
Să nu judecăm preoții!	47
Lucrarea conștiinței	49
Nunta creștină	53
Idolul Noroc.....	68
Inimă de mamă	71
Minunea făcută de Dumnezeu	
cu văduva Anastasia.....	83
O istorioară adevărată.....	92
Sinodul al VII-lea Ecumenic	94
Pilda semănătorului	98
Proorocii mincinoși.....	110
Enoh și Ilie.....	121
Sfaturi duhovnicești.....	124

